PAVEL CORUŢ
Cu mintea rece şi inima caldă

Atenţionare

În prima parte a acestei cărţi, veţi întâlni persoane şi activităţi cunoscute din viaţa publică, alături de personaje şi acţiuni inventate de mine. Vă rog să nu confundaţi persoanele şi activităţile reale cu cele imaginate, să vă folosiţi gândirea omenească pentru a separa adevărurile de ficţiuni!

Pavel Coruţ

Ilustraţia de copertă – *Mavrela Elena Coruţ*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CORUŢ, PAVEL
Cu mintea rece şi inima caldă / Pavel Coruţ.
— Bucureşti: Editura Coruţ Pavel, 2005
ISBN 973 – 9225 – 65 – 9
821.135.1 – 31

Ne-am săturat de fitile!

Dorm adânc, fără griji, pe patul cabanei de vânătoare. Sentimentul de siguranţă indus de prezenţa mai multor agenţi ai Uniunii Europene, francezi şi germani, m-a moleşit. Visez o zi de vară, cu aerul fierbinte vibrând deasupra lanurilor de grâu auriu. Pomii, moleşiţi de căldură, dorm cu crengile îndoite de prea plinul rodului. Imaginea paşnică, din satul bunicilor, s-a strecurat din vreo tainiţă a creierului, unde s-a ascuns în copilărie.

Cel veşnic treaz din mine îmi întrerupe visarea. Mă informează aproape calm:

— Varain, duşmanii se apropie!

Cum ne-au dibuit atât de rapid? mă întreb eu, rostogolindu-mă din pat. Indianul Corday sare odată cu

mine, de parcă am fi fraţi buni.

— Alarmă! rostesc eu cu voce aspră. Scoală-i pe toţi! Corday se mişcă fulgerător printre paturi, trezind grupa de comando. Eu îmi extrag din bagaje o sculă nou-nouţă, primită în dar de la Warburich. Un dispozitiv de paralizat inamicii, pe o distanţă de circa un kilometru.

— Gata de luptă! mă anunţă indianul că toţi membrii grupării de incursiune s-au trezit şi-au pus mâna pe arme.

— Ieşiţi prin spate, către pădure! îi îndemn eu. Apoi, învăluiţi-i!

— Îi simţi? mă întreabă Jean, din întuneric.

— Îi şi văd, îi răspund eu. Vin desfăşuraţi, în semicerc, dinspre nord-vest.

Zdrang! îmi completează o rachetă răspunsul. Oblonul din stânga a sărit în ţăndări. Instinctiv, îmi extind biocâmpul şi sar către dreapta, să opresc ploaia de schije. Urmează explozia şi sute de ace fierbinţi se înfig în câmpul meu energetic extins la maxim. Mă clatin pe picioare, nehotărât. Primul impuls mă îndeamnă să plec după amici. Raţiunea, rece şi calmă, mă forţează să mă arunc lângă zid, sub gaura produsă de spargerea oblonului. Concomitent, o şuviţă psihică pleacă în cercetare, direct prin zidul cabanei. Inamicii sunt la mai puţin de o sută de paşi. Meseriaşi, după câte observ, dacă lupta poate fi considerată o meserie. Toţi, îmbrăcaţi în costume de camuflaj şi cu armament uşor la vedere. Următoarea rachetă de lansator şuieră ameninţător pe deasupra mea şi face praf tot fundul cabanei. Flăcările se întind flămânde, peste mobilierul zdrenţuit. Adversarii au folosit un amestec incendiar.

Încă o rachetă explodează în uşa grea, din lemn masiv, practicând o fantă prin care ar putea trece un om. Inamicii s-au oprit şi studiază situaţia. În mod normal, ar fi trebuit să răspundem cu foc, ghicesc eu cauza nedumeririi lor. Nu puteam muri cu toţii, din trei rachete. Îi las să-şi frământe biluţele, să descopăr cum gândesc. Desigur şi

pentru a-i studia în voie. La o primă privire, e greu de presupus că aparţin de vreo armată sau naţie. Probabil, sunt mercenari din solda vreunui agent globalist regresiv. Carne de tun căreia nu i s-a spus pe cine şi din ce cauză trebuie să „răcească”. Aceasta e tragedia vieţii de trupete-mercenar: niciun bos nu se osteneşte să le explice din ce cauză trebuie să lupte şi să ucidă oameni dintr-o naţie, rasă sau organizaţie. Se vede că sloganele despre implementarea democraţiei şi libertăţii nu mai sunt crezute nici de proştii mahalalelor din care sunt recrutaţi amărâţi de soiu’ ăsta. Că doar n-aţi gândit că un om cu stare şi familie pleacă să lupte aiurea, pentru câţiva firfirici?

În fine, s-au decis. Unul dintre ei porneşte târâş, să studieze ce se petrece în cabană. Ceilalţi s-au ridicat în genunchi, cu armele gata de tragere.

Prin uşa spartă, urmăresc manevrele cercetaşului. S-a făcut una cu pământul pietros şi lunecă fără zgomot. Bine pregătit, nimic de zis, da’ nu pentru astfel de acţiuni. Îl las să pătrundă cu capul în interiorul cabanei şi-l plesnesc între coarne, cu un singur fulger, pornit din frunte. Se întinde cu un oftat, cu faţa pe prag. Unu la zero pentru noi, calculez eu. Dar de ce n-am folosit scula paralizantă? Varain, începi să uiţi, îmi fac eu autocritica şi îndrept arma paralizantă pe direcţia de sosire a pizmaşilor.

Tipii nu se mişcă din poziţiile de tragere. Aşteaptă disciplinaţi să primească ştiri de la iscoadă. Pe ce punem pariu că nu le vor afla niciodată? Ochii mei s-au fixat pe mijlocul semicercului inamic. Acolo ar trebui să fie şeful grupării de asalt. Într-adevăr, trei inamici din centru şi-au lipit capetele şi şuşotesc între ei. Nu e greu de ghicit ce-i frământă. Eu, băiat săritor din fire, îi scutesc de a-şi încinge neuronii în mod inutil. Îndrept botul lansatorului de radiaţii paralizante pe direcţia lor, ochesc cu grijă şi apăs clapeta. Niciun zgomot nu urmează dar cei trei duşmani sărută pământul Elveţiei.

Probabil, în semn de recunoştinţă pentru calitatea şvaiţerului, ceasurilor şi altor produse ale acestei naţiuni harnice.

Trăgătorii de pe aripi au intrat în panică. Deschid foc asupra cabanei şi se retrag strategic, prin salturi. Ghinionişti, însă. Camarazii mei au apucat să-i învăluie Focurile se înteţesc şi urlete de durere se aud. Din când în când, lovesc şi eu, cu instrumentu' silenţios, să mai cruţ nişte vieţi. Mi-am însuşit regula expusă de Warburich liderilor economici pământeni: *Inamicii nu se ucid, ci se scot din luptă*. O regulă pe care ar trebui s-o adopte toate naţiunile care se păruiesc dintr-un motiv sau altul. Aţi observat cât de inventivi sunt pământenii, când e vorba să găsească pricini de gâlceava? înclinaţia noastră către luptă poate fi folosită la explorarea unor planete noi, cu condiţii aspre de trai. Bătrâna Terra e sătulă de cât sânge uman a înghiţit până acum şi-ar vrea o pauză de câteva milioane de ani. Nu mă credeţi? întrebaţi-o!

Liniştea se lasă brusc pe colina unde a avut loc încleştarea. Arunc o privire la ceas. În mai puţin de un sfert de oră, am lămurit definitiv oastea pizmaşilor. E timpul să vedem cine sunt ei şi de ce ne-au deranjat cu noaptea-n cap, să ne salute cu bombonele explozive.

Focul s-a întins către peretele de nord al cabanei. Noroc de faptul că nemţii sunt foarte tipicari în materie de asigurări. Iau unul din stingătoare şi încep să liniştesc flăcările. Mayer şi Corday mi se alătură, cu celălalt stingător şi cu o găleată de apă. O activitate atât de paşnică, încât nici n-ai zice că, în urmă cu câteva minute, ne băteam pentru sufleţelele din zestrea personală.

— Cinci prizonieri vii, ne anunţă Egon.

— Limbi, comentează Bălaiul şi aprinde lumina. Să-i scărmănăm!

— Faţă palidă, aruncă nişte pături pe găuri! îi strigă Corday.

— Cine naiba să ne vadă în pustietatea asta? se

strâmbă lipoveanul. I-am ras pe toţi.

— Eşti sigur? îl îndeamnă indianul să vorbească numai după o matură chibzuinţă.

Bălaiul nu-i răspunde, semn că şi-a pus gânditoru' la muncă. Înşfacă câteva păturі şi-l invită pe micuţu' frâne, Lulu:

— Muceo, hai să organizăm camuflaju'!

Ultimii cărbuni se sting sfârâind. Las stingătorul jos şi propun:

— Ne spălăm şi plecăm imediat. Desigur, după ce stoarcem prizonierii.

Unul dintre prinşi s-a trezit din paralizie şi-mi aruncă priviri speriate. Ştie el cum se storc oamenii. Trec pe lângă el, să intru în baie. Din mers, îl asigur, în engleză:

— Dacă spuneţi adevărul, n-o să vă doară.

În timp ce mă spăl, aud întrebări în limba germană. Egon a început ancheta. Aceasta înseamnă că le-a citit cerebelele şi a mirosit informaţii care nu suferă amânare. Eu mă întreb din nou cum ne-au dibuit agenţii globaliştilor regresivi. Doar în urmă cu câteva ore, am trecut frontiera franco-elveţiană şi am venit direct aici, în cabana unui amic băştinaş. Aţi înţeles care e dilema, amicii mei? Cine pe cine vânează, în realitate? Grămada de neuroni din ţeastă îmi atrage atenţia că atacu' a fost cam anemic, comparativ cu forţele noastre. Să fi ajuns pizmaşii în sapă de lemn? Sau, dimpotrivă, au învăţat din tăvălelile trecute şi ne întind o capcană mai ingenioasă?

Ies din baie şi admir scena. Ai noştri s-au aşezat pe paturile rămase întregi şi trag din ţigări. Prizonierii, în genunchi şi cu mâinile legate la spate, răspund întrebărilor puse de Egon. Presimt că nu vom scoate din ei decât grăunţe nesemnificative. De ce? Păi, n-au moace de killeri elitişti, cărora boşii să le fi încredinţat secrete importante. Aprind un cui de coşciug şi iau loc lângă lipovean. În timp ce ascultă spusele unui mercenar cu barbă scurtă, Egon mă informează:

— Au fost plătiţi prin intermediar. I-au păcălit că suntem mafioţi ruşi.

Bărbosu’ întoarce privirea către mine, presupunând că sunt şef. Îmi înfig privirea în ochii săi şi citesc, în fracţiuni de secundă, că e numai ce se vede: muşchi înarmaţi. N-are habar c-a picat între agenţii Uniunii Europene şi ai globaliştilor regresivi. Ignoranţă care, cât pe ce, să-l coste viaţa. Îi ordon cu voce lentă şi scăzută:

— Vă luaţi camarazii morţi şi plecaţi! Uitaţi că ne-aţi văzut vreodată!

Egon îmi completează „descântecul” hipnotic:

— În viaţa voastră, nu vă veţi aminti niciodată ce s-a întâmplat în această noapte!

Prinşii pleacă frunţile şi se adâncesc în somn. Noi ne luăm bagajele şi ieşim afară, în aerul rece. Jean pune problema care frământă fiecare creier de amic:

— Ştiau că vom veni aici. Înseamnă că ne urmăresc de departe. Cum, Varain?

— Probabil, prin sateliţi. Trebuie să ne ascundem în mulţime.

— Lausanne?

— Mai bine, Berna, optez eu. Până ajungem, Soarele răsare şi populaţia începe să mişte.

— Berna, îmi susţine Egon propunerea. Cunosc un loc în care ne vor pierde urma. Am şi un amic care ne poate schimba maşinile.

— Atunci, pe cai! mârâie franţuzu’ nu tocmai mulţumit de situaţie.

Ne împărţim în cele două jeepuri şi părăsim locul. Misiunea noastră n-a început deloc bine. Asta nu înseamnă că se va termina prost. Corday îşi strânge scurta în jurul trupului, îşi bagă nasu’ în guler şi încearcă să prindă un pui se somn. Bălaiul a apucat să se aghesmuiască şi nu-mi dau seama când. Conduce detaşat şi fredonează un fragment din apoteoza puterii politice din România:

Nea Nelu merse la olteni.

Ca să-i pârască pe clujeni:
Rusnacu’ ăla s-a umflat.
Cât fuse PSD-u’ stat
Şi-amu’ mă scoate vinovat.
Că am căzut într-un…
Ba încă-l puse pe Geonel
Să-mi dea suzetă cu inel.
C-atins-am biologic prag
Şi timpu’ ar fi să mă retrag.
L-această pâră, un juvet.
Cu zâmbet hâtru şi şiret, îl mângâie încet pe-obraz
Şi-i bagă-n gură-un ciot de praz:
Ia, rumegă o ţâr de praz.
Să uiţi de Rus şi de necaz!
Îţi dăm şi zaibăr negru-drac.
Să te calmezi la pitpalac.
E clar că eşti într-un declin.
Ai treabă-acas’ şi te reţin?
Neluţu’ se-opinteşte-un pic
Şi scuipă prazu’ din botic:
Nu ţi-e ruşine, bă, pleiboi?
V-am scos pe toţii din noroi.
V-am dat mălai şi proprietăţi
Şi-acu’ mă trageţi de mustăţi?
Ce vipere-am prăsit la sân?
Pe ce măgari am fost stăpân?
Te blestemară Al Bătrân
S-ajungi ca dânsu’, ciur şi fân.
Replică juvu cel isteţ.
Că prea te socoteai măreţ
Şi-l criticai că fu căpos.
Amu’, cobori pe pantă-n jos.
Cărei potica-n Bucureşti!
Ia nişte zaibăr, să pileşti.
Să uiţi de-obidă şi necaz.
Să te visezi Mihai Viteaz!

Adio, bă, şi mergi atent.

Să nu te umfle v-un curent!

— Bietu’ Ilici! îl compătimesc eu prefăcut. Cre’ c-a făcut bubiţă la orgoliu.

— Da’ de unde?! mă contrazice lipoveanul. A plecat glonţ la o ciurdă de măgari şi le-a cerut scuze că i-a comparat cu jurnaliştii. Apoi, cu damigeana de zaibăr în mână, a debarcat în faţa viloiului din Bucureşti, vesel nevoie mare.

— Apucase să ţuce damijonu’ pe gură, ghicesc eu.

— *Of course*, îmi confirmă lipoveanul. Profund inspirat de licoarea de poamă, s-a apucat să scrie următoru’ tom de memorii. De această dată, mult mai cinstit intitulat, *Involuţie şi hoţie*.

— Oare, Iliciu’ e în stare şi de aşa ceva? mă mir eu, să-l instig.

— Cum mă vezi şi cum te văd, piciule! Până în vară, îl aruncă în ţestele cititorilor de partid.

— Să-i urăm succes, să nu creadă că-l invidiem pentru opera sa literară de groază! îi propun eu lipoveanului. Că pentru aia politică, nu-l invidiază nici prostu’ satului.

— Congratulations! mă felicită Bălaiul pentru idee. Cum ajungem în bătrânu’ Bucale, compunem misiva celor douăzeci şi două de milioane de români şi i-o trimitem.

— Semnează şi Johny Corday, şefu’ minorităţii roşii, ne anunţă indianul că ne-a urmărit discuţia. Cu precizarea că nu cer subvenţii şi loc în Parlament.

— Păcat că eşti aşa modest! îl cainã lipoveanul. Ţi-ar sta foarte bine, cu mecla ta bronzată, lângă vreo blondă daciană.

— Nu m-aş da în lături, recunoaşte indianul. Am putea semna un tratat de veşnică prietenie, între daciene şi pieile roşii. Că americanii nu ne mai iubesc, ca-n filmele cu Winetu.

II

— Ete la el, c-a prins glas mutu'! se bucură Bălaiul că indianul a devenit un pic mai sociabil. Da' până acu' de ce ai tăcut, fratele meu roşu?

— Când nişte profesionişti *first class* sunt hărţuiţi cu caracudă, ca nişte mafioţi, trebuie să pui gânditoru' în priză, îşi explică Johny Corday tăcerea îndelungată. Aţi mai pomenit aşa ceva?

— Nu, indios, recunosc eu. Dar nu avem informaţii. Şi agentu' care trebuia să vină cu ele, în zori, va găsi cabana arsă…

Ajuns cu gândul la această situaţie, deschid telecârâitoarea şi-l somez pe frâne:

— Jean, anunţă ciripitoru' să nu mai vină la ciocnire!

— Varain, n-o să-ţi vină a crede, dar mai sunt destui deştepţi în Lumea mare. L-am sunat. Ferenc aşteaptă semnalu' nostru, în Berna.

— Nu te umfla, că n-am dat cu păru'! Am vrut să mă asigur.

— Mai bine bagă-ţi cerebelu' în acţiune şi caută-l pe Fenyves.

— OK! Tu fă nani! Eu îl găsesc.

— Succes, Varain!

Dau să închid telefonul şi ezit o clipă. Să-l sun pe Cremene la ora asta şi încă pentru o veste proastă? Nu-i căzu', decid eu şi arunc scula vorbalniţă în sacoşă. După aceasta, îmi rog camarazii de misiune:

— Câteva minute de linişte, vă rog! încerc să localizez suspectu'.

Niciun comentariu. În probleme profesionale, suntem cât se poate de serioşi. Eu deschid fereastra maşinii şi scot capul în aerul rece. Mă înviorez pe dată. Închid ochii şi-mi aduc în memorie figura lui Zoltan Fenyves. Un tip al dracului de indigest, dacă vreţi să mă credeţi pe cuvânt. Dacă nu, judecaţi şi dumneavoastră, amicii mei cititori! Amu', când toţi Europenii ne bat pe umeri amical, el s-a găsit să ne pună strâmbe la integrare. Şi nu-i singur, pupa-

l-ar vaca neagră! Şi-a adunat o gaşcă de derbedei şi trag sfori prin Comisie şi Parlament. Cineva le pompează bani grei, să facă treaba asta ruşinoasă. Chestia cu drepturile minoritarilor din România e un simplu moft de acoperire. În realitate, nişte gaşperi din Ungaria se tem de integrarea României şi Ucrainei, ca dracu' de tămâie. Ştiu ei din ce cauză. Dacă sunteţi răbdători, veţi afla şi dumneavoastră.

Deşi gradele Celsius de afară au scăzut sub minus, fruntea mi s-a acoperit de broboane de sudoare. M-am concentrat într-un ghem de energie şi caut pizmaşu' cu pase mai lungi decât clarvăzătoru' ăla de la tembeliziune. Pe bune, lui i se rupe-n paişpe dacă ghiceşte sau nu diagnosticu'. Vă puteţi imagina ce-am păţi noi, dacă nu prind inamicu' de clăpăuge, că de ciuf nu-i rostu', deoarece are bila cheală ca un balon? Nu puneţi de tremurat şi de jelit, că l-am ginit. Fenyves e în patu' său, bine mersi. Soileşte şi răsuflă greu, din burtă, că a depăşit kintalu'. Bambina de lângă el, sub treizeci de ani, nu intră în socoteala noastră. E treaba ei cu cine practică „matematica", atâta timp cât nu se bagă în spionaj şi diversiune.

— L-am găsit! răsuflu eu uşurat şi-mi trag ţeasta în maşină.

Mă şterg iute, să nu răcesc ca un deţ şi-l anunţ pe Jean că băgătoru' de fitile nasoale e în Berna. Nu pare să fi aflat rezultatu' raidului făcut de angajaţii săi. Asta, în varianta că el ne-a aruncat mercenarii în cabană. Îngeraşu' cel deştept mă sfătuieşte să nu mă pripesc cu concluziile. Cel puţin o duzină de rămăşiţe din fosta reţea globalistă regresivă ne caută, să ne sufle-n lumânări. Capturarea principalilor şefi, King şi Kushter, i-a demobilizat numai pe cei cu scaun la cap. Fanatizaţii n-au renunţat la aplicarea măsurilor din planul iniţial. Asta şi explică tensiunea crescândă din unele zone ale planetei noastre. Aţi observat că aluatu' s-a umflat în mai multe locuri din Asia? Să sperăm că nu v-a exploda în mod periculos.

Mă relaxez şi-l rog pe lipovean:

— Bălaiule, nu mă trezi, până la periferia Bernei! Am cheltuit stocu’ de energie pentru o zi întreagă.

— S-a fe, mă asigură el şi începe o nouă baladă din estu’ Europei:

Cine trece pe cărare.

Cu puşcociu’ la schinare?

N-apuc să aflu cine e eroul cu puşcociu’, deoarece mă afund în somn autoindus, prin autosugestie. O metodă convenabilă de a adormi rapid, fără pilule de somn, fără să numeri oi închipuite ori să-ţi imaginezi o apă mare. Încercaţi şi dumneavoastră!

Imaginea idilică, din satul bunicilor, revine încăpăţânată, prin vis. Cineva vrea să-mi spună ceva şi n-a găsit altă metodă, raţionez eu, în starea dintre somn şi veghe. Poate mama… Să nu uit s-o sun, mâine dimineaţă! îmi ordon eu. Nu vă vine a crede că, pe timpul somnului, trăim astfel de momente de luciditate? Faceţi un efort de memorie şi veţi constata că am dreptate!

I

*

Mă trezesc înainte de limita fixată cu lipoveanul. Cei doi amici discută în şoaptă, să nu-mi tulbure somnul.

— Mă reprofilez, piele roşie, tocmai spune Bălaiul. Bisnisu’ cu pileală e în cădere liberă.

— Şi-o să te apuci de traficat boarfe? se interesează indianul flegmatic.

— Nu-i o idee rea, pune lipoveanu’ botu’ la nadă. Vine turistu’, dă cu ochii de jamboane lungi până-n gât şi…

Bălaiul se opreşte şi ripostează:

— Superspaiu’ lipa nu face trafic de carne vie, indios! M-ai încercat, ai?

— Da’ tu ce aveai în gând?

— Să te văd cât de mintos eşti! îl invită lipoveanul să ghicească.

— *Give me a hint*! îl roagă Corday.

— Servicii, răspunde Bălaiul laconic.

— Ghicit în cărţi, cafea, globuri…

— *Shut up, red skin*! Prea multe ciori la concurenţă şi din ce în ce mai puţini fraieri de jumulit.

— Atunci, speranţe şi vise? încearcă indianul marea cu degetu’. Ştii ce spunea yankeu’ ăla şmecher: *Noi nu vindem cosmetice*. *Noi vindem damelor vise de cucerire şi speranţe de succes în faţa bărbaţilor*.

— Nici asta, neagă lipoveanul. Acu’ e la modă să vinzi dezastre. Nu te uiţi prin tembeliziuni?

— Ce-aş vedea?

— Tipi şi tipese care vând cutremure, inundaţii, accidente…

— Atunci, ce naiba servicii vinzi?

— Uzufruct de stele, răspunde Bălaiul scurt. Scoate capu’ pe fereastră şi priveşte bolta! Miliarde de stele fără stăpâni pământeni. Eu stabilesc care sunt norocoase şi le vând dreptu’ de folosinţă.

— Cernescu ţi-a dat ideea asta, intuieşte indianul.

— E mai complicat, indios. Când globaliştii regresivi au făcut experienţa din România, au îndesat în creierele subiecţilor drogaţi sute de nume de stele şi constelaţii.

— Încercau să afle din ce constelaţie vin informaţiile care accelerează civilizarea Omenirii?

— Căutau formule de viaţă sănătoasă, lungă şi de succes, deconspiră Bălaiul unul din scopurile în care globaliştii regresivi au sacrificat mii de oameni nevinovaţi. Ai înţeles cum fac bisnisu’?

— Te asociezi cu Cernescu şi vindeţi gulgute, ghiceşte Corday. Sugestionaţi clienţii că steaua cumpărată de la voi, pentru folosinţă pe viaţă, le va asigura succes şi fericire.

— *Prostia şi ignoranţa se pot expioata mai uşor şi cu mai mult folos decât inteligenţa şi cunoaşterea*, piele roşie.

— Dar nu de către tine, intervin eu în discuţie. Spaii nu-şi bat joc de speranţele omeneşti de viaţă mai bună.

— Şi spaii trebuie să trăiască, piciule, argumentează lipoveanul, apărându-şi năstruşnicu’ proiect de bisnis.

Sau, poate, nu-i năstruşnic? *Dumneavoastră ce credeţi*, *amicii mei*? *Cum e mai bine*? *Să crezi că ai o stea norocoasă în Cer ori să ai efectiv câţiva prieteni de nădejde pe Pământ*? Vă invit să cugetaţi profund la această problemă, apoi să acţionaţi funcţie de concluzia la care ajungeţi! *Pariez că majoritatea veţi opta pentru amici siguri şi pentru ocrotirea Atoatecunoscătoarelor Conştiinţe pe care noi le invocăm prin apelativul Doamne*!

— De ce taci, piciule? îmi aminteşte Bălaiul că, luptând pe cont propriu, ajungem la fundu’ sacului şi ne paşte sărăcia.

Dacă nu mă înşel, suntem singurii spioni şi contraspioni din Lume care luptăm pe banii şi riscul nostru, pentru un vis normal – viaţă omenească sănătoasă şi prosperă. Credeţi că suntem idealişti utopici? Păi, amicii mei, dacă majoritatea cetăţenilor români vor trăi bine, n-o să ne găsim şi noi un locşor printre ei, să nu facem *hunger*? Nicio aluzie la vecinii din vest. Probabil, ştiaţi că, în germană, hunger înseamnă foame.

— După această misiune, primim bani, îl asigur eu. Jean a promis că ne va face parte din fondurile secrete primite de la Uniune.

— Aşa mai merge viaţa! dă el să-şi frece mâinile de plăcere.

Se prinde că maşina necondusă e pe cale să ajungă-n şanţ şi pune rapid lăboanţele pe volan. Traficul din ambele direcţii s-a intensificat. Dimineaţa se apropie cu paşi repezi. Nu-i bai. Berna se zăreşte, la o fugă de cal, ca să nu supun la o aruncătură de băţ, c-ar fi prea gogonată.

Am pătruns în capitala şviţarilor şi înaintăm după tărăboanţa condusă de Lulu. Şmecheru şi-a luat un Volkswagen rablagit să nu atragă atenţia eventualilor pizmaşi. Probabil, lunganu’ de tac’su stă cu genunchii-n gură iar Mayer, la fel de înalt, şi-a dat cotoaiele la scurtat.

Egon începe oriunde ar intra, căci posedă proprietatea de a se adapta în orice spaţiu. Când ajung cu gându' la bătrânu' spai-fantomă, îmi amintesc că se apropie de nouăzeci de ani şi-ar mai fi necesar în breaslă. O singură soluţie întrevăd la orizont: să-i cer lui Zamolxe câteva pilule de întinerire din stocul recuperat de la King. Gândiţi că nu v-ar strica nici dumneavoastră câteva? Aveţi dreptate. Iată un bisnis frumos şi profitabil, pentru un farmacist cu mintea ascuţită. Până să vă dea extratereştrii elixirul tinereţii, poate îl inventaţi dumneavoastră. Puneţi minţile la contribuţie, amicii mei!

— Lipa, îl instig eu, ce-ai zice de-un comerţ cu pilule de întinerire?

— Biga din tribord! îl imită el pe matrozu' Cernescu. N-am pus mâna pe-o singură bulină din bârlogu' lu' King. Una să mă apropie de vârsta Marietei, să nu se mai sclifosească că-şi mănâncă zilele cu-n boşorog.

— Citeşte şi tu basmu' *Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte*! îl sfătuiesc eu. Poate descoperi formula secretă, printre rânduri.

— Nici n-aş vrea să trăiesc cât zidul Goliei, o dă el la întors. Câţiva zeci de ani, să văd cum se va termina înghionteala asta planetară. Dacă mai apuc să văd…

— De ce să nu apuci, faţă palidă? Ai făcut vreun contract cu pompagii funebri?

Bălaiul ia piciorul de pe acceleraţie. Nu-i vine a crede că indianul face mişto de el, folosind expresiile sale. Mă ia de martor:

— Piciule, vezi ce păţeşti dacă aduni pe lângă casă un copchil din rasa roşie? Creşte mare şi ia bătrânii peste picior.

— Tu eşti ăla bătrânu'? îl somez eu să precizeze situaţia.

Nu-mi răspunde, că nu-i convine să se declare bătrân, pasă din nou pedala de acceleraţie şi depăşeşte semnul dentrare în Berna. După asta, mă întreabă:

— N-ai impresia că pizmaşii vor să ne atragă într-o telenovelă pentru guguştiuci?

— Gândeşti bine, îl felicit eu. Da' noi nu suntem înaripate, nici târâtoare. Deşi meriganii au lansat moda luptătorilor bestii, noi am rămas oameni.

— Vin românii, să vă ia scalpurile, şopteşte Bălaiul către inamicii nevăzuţi.

— Limbile, ar fi mai corect, îi replic eu. De-abia aştept să-l aud pe Fenyves ciripind.

— Şi eu, ne comunică indianul laconic. Că m-am săturat de strâmbete lor ca de chiftelele lui moş Donald.

Dacă până şi un ins născut şi crescut hăt colo, peste Oceanul Atlantic, s-a săturat de fitilele izolaţioniştilor unguri, în câţiva ani, noi ce să mai zicem, că-i răbdăm de aproape un mileniu? *Dumneavoastră, români şi maghiari cu minţile întregi din România, nu v-aţi săturat de atâta dezbinare şi nesiguranţă*?

Suflăm în cefele pizmaşilor

Capitala şviţărilor se prezintă aşa cum o ştiţi cei care aţi vizitat-o: septică şi disciplinată ca un recrut pregătit pentru revista de front. Şi oleacă mai zgribulită, deoarece băştinaşii n-au aflat încă de sosirea primăverii. Puţină lume pe stradă, că-i abia şapte dimineaţa. O atmosferă de linişte şi pace, în care n-ai crede că se pot pune la cale tot soiul de măgarii cu caracter politico-economic. Sau, cum li se spune acum, inginerii politico-financiare. Nu vă vine a crede că, în capitala acestui stat cu neutralitate perpetuă, mişună tot soiul de vietăţi periculoase pentru Viaţa Omenirii? Păi, unde e mai uşor de mişculat bani, decât într-o ţară în care finanţele sunt o adevărată industrie? Şi unde e mai uşor de ascuns, decât într-o naţiune neutră, nebănuită de niciun fel de implicare în marile tunuri economice ce se dau prin Lume? Dacă aţi şti ce averi se plimbă prin băncile elveţiene, aţi holba ochii de mirare, mai ceva decât Bulă, când a aflat că nea Nelu i-a acordat nu ştiu ce decoraţie. Ziceţi că-s dezinformat? Parcă nea

Nelu ştie cui şi din ce cauză a dat decoraţii?

Volkswagenul francilor pătrunde într-o parcare subterană, sub un bloc cenuşiu, bălţat de reclame. Tragem lângă el şi coborâm. Un bătrân înalt, cu părul alb şi rărit, îmbrăcat într-o salopetă albastră, ne aşteaptă zâmbitor. Probabil, Egon i-a spus că împărţim daruri sau cam aşa ceva. Ne pompează V l.1 rabele cu o vigoare pe care nu i-aş fi bănuit-o, apoi ne înmânează actele şi cheile maşinilor de schimb: un Opel Astra şi un Peugeot. Nişte maşini destul de banale şi destul de folosite, să nu bată la ochi.

Mayer îi aminteşte Bălaiului adresa la care trebuie să ajungă şi încalecă Peugeotu, cu cei doi francezi în spate şi Egon în dreapta sa. Noi ne căţărăm în Opel şi aşteptăm semnalul agentului elveţian. Acesta lasă să plece câteva maşini şi intercalează Peugeotul printre ele. Repetă operaţia cu Opelul, apoi îşi şterge mâinile cu o lavetă, ca un mecanic modest şi cuminte. Un individ pe care nici nu l-ai băga în seamă. Cine să-l bănuie că face spionaj pentru Uniunea Europeană?

Ziceţi că nu-i chiar spionaj, deoarece Confederaţia Elveţiană face parte din Europa? Cam aveţi dreptate dar unii şviţări nu-s de aceeaşi părere. Proba ca, uneori, interesele economice sunt oleacă mai puternice decât glasul sângelui german, francez italian şi retoroman. Nu-i bai. Helveticii au descoperit că şapte milioane şi ceva de suflete, cât numără naţia lor, nu se pot descurca pe cont propriu şi în mod izolat, în Lumea modernă şi-au aderat la Uniune. Cineva îmi şopteşte ca, până la adoptarea monedei euro nu va mai curge multă apa pe Dunăre.

…Nicio naţiune mică nu-şi mai permite să rămână singura, în situaţia politico-militara actuală. Miroase a război, în mai multe locuri de pe planeta şi zeul Marte nu-i vinovat de aceasta. Poate aflaţi dumneavoastră cine-i sau cine sunt. Din goana maşinii, arunc o pasă psi către agentul imlanţionist identificat anterior. Zoltan Fenyves s-a trezit şi-şi plimbă hoitu’ ambalat în pijamale prin

apartament. Mad-moazela din dotarea proprie se fâţâie prin bucătărie. Nu vă vine a crede că-i prepară micu' dejun? Nici mie, dar asta face. O activitate mai rar întâlnită la gagicile din proprietatea boşilor cu destui bani să halească la cele mai faine restaurante. Se vede că Fenyves are anumite preferinţe în materie de crăpelniţă sau nu îndrăzneşte să rumege în orice local. Când te ocupi de ce se ocupă el, turnarea otravei între oameni, te aştepţi oricând să-ţi servească *somebody* o plăcintă cu cianură. Tipu' nu e prost, să nu ştie că vremea imperiilor regresive s-a scurs, însă speră să mai producă ceva pagube unor naţiuni pe care nu le are la rânză. Naţiunea română, printre ele. Nici măcar faptul că majoritatea cetăţenilor din Ungaria n-au nimic împotriva românilor nu-l opreşte să ne lucreze pe la spate, prin organismele de conducere europeană şi pe unde îi mai ţin balamalele deja şubrezite.

— Pizmaşu' e în bârlog, îmi anunţ eu amicii. Se pregăteşte să-şi umple burdihanu'.

— Mă laşi să-l stric, piciule? se roagă Bălaiul. Presarul galic mi-a arătat documentele despre el…

— Şi?

— Mi-a făcut atâta sânge rău, de mai să dau în apoplexie. Gaşca ăstuia şi-a bătut joc de mai multe naţiuni europene decât îi credeam în stare.

— Nu-l strici! îi interzic eu. Îl strângem de boaşe, să scuipe tot ce ştie.

— Apoi, îl cercetez îndeaproape, până-l scot din funcţiune, nu se lasă lipoveanul.

— Agenţii Uniunii îi vor decide soarta, îi amintesc eu.

— Îl mituiesc eu pe motanu' ăla de Jean, să ni-l paseze nouă.

— Bisnisu' tău, îi fac eu o concesie.

Am pătruns într-un cartier periferic, cu viluţe curăţele şi cetăţeni prea cuminţi pentru gustul nostru. Ştiţi la ce mă refer? în cartierele şi pe străzile unde oamenii se cunosc între ei, apariţia unor străini poate deveni

suspectă. E suficient ca vreo baborniţă care a văzut prea multe filme cu gangsteri să pună ochii pe tine, că şi sună la poliţie. Mayer a ajuns deja în faţa casei conspirative şi deschide poarta. Trebuie să intrăm cât mai rapid şi să dispărem în casă, înainte ca vreun suspicios să ne numere. Suntem prea mulţi pentru a-i împinge o vizită matinală bătrânului Dominik Bleich, proprietaru' căsuţei. Din câte am observat, pe timpul vizitei anterioare, e un tip deosebit de discret. Nici nu şi-a arătat figura faţă de noi şi nu pentru că s-ar teme de stigleţi locali. De când Sviţaria a aderat la Uniune, aceştia închid ochii faţă de acţiunile noastre. Foarte frumos din partea lor, nu-i aşa?

Am băgat maşinile în garaj şi ne-am strecurat în sufrageria vilei. Un tip spălăcit, îmbrăcat într-un costum gri, prea lung pentru el, ne întâmpină în picioare.

— Agentu' Ferenc, ni-l prezintă Jean năsosu' şi-şi bagă un trabuc între dinţi. El ni l-a dat pe Fenyves pe tavă.

Tinerelu' zâmbeşte cam strepezit şi ne întinde mâna. I-o scuturăm bărbăteşte şi-l felicităm pentru captură. Egon îi înmânează un plic dolofan şi-l trimite, cu Mayer, să predea obiectivu' în filaj. Noi ne aşezăm în jurul mesei lungi, să rediscutăm planul de găbjire a pizmaşului. Atacul nocturn ne-a dezorientat puţin. Cine şi de ce l-a organizat? e întrebarea care-mi umblă prin minte, în timp ce-mi informez camarazii de acţiune că Fenyves nu e implicat în hărţuiala din noaptea trecută.

— Eşti sigur, Varain? insistă Jean, pufăind din puturoşenia aia de „habană".

— Foarte sigur, răspund eu. L-am studiat în două rânduri. E pe dinafară.

— Atunci, cine a pus geana pe noi? Şi din ce cauză? Tăcere deplină. Nimeni n-are un răspuns cât de cât apropiat de adevăr. Scot ministaţia cu secretizor şi-l apelez pe Cremene. Îl informez cum a decurs tărăşenia şi-l întreb dacă are vreo informaţie clarificatoare. Comandantul Octogonului Românesc îmi ordonă să aştept cu urechea-n

difuzor şi verifică ceva. După câteva minute, îmi comunică simplu:

— Tedy Goldenberg, din Death Brotherhood, e în Berna.

— King a ciripit, ghicesc eu. Nu-l poate opri?

— Numai dacă discută cu el prin telefon, Varain. Ei nu comunică în mod telepatic.

— Şi de ce nu-l contactează telefonic?

— King e lovit de amnezie, Varain. Nu-şi aminteşte numerele de telefon ale principalilor colaboratori.

— Nu se poate!

— Din păcate, aceasta e situaţia, Varain. Şocul psihic produs de arestarea sa l-a dat peste cap.

— Să-i umble Ava prin creier! îi sugerez eu.

— E o idee aplicabilă imediat, recunoaşte Cremene. Te caut eu, mai târziu.

Închid staţia, îmi aprind o ţigară şi întreb:

— În casa asta, se poate bea o cafea?

Indianul pleacă la bucătărie, deoarece este as în materie de gătit. O pasiune mai rar întâlnită în meseria de spai.

— Agenţii regresivilor sunt cu nasurile-n urma noastră? întreabă Jean mai mult de formă, căci a înţeles cum stăm, din frânturi de conversaţie.

— Probabil, au vreun sediu sau vreo bază ascunsă, în această ţară, îi răspund eu. Altfel, cum ne-ar putea urmări prin satelit?

— Am plecat după unu' şi-am dat peste alţii, constată frâncu'.

— *One by one*, îi replic eu. Îi căutăm şi-i liniştim, unul câte unul.

— Cu cine începem?

— Cu cel care face prima mişcare greşită, Jean. Alte păreri?

— Extindem planul de acţiune, sugerează Egon. Chemăm mai multe forţe şi-i supraveghem pe amândoi.

— Ambele grupări, îi amintesc eu faptul că niciunul din inamicii vânaţi nu lucrează singur.

Johny Corday apare cu cafelele aburinde, pe o tavă. Observă maliţios:

— Domnule Egon, proprietarul acestei case e mai fantomatic decât dumneavoastră.

— E mai bine să nu-l cunoaşteţi, precizează bătrânu' spai-fantomă. Apoi adaugă, deocamdată e mai bine aşa.

Ne tragem cafelele aproape, apoi începem să dezbatem planul de capturare al celui mai cunoscut dintre inamici – Fenyves.

*

Soarele se pregăteşte să plece la culcare. Un vânt parşiv şi rece fluieră pe străzi, înfiorând trecătorii. Noi stăm la căldură, în maşini şi aşteptăm ca rechinul să facă prima mişcare greşită. Aţi ghicit că suntem cu ochii pe izolaţionistul trădat de propriul secretar? Da? OK! Sunteţi inteligenţi şi-o să vă descurcaţi foarte bine în viaţă.

Curierul care i-a livrat lui Fenyves bomba psihologică tocmai iese din clădirea în care acesta îşi are sediul firmei. Imediat după el, se furişează doi vlăjgani înţoliţi la patru ace şi sar într-o maşină din parcarea de vis-à-vis. Iau urma mesagerului, la o distanţă respectuoasă, semn că-l cred agent inamic. De fapt, amărâtu' e un simplu angajat al unei firme de curierat rapid, prin care i-am livrat pizmaşului înţepătura năucitoare.

— A muşcat nada şi s-a speriat, constată indianul.

Cred şi eu c-a dat în tremurici. Cine n-ar simţi că-l ia cu frig, dacă ar primi un plic cu fotografii de la propria înmormântare? Doar cei ca noi, care au trecut prin frontiera morţii şi n-o mai cred aşa de groaznică. Agenţii lui Egon au falsificat atât de ingenios fotografiile, încât le crede până şi un destinatar de tipu' lui Fenyves. Au gravat şi-au fotografiat o placă de ţintirim, cu datele lui de naştere şi de deces. V-aţi prins că data mierlirii e chiar data de mâine, să-l putem fierbe şi prăji pe individu' care

ne lucrează în foi de viţă, de câţiva ani? Gândiţi că suntem macabri şi răi la suflet? Da? *Aflaţi, amicii mei, că n-am tăcut decât să răspundem cu una din metodele folosite de revizioniştii unguri împotriva unor cetăţeni români care se opuneau măgăriilor lor. Să simtă şi ei ce înseamnă să fii încolţit şi lovit, din nevăzut, de forţe necunoscute*.

Nu ştiţi nimic despre aceste acţiuni murdare, aplicate de izolaţionişti unguri împotriva românilor? Să vă spun câteva. Pizmaşilor li s-a părut că în judeţele Harghita şi Covasna trăiau prea mulţi români, astfel că planul lor de segregare etnică n-ar fi reuşit. Pe timpul evenimentelor din decembrie 1989, au ucis câţiva securişti şi miliţieni români şi secui. Ulterior, românii şi secuii „incomozi" au fost intimidaţi şi alungaţi din acest ţinut rodnic, cu telefoane şi scrisorele transmise de anonimi. Aţi intuit ce conţineau mesajele telefonice şi scrise? *Dacă nu vrei să ajungi în cimitk, după cutare, cară-te în Moldova ori în Oltenia'*. Cei mai slabi de înger şi-au părăsit bruma de avut şi-au plecat. Erau puţini? *Câteva zeci de mii de români alungaţi din Harghita şi Covasna nu erau şi nu sunt puţini*. Simt că vă întrebaţi de ce autorităţile statului român n-au curmat această *acţiune de terorizare psihică*. Întrebaţi-l pe nea Nelu, că el era marele ştab din acea vreme!

Mai vreţi şi alte exemple? Familiile unor lideri români, politici ori de opinie, au fost informate, în mod repetat, că unii sau alţii dintre ei au decedat, în misiunile în care plecaseră. *Vi se par simple glumite*? În unele cazuri, lideri politici români au primit condoleanţe pentru copiii plecaţi la studii în străinătate. Vă daţi seama că le-au sărit inimile din piept? în campanii electorale, lideri români de bună credinţă şi membrii lor de familie au primit sute de telefoane de ameninţare cu moartea, în mic/, de noapte, când erau buimăciţi de somn. Cronicaru' nostru, Cernese U, il a RM uitai propria slujbă de înmormântare, livrată în timpul nopţii, < Ind pizmaşii credeau că era muiat de somn. Ghinionul le>i că amicul

nostru nu-i dintre cei care se înmormântează îi dintre cei care se ard. Am adunat şi-am studiat sule de OtZUri de acest fel, îndreptate împotriva unor politicieni, procurori, poliţişti, oameni de afaceri şi altor cetăţeni mm. un *Astfel – 1111 descoperit că era vorba de o acţiune organizaţi şi* e *ondusă de specialişti în război psihologic, din mai multe state şi firme străine*. Fenyves e primu' pizmaş din această *ţii şi*.1 pe (are I băgăm în moară, să guste cu propria biluţi produsertăse 1 icite şi aplicate pe sufletele unor oameni nevinovaţi, de agenţii lor.

Ne mai credeţi cruzi şi macabri? *DacĂ nu*le. *un răspunde inamicilor cel puţin cu aceeaşi măsură,.11 crede că ne-au intimidat şi ne-au pus cu botu' pe labe* V; i simţiţi cumva Lăbuş, să daţi din coadă în faţa celor I BTC vă lovesc? *Noi suntem oameni şi înţelegem să ne plătim datoriile aşa cum se cuvine*: *Să nu creadă duşmanii ea pol t*. ne *mice măgărie în România şi Europa*, *fără a* îi *pedepsiţi*.

— Suspectu' a ieşit din bloc, mă atenţionează lipoveanul.

În următoarea secundă, sună şi staţia de filaj clin maşina franco-germanilor. Jean ne informează că Fenyves pleacă la o întâlnire urgentă, cu un individ pe care I; i apelat telefonic. V-aţi prins că amicii noştri i-au agăţat celularii' şi-l ascultă din scurt? OK! înseamnă c-aţi aflat cine pe cine vânează, în acest joc periculos. O Toyota opreşte în faţa blocului. Pizmaşu, gardat de două gorile, se strecoară în ea. eu mişcări grăbite şi dezordonate, care vădesc teama. Nici nu e nevoie să-l pipăi cu vreo pasă psi. I-a intrat morcovu' în poponeţ şi se dezvoltă, către dimensiunile unei sfecle furajere. Bine-i face! Că prea multe au înghiţit români, secui şi unguri nevinovaţi, din cauza lor. *Gândiţi că niciun maghiar din România n-a fost prelucrat cu metode teroriste de tipu' celor exemplificate*? Să aveţi dumneavoastră atâtea milioane de lei câţi unguri şi metişi româno-maghiari cinstiţi au fost băgaţi în

morminte sau reduşi la tăcere, cu ameninţări, şantaje şi alte metode din războiu' nervilor!

Toyota începe să ruleze pe direcţia sud. Cam la vreo şapte-opt sute de metri în faţa ei, o maşină de-a filorilor noştri ia aceeaşi direcţie. Pot să se chiombească pizmaşii până nu mai pot, că nu vor zări nimic pe coadă. Peugeotu' rămâne mult în urmă iar noi ne intercalăm între el şi alte maşini. Traficul e destul de intens, să nu ne ginească inamicii. Măsurile noastre de prevedere se dovedesc mai isteţe decât detergentu' ăla pe care-l laudă nu ştiu ce madamă, prin tem-belizoare. Fenyves şi gaşca încep să se mişte ciudat, cu accelerări şi schimbări repetate de sens al mişcării. Se contrafilează ca la carte, lucru de aşteptat din partea lor. N-au pregătire de spioni dar, după destrămarea lagărului socialist, destui meseriaşi din nobila breaslă s-au angajat la firme care lăţesc bine şi nu întreabă prea multe despre trecut.

Bălaiul conduce alert, ca un ogar de vânătoare care a înţit prada. Desigur, din când în când, îl critică pe şoferu' lui Fenyves de mamă, soţie şi alte femei din anturaju' apropiat. Bănuiţi şi cam în ce stil, aşa că nu vi le reproduc, să nu roşesc şi să nu vă simţiţi stânjeniţi. Pe scurt, putem aprecia că amicu' meu nu s-a spălat pe dinţi în această zi şi basta.

Cam după vreo oră de contrafilaj, pizmaşii pitrund pe o stradă plină de sedii de ambasade, firme şi alte instituţii în care mişună spioni. Opresc într-o parcare cu plată Şoferu' rămâne la volan, să se asigure că nimeni mi le v; i planta ploşniţe în maşină. Pe ce punem pariu (B nemţii au întrei u rat un „american bug", înainte de a trimite (iiiciu'; i alunge vânatu' din bârlogu? Nu pune nimeni pariu? Ştiam ru că ţineţi la frăncuţii dumneavoastră, nun; iles acu!». i pl 111111' val de scumpiri cu care guvii noştri încearcă.1 t «>atât>: ită sărăcia. Gândiţi că metoda e inversă? Aşa gândew şi eu, da' cine cunoaşte meandrele gândirii economice ale unui gUV?

Fenyves coboară cu mâinile în buzunare şi nu pentru că ar fi prost crescut. Prin buzunarul pardeiiului care 1 acoperă trupu’ rotofei, se zăreşte umflătura l-ai ut! de un pistol de calibru mare. Cu cât sunt mai stârpitiul din n.1.1 are, CU atât îşi iau pistoale mai mari. Speră să falocuiascl cu ele lipsa curajului. Sau, ac... lor, cum se spune în breasla noastră. La rându’ lui, gorila care îl însoţeşte, un hai hal de vreo patruzeci de toamne, ţine mâinile în buzunarele parpalacului De ce am spus că posedă numa’ toamne? Simplu, amicii mei: presimt c-o să-l apuce o iarnă definitivă şi iremediabilii Adică, se va răci, fără posibilităţi de reîncălzire.

Cei doi urmăriţi pătrund în sediul unei firme de electronice, pe uşa de serviciu. Le-a deschis un tip a cărui moacă n-am apucat s-o zărim în detaliu. Nu-i nicio pagubă. Noi nu facem victime colaterale, că n-am studiat în Armata SUA. Am pus ochiometrele pe obiectivu’ nostru şi-l ţinem strâns. Nu-i aşa că-l iubim? Doar ne temem că ni l-ar putea fura cineva. Pe bune, de acest lucru mă tem: să nu-l kilărească cineva.

Înainte de a ciripi o porţie de informaţii folositoare destrămării hoardei sale. Oprim la marginea bordurii şi batem din buze. Scula de ascultare de la distanţă e în maşina franco-germanilor iar instinctul nu mă lasă să arunc un spion psihic pe urmele pizmaşului. Nu se face să ruinez o acţiune planificată la milimetru, cu o greşeală copilărească.

Rămânem în *stand by*, de tip informativ. Ala de tip politic, cunoscut dumneavoastră din relatările presei, seamănă mai mult a stat drepţi şi repetat, din când în când, câte un *yes*, *mister*! Pricepeţi că nu-i am deloc la stomac pe liderii de tip *yes-men*? Cre’ că nici dumneavoastră nu vă prăpădiţi de dragul lor. *Parcă aţi vrea nişte conducători mai bătăioşi, să vă apere interesele până-n pânzele albe*. Ziceţi că Băsu et comp. nu pot fi atât de nebuni, să se ia în clonţ cu „mai marii Lumii”, pentru

sitizănii români? Da’ rău gândiţi, oameni buni! Vai de vieţişoara naţiunii care confundă curaju’ cu nebunia! Naţiuni mai mici de câteva ori decât a noastră, sârbii şi slovacii, de pildă, n-au lăsat pe oricine să le scuipe-n ciorbă. De aia şi trăiesc mai bine ca noi. Să vă fie învăţătură de minte, să nu mai alegeţi în funcţii purtători ilegali de pantaloni!

Câââr! Staţia de filaj se trezeşte din muţenie şi prinde glas. O deschid şi aud arhicunoscuta voce tabagică a monstrului cu bulan fumegând între dinţi – Jean frâncu’:

— Varain, şmecherii ăştia vor să facă curăţenie. Fugi la sediu’ lui Fenyves şi scormoneşte!

— OK! îi răspund eu scurt şi dau ordinul de topeală. Ne întoarcem în goana mare, pe două roţi şi cu râşnet de frâne la intersecţii. Oprim dincolo de blocul din are a ieşit Fenyves şi debarcăm. Desigur, cu „instrumentaru’ „asupra noastră. Ala cu care Facem operaţii piz maşilor: dezintegratoare, pistoale şi scule paralizante Până şi Corday a renunţat la anacronicii’ pumnal, cu (are îşi (Aştigase porecla de Silent Death. Servul din faţa uşii de Intrare ne priveşte suspicios, drept care îi bag un snop de radiaţii în scăfârlie. Nu din aparat, ci din căpăţâna proprie îi sugerez insistent să uite c-a dat cu ochii de aşa flăcăi eleganţi şi singuri la neveste ca noi. Vedeţi că suntem şi modeşti, în materie de soţii?

Urcăm în lift şi apăs bulonul pentru iiliimu’ etaj. O stratagemă care ţine întotdeauna. De reguli, mami (îi aşteaptă să fie pociţi de cineva care urcă. Noi preferim’s. i i cotonogim din coborâre. Ne extragem hoiturile din lili şi începem să coborâm dezinvolţi către parter, pe stan Din nins, uni instruiesc mica trupă. Trebuie să lucrăm curat, Fără linge, i a nu suntem măcelari şi nu vrem să punem poliţia svM.îi; i într-o situaţie delicată.

Etaju’ patru, unde Ferenc ne-a spus ci-şi i. isli-a pâinea albă şi chiftelele cu sos, dintr-o activitate ruşinoasă. Mai multe corpuri de birouri, cu uşi metalice, ca de seif. În

faţa uneia, un tinerel se preface a citi câinii o carte, Vrea să se dea cult faţă de noi, care am citit biografiile celor mai mari gangsteri ai Lumii? Ăia care nu te atacă în ganguri, de unde a derivat termenu'. Aia care te atacă în casă, cu tacturi scumpite, cu manipulări televizate sau scrise, cu veşti despre războaie pe care ei le pornesc, să le poarte guguştiucii dispuşi să crape ca fraierii, pentru slogane sau pentru câţiva dolărei. Apropo de dulăii merigani, am auzit că pe ei va apărea chipu' Condolăriţei negre. Cică, e făţoasă şi va contribui la aprecierea lor. Mă îndoiesc întemeiat că mecanismu' de apreciere a valutelor funcţionează prin magie, da' oricine are dreptu' să creadă ce vrea. Eu cred că la mijloc sunt „inginerii financiare", care scad şi ridică prăpăditu' de curs, încât să câştige speculanţii care ştiu cum va evolua preţu' mălaiului valutar. Dacă din „jocurile" astea n-ar pierde exportatorii şi amărâţii deţinători de oleacă de valută, din naţia noastră, nici că mi-ar păsa. Dumneavoastră vă pasă? Dacă vă pasă, de ce nu întrebaţi singuru' funcţionar bătut în cuie, din schema post decembristă, guvernatoru' BNR, cum devine chestia cu jocu' valutar?

Tinerelu' simte că pisica neagră, văzută dimineaţa, era un semn nasol. Se ridică, aruncând cartea. Un snop de radiaţii paralizante şi lipoveanul îl prinde în braţe. Dacă nu mă înşel, e singuru' bărbat din viaţa lui care s-a bucurat de un astfel de tratament. Amu', să nu-l bănuiţi că, la bătrâneţe, a sărit pârleazu, la pidosnici! Pur şi simplu, un leş întins pe jos ar fi atras atenţia. Mă opresc în lateral de uşă şi pipăi situaţia, cu o pasă psi. Dincolo de blindaj, aşteaptă un tip cu degetu' pe trăgaciu' unui kalaşnikov. Fenyves a apucat să-şi alerteze gorilele. E căzu' să ne grăbim.

Împuşc o pasă psihică direct în ţeasta goriloiului din spatele uşii. În timp ce el se prelinge către podea, cu ochii beliţi, eu descânt broasca electronică. Mii de furnicături îmi trec prin degete şi prin lăboanţe, dar ce să-i faci?

Meseria cere şi sacrificii. Împing uşa cu umărul, mutând poziţia leşinatului. Corday ţâşneşte înainte, cu scula paralizantă în mână iar Bălaiul îşi depune „simpatia” în hol. Fain şi curat, ca prima parte a preparării unei prăjituri, gândesc cu, închizând uşa.

— Varain! mă strigă indianul. Vino repede!

Trec printr-o cameră cu rol de secietanai. În ea le o damă face nani cu capul pe tastatura unui i aleulaioi tami într-un birou de vreo patruzeci de metri pătraţi, cu ferestrele latre o stradă din care se aude zgomot de trafic e oidav Mi indecis, cu scula periculoasă în mână, în faţa lui Perene Acesta a ridicat lăbuţele deasupra capului şi-a adoptat culoarea (elinizilor „Ştie el că-n breaslă nu ezităm să mai şi eliminăm câte un martor incomod, chiar din propria tabără. Şi-acu’, în i i bine în lunpu’ războiului rece, lichidatorii din ambele tabere erau Idlil Îţi, după un număr de operaţiuni reuşite. Duceau cu ei h mormânt secretele acţiunilor, înţelegeţi? Probabil, batiana noasiia planetă a făcut migrene de câte mistere şi taine tenebroase a aliat. De aia, se răţoieşte, din când în când, CU este un i uliemui, un tsu-nami, o erupţie vulcanică…

— Ferenc, nu ne-ai văzut în viaţa ta! îi amintesc eu poezia pe care trebuie s-o recite în faţa patronului sau

Indianul pricepe mutarea şi-l Uimite cu cracii-n sus, între două birouri. Exact când Ferenc pica, leleiâiâitoarea începe să facă scandal.

— Varain, îmi dă frâncu’ o veste naşpa, Fenyves a plecat glonţ înapoi. Vezi ce poţi face!

— Conform planului, amigo, îi amintesc eu că noi ne abatem de la plan numai dacă ne pupă dama de negru sau constatăm că nu mai e oportun.

Închid scula de gavarit şi-l trimit pe indian în hol, deoarece e mai diplomat decât Bălaiul. Adică, nu face zgomot prea mare, când strânge câte un inamic de gât. Lipoveanul apare fericit:

— Am dat de nişte udeală în secretariat…

— Fenyves vine încoace, îi retez eu avântu' bahic. La scotocire! Tu, pe stânga, eu, pe dreapta.

Nu comentează nimic, deşi a tras ceva pe goarnă. E suficient de experimentat să înţeleagă că pizmaşu' nu vine să ne povestească un film de desene animate.

Eu încep scotocirea cu birourile. Canei rezultate, pre limba unor conaţionali oleacă mai bronzaţi din născare. Numai documente contabile şi de firmă, din care rezultă că tipu' chiar face şi afaceri. Lucru care nu trebuie să vă mire deloc. Spionaju' şi afacerile merg mână-n mână, în Lumea modernă. Sau, ca să mă dau cult şi să citez un sociolog meri-gan, în societatea postindustrială. Societate în care nu-i nici capitalism, nici socialism, ci exact ceea ce vedeţi şi dumneavoastră. Probabil, i-au zis postindustrială după ce-au văzut români arând cu plugul tras de boi şi-au recepţionat utilajele industriale româneşti, la topit, pe post de fier vechi.

În toată camera, nu zăresc urmă de fişet. Fenyves joacă rolu' tipului cinstit şi cuminte, ca un bebeluş proaspăt aruncat în această Lume mare şi bună, ca o mămăligă caldă. Cam supărată însă de tipi de soiu' celora pe care-i „liniştim" noi. Experienţa din nobila breaslă a spailor m-a învăţat să nu cred ce văd la prima ochire. Niciun individ implicat în *dirty business* nu se poate despărţi de un minimum de informaţii de strictă necesitate. Încep să sondez pereţii, în căutarea seifului ascuns. Celularu' sună din nou. Specialistu' în bombe fumegânde mă anunţă că, în maxim zece minute, pizmaşu' va ajunge în bârlogu' pe care îl scotocim. Îl trimit pe lipovean să-l dubleze pe Corday şi continui pasele de cercetare.

— Al meu eşti, cu tot ce posezi în burtică! şoptesc eu satisfăcut.

Dau jos tabloul care prezintă nusim ce revizionist sau imperialist maghiar şi admir peretele Nu i.1 vii. lu' l. i poarta nouă, căci ştiu exact ce e în spate. Iută nu se vede

nimic, deoarece peretele este tapetat cu mătase înflorat! (’aicva dungi abia vizibile marchează dimensiunile fi se turui Uşa nu e mai mare de patruzeci de centimetri pătraţi dai im 1 nu era nevoie.

— Cum se deschide? mă întreb eu cu vex e tare, deoarece nu zăresc niciun mecanism.

Amprentă vocală, îmi răspunde bigeru’ veghetor Mă îndrept către fereastră şi trag perdeaua „Amprenta vocală” coboară grăbită, tot cu mâinile în buzunare. Şi urmată îndeaproape de cei doi gorilor care l-au însoţii ta întâlnire.

— Vin! strig eu către camarazii de acţiune şi mă încrunt la fişet.

Eu sunt om mai deştept decât tine! îi şoptesc eu în gând, în timp ce-i mişc circuitele electronice Incaşe/ O nouă porţie de energie electromagnetică, care îmi ridică păru’ măciucă. Mi-l netezesc cu mâna şi admir conţinutul lişetului. Amicii mei, aveţi ce vedea, parol!

Câteva stive de parale, legate în banderole, îmi fac cu ochiu’. Le mut pe colţul stâng al celui mai apropiat birou. Două pistoale cu muniţia aferentă, în încărcătoare. Observ că-s producţie sovietică, marca lichidator şi le las la locu’ lor. Nu fac parte din informaţiile căutate de noi. Câteva dosare şi cd-uri. Le pun chiar pe mijlocul biroului şi strig din nou:

— Anihilaţi numai gorilele! Fenyves trebuie să cânte.

— OK! răspunde Corday.

Gândiţi că un ins de felu’ său nu poate cânta? *You are wrong*! Dacă-l altoiesc cum trebuie, va căpăta voce de altistă, de n-o să vă vină a crede ce triluri va scoate. O agendă electronică ia loc lângă prada deja adunată. Portretul unei dame, rezemat de fundu’ fişetului, mă determină să mă întreb dacă tipu’ e vreun sentimental ori are alte bisnisuri cu tipa. Întorc fotografia înrămată şi citesc însemnarea. E doamna mă-sa, în vremuri mai din urmă, când era mai tânără. Pun la loc tabloul, căci noi nu ne războim cu mămicile şi alte femei din familiile

duşmanilor. O cutie metalică grea mă face să intru la idei. O scot şi o depun între celelalte obiecte recuperate. Încă nu ştiu dacă voi deschide-o sau nu.

Urechea mea exersată la şcoala sfinţilor Ochilă, Urechilă şi Nasuilă prinde zgomot de uşă deschisă în grabă. Urmează două bufnituri scurte şi aud vocea Bălaiului, în limba engleză:

— *It is a pleasure to meet you*!

Înţeleg c-a pus gabja pe Fenyves şi-l prelucrează manual. Partea psihologică îmi revine mie. Iau loc în spatele biroului şi deschid primul dosar. Are numai câteva file şi e scris în limba maghiară. O limbă pe care n-am reuşit s-o însuşesc, da' nu-i nicio pagubă. În Europa Unită, va fi folosită de mai puţin de 0, 1 la sută din populaţie.

Un strigoi regresiv a dat colţu'

Gogoaşa umblătoare, Fenyves, apare nu. ulm' uşii de intrare, sprijinit oleacă mai tare decât se obişnuieşte, în pistolul lui Corday. Faţa-i rozăa virat către un palul burtă de-broască şi transpiraţia i-a invadat mecla i grăsună Cască felinarele la mine, de parcă n-ar mai îi văzul bărbaţi în viaţa lui. Mai mult ca sigur, ştie cine sunt şi ce viciu

— Oamenii civilizaţi salută, când intră ihu o încăpere în care întâlnesc semeni de-ai lor, îl atenţionez eu

— Domnu' Varain? şopteşte el stins, m³ 8 neîncrezător în ceea ce-i spun văzătorii din dotarea proprie şi personali

— Domnu' nostru e mai sus de uliunu' etaj al celui mai înalt zgârie-nori, îl iau cu în tărbacă l-ai sunt Varain, românu' care-ţi va povesti cele mai şugubeţe păţanii din viaţa ta. Adu-l! îi ordon eu lui Corday.

Indianul trage un scaun în faţa biroului şi 1 apasă, să ia loc. Pizmaşu' n-a reuşit să-şi dezlipească privirea de pe mutra mea. Şi asta nu pentru că aş fi frumos din cale afară. Groaza l-a paralizat complet.

— Eşti un bătrânel rău, îl admonestez eu. Ai călcat pe suflete şi sânge de oameni nevinovaţi, numai pentru a face

nişte jocuri inutile.

Căzătura îşi freacă mâinile cu degete grăsuli, ca nişte câmăciori. Dacă i-aţi vedea muianu' bălan, cu ochi albaştri.

aproape nevinovaţi, aţi crede că ne-am greşit clientu'. Cruzimea cu care a lucrat împotriva românilor şi ungurilor, deopotrivă, nu-i transpare pe figură. Eu ştiu însă cu cine avem de-a face.

— A fost un război rece, murmură el. Am executat ordine.

— Oficial, războiul rece s-a terminat, cu mulţi ani în urmă. De ce p... a mă-tii mai torni venin între oamenii Europei?

La auzul înjurăturii, aruncă o privire către fişetul deschis. Mă ridic, iau tabloul din seif şi i-l pun în braţe:

— Coana mă-ta n-ar fi deloc mândră de tine, Fenyves. De ce instigi oamenii să se lupte pentru himere?

Tipu' prinde oleacă de curaj. A înţeles că n-am venit să-l kilăresc ori a intrat în ultima pasă. Replică:

— Varain, tu n-ai fost niciodată minoritar. N-ai tremurat niciodată de furie neputincioasă.

— Am fost minoritar, îi răstorn eu argumentaţia. Din cauza voastră, etnici români din ţara mea au fost trataţi mai rău ca minoritarii. Umiliţi, ameninţaţi, jefuiţi de averile muncite, alungaţi de pe pământurile străbune.

— Ştiu dar aşa au fost ordinele de sus.

— Ce-aţi vrut să faceţi, Fenyves?

— Dreptate, domnule Varain!

— Dacă aşa arată dreptatea, cum arată injustiţia? L-am blocat. Continui să-l plesnesc, fără milă:

— Copiii maghiari se nasc altfel decât cei români? Visează altceva decât copiii noştri? Au alte trebuinţe de viaţă? Trăiesc după alte reguli şi n-am observat eu?

— Dispărem lent şi sigur, ridică el o problemă cu care înfierbântă minţile unor tineri necopţi.

1)

— Şi noi, românii, vom dispărea în Marea Naţiune

Europeană, îi replic eu calm. Aceasta este evoluţia Vieţii Omeneşti. O lege implacabilă.

Cască felinarele şi deschide o gură ca o şură. Nu-i vine a crede c-a auzit aşa ceva din vorbitoru' unui „fanatic naţionalist român". Nu e în stare să articuleze un răspuns cât de cât inteligent. M-am lămurit: tipu' e gunoiemiţă manipulată de cineva mai priceput la jocuri de acest fel.

— Fenyves, vă cramponaţi de un trecut sângeros şi dezbinat. Nici măcar nu apelaţi la vreun adevăr, căci hunii au dispărut din Viaţa Omenirii, în urmă cu un mileniu şi jumătate. Ce dracu' credeaţi că veţi face?

— Suntem încolţiţi şi ne apărăm, încearcă el o nouă schemă de eludare.

— Cine v-a încolţit? Cine v-a agresat? Cât timp aţi stat în banca voastră, nu v-a zis nimeni nici du-te mai încolo! Românii şi ungurii din România convieţuiau paşnic.

— Dar românii ne asimilau inexorabil! protestează el cu o voce piţigăiată.

— Pe cine asimilau? Majoritatea maghiarofonilor din România sunt de origine europidă. Ariană, dacă nu te sperie termenul. Pe cine credeţi că păcăliţi voi, Fenyves?

— Limba şi obiceiurile noastre, se zbate el să-mi livreze sloganele arhicunoscute, din propaganda izolaţionist-revizionistă.

— *Limba nu face o naţiune*, *Fenyves*! *Istoria falsificată nu face o naţiune*. Iar limba voastră a fost confecţionată în evul mediu. Vrei să-ţi târăşti conaţionalii în feudalism?

— Domnule Varain, faceţi o mare greşeală! Noi avem protectori sus puşi.

— Mai sus decât Dumnezeu?! îi râd eu în nas. Ruşii, americanii, evreii, masonii şi catolicii şi-au luat mâinile de pe voi. Prea sunteţi otrăviţi.

— Deci, ştiţi tot planul, şopteşte el mai pierdut decât Sinan paşa când a zărit securea lui Mihai Viteazul.

— Ştim că ne lucraţi, cu câţiva agenţi infiltraţi în

organismele europene, încă înainte de destrămarea socialismului. Nicio şansă, Fenyves! Imperiul austro-ungar şi Ungaria Mare kaput! *Europa a învins şi vine să vă ceară ţocoteală pentru crimele voastre*.

— Ruşii v-au informat! explodează el. Ne-au trădat, după ce i-am servit fără a crâcni.

— Să vă stea lambada în gât! îl înjur eu, cu gândul la măcelul şi spaima din decembrie 1989.

— Ne-au trădat masonii! încearcă el să obţină o cât de mică confirmare din partea mea. Ştiu sigur că lucraţi cu Frăţia Albă.

— Frăţia Vieţii Omeneşti nu e colorată, îi retez eu macaroana. Şi nu poate fi manipulată prin metodele aplicate pe americani. Noi ne apărăm dreptul la Viaţa Omenească pe această planetă, Fenyves. Viaţa Omenească cu majuscule, înţelegi? Viaţa fiecărui om de pe planetă e importantă…

— Deci, extratereştrii, murmură el şi coboară privirea către picioare. Nimeni nu vă mai poate sta în cale.

— Nimeni nu se poate ridica împotriva Vieţii Omeneşti evolutive, Fenyves! Ştii de ce?

Nu răspunde. Îi spun eu cel mai simplu adevăr, pe are puţini oameni îl intuiesc:

— Pentru că Viaţa a existat şi va exista mereu *înainte* de moarte.

□

— Faci filosofie dar ucideţi fără milă, mârâie el.

— Viaţa Omenească nu e filosofic nici legendă, Fenyves. E cea mai importantă valoare cunoscută de noi pe planetă. Ştiai că, în urmă cu multe zeci de milioane de ani, înainte de sălbăticia descrisă prin istorii, a existat o Societate Umană planetară?

— Poveşti, domnule Varain! Nu rezolvă situaţia actuală.

— Adevăruri! îl contrazic eu. Adevăruri pe baza cărora vom instaura pacea şi ordinea pe această planetă,

între toţi oamenii.

Rânjeşte răutăcios:

— Nici n-aţi ajuns în Uniunea Europeană şi vă daţi mari.

— Noi suntem agenţi ai Uniunii Europene, îl informez eu simplu. Demontăm planurile de război final, de sfârşit al Umanităţii. Oricine e împotriva noastră e împotriva Vieţii Omeneşti şi a evoluţiei către un viitor paşnic.

— Mă veţi ucide, scânceşte el ca un copil. Dar nu veţi reuşi să vă integraţi în Uniunea Europeană atât de uşor cum aţi crezut.

— Din cauza cârtiţelor infiltrate de voi? îi bat cu cu degetul în dosare. Le ştim şi le vom termina, înainte să înţeleagă ce se întâmplă cu ele.

— Aparatul funcţionăresc european se mişcă greoi, rânjeşte el din nou.

— Noi ne mişcăm ca fulgerele, îi replic eu. Birocraţia nu ne poate opri.

— Deci, mă lichidaţi?

— Nu neapărat, îl surprind eu. Ai putea coopera.

— Vrei să mă recrutezi în slujba olanilor?! se revoltă el.

— În slujba Vieţii Omeneşti, Fenyves. Ai calculat câţi maghiarofoni din România, în majoritatea secui, au murit din cauza acţiunilor voastre diversioniste? Şi câţi s-au tâmpit, urlând slogane şi visând la o imposibilă întoarcere în sălbăticia trecută?

— Ne apăram identitatea naţională! încearcă el să se îmbăţoşeze.

— Cum, Fenyves? Izolând grupurile maghiarofone dinrile vecine Ungariei? Nu înţelegi că-i transformaţi în handi-apaţi neadaptabili în Viaţa Europeană? Crezi că sârbii, slovacii, ucrainienii, croaţii şi slovenii vă jugănesc de pomană agenţii? Nu, omule!

— Eu nu sunt om, eu sunt maghiar! ripostează el cu o formulă tâmpită, inventată de o minte bolnavă.

Îl privesc şi nu-mi vine a crede că un dobitoc de soiu' său ne-a pus atâtea beţe-n roate.

— Fenyves, n-ai observat că investitorii europeni şi străini evită bantustanele maghiarofone, de teama tulburărilor interetnice? Voi vă condamnaţi conaţionalii din România la regres şi sărăcie.

— Investim noi!

— Ce? Păsărică Ciociolinei? E scoasă din uz, de prea multă fricţiune.

Îi tremură nările de furie. Lasă să-i tremure! îmi şopteşte îngerul veghetor. Şi-au bătut joc de oameni cumsecade, care trăiau bine împreună.

— Voi nu sunteţi agenţi europeni! mai încearcă el o pistă. Lucraţi de capul vostru.

— Şi dacă n-am fi? îl provoc cu.

Se frământă indecis. Ca pentru a-i da lovitura de graţie, în hol se aude un dialog în franceză. Bălaiul şi Jean se salută în termeni *mai puţin protocolari*. Desigur, mai puţin protocolari e un eufemism, ca să nu spun direct că se trag de şireturi, în argoul colorat, cunoscut dumneavoastră.

— L-aţi căpăcit, constată frâncu', intrând în hirou, cu bulanu' fumegând în clănţănitor.

Fenyves întoarce privirea către el şi-l studiază atent.

— Nu-s de măritat, îl avertizează frâncu' şi trage un scaun. Ce avem aici, Varain?

— În e… t cu ochi şi gură, i-l indic eu pe Fenyves. Plus nişte informaţii care probează c-a lucrat împotriva unificării europene.

— Aşa-i? îl întreabă Jean, învăluindu-l într-un nor de fum.

Agentu' regresiv a băgat-o pe mânecă. Probabil, cunoaşte adevărata identitate a spaiului celto-galic.

— Eu sunt un om de afaceri onorabil, încearcă el să facă gât. Voi protesta!

Frâncu' zâmbeşte rău:

— Unde te vom trimite noi, n-ai la cine protesta. Mai bine ciripeşti şi scapi cu câţiva ani de bulău.

— Ce să spun? se înmoaie agentul globaliştilor regresivi ca o cârpă.

— De pildă, ce-ai căutat la Tedy Goldenberg…

— La el a fost? nu-mi pot eu reprima surpriza. Încep să înţeleg cum funcţiona maşinăria lor.

— Te-ai făcut şi tu băiat mare, mă ia franţuzu' peste picior. Ăla dădea ordinele iar trepăduşii le executau. Pe Golenberg îl doare-n şpiţ de soarta maghiarimii şi alte slogane tâmpite. Exploatează animozităţile dintre naţiuni, pentru a întârzia unificarea europeană.

— Înseamnă că mai speră că vor aplica planul iniţial.

— Vedem noi ce speră el, mârâie Jean ameninţător. Cântă, scârnăvie!

Amicii mei, nu veţi crede, da' tipu' începe să chelălăie. Înseamnă că eu n-am cunoscut apelativu' potrivit, înţelegeţi? Măcăne în limba franceză, ca o moară dereglată. Jean s-a răsturnat pe scaun, cu reportofonul pornit şi înregistrează confesiunea. Ce probă de popă ar fi ieşit din el! Eu adun obiectele scoase din fişet şi le pun într-o pungă de plastic, găsită într-un sertar. N-aţi mai văzut pe nimeni cărând câteva milioane de dolari şi euro într-o pungă de plastic? Nici eu, da' cineva trebuie să facă prima mişcare şi în domeniu' ăsta.

După vreun sfert de oră, Fenyves închide pliscu', semn c-a terminat. Jean îl studiază ca pe un exemplar de vânat pregătit pentru împăiere şi apreciază:

— Cam puţin pentru poziţia în care te afli. Nu scapi cu mai puţin de cinşpe ani de temniţă.

— Cincisprezece ani?! se sperie punga de grăsime. Dar nu voi mai apuca să văd libertatea.

— Mai puţin nu iei, îl asigură Jean. Hai, hopa sus, să facem o plimbărică!

Agentu' regresiv a căzut într-o stare de blegeală cronică. Se ridică supus ca un robot şi priveşte prostit în

jur.

— Cincisprezece ani? şopteşte el şi duce brusc mâna la gură.

Nu mă reped să-l împiedic, deşi i-am citit gândul. Sprâncenele Lui Jean se adună într-o cută amenințătoare:

— Varain, ce-ai făcut?

— Nimic. E dreptul lui să decidă între puşcărie şi moarte.

Fenyves s-a îngălbenit şi tremură din toate încheieturile, ca o păpuşă dezmembrată. Se sprijină de marginea biroului, apoi întinde mâna către mine:

— Fii…

N-apucă să-şi termine blestemul, căci cade lat. Cianura şi curara n-au leac, gândesc eu, ocolind cadavrul.

Ne-am adunat într-un restaurant franţuzesc, să putem chefui în voie. Cârciumarii galici nu strâmbă din nas, dacă te matoleşti şi vorbeşti mai tare, cânţi sau pofteşti la dans fetele din salon. Chestie de temperament şi obiceiuri, înţelegeţi? încet dar sigur şi ceilalţi Europeni încep să se dea pe brazdă. Adică, nu se sfiesc să-şi exprime bucuria, plăcerea şi alte sentimente care fac Viaţa demnă de a fi trăită. Mctisearea europeană se vesteşte mai uşoară şi mai plăcută decât o credeau nişte funcţionari constipaţi la creiere. Avem şi noi, românii, un rol dejucat în acest proces. Fermecătoarele noastre fete, în primul rând. Dacă aţi şti ce plăceri trăiesc, când văd câte un frăţior European scrântindu-şi gâtul după „ispitele umblătoare” născute-n România!

Nemţii beau liniştit şi aşezat, cum le e firea actuală. Egon, numai suc, deoarece îşi economiseşte forţele. Vrea să prindă definitivarea unificării, să-şi vadă visul vieţii sale împlinit. Cel mai important vis din viaţa sa, după câte ştiu. Vis pentru care a sacrificat tot ce poate sacrifica un om: viaţă de familie, linişte, satisfacţii personale. Un erou necunoscut, despre care veţi auzi multe, în viitorul

european. Poate că veţi citi despre el, prin cărţile de istorie. Merită câteva rânduri.

Bălaiul s-a îmbătat cui, ceea ce, în situaţia dată, nu e chiar o nenorocire. Cântă cât îl ţin plămânii, în limba română:

Cuvioasa Magdalena Mă desparte de Satana, Fără vrăji şi anatema: E destul să-i mângâi blana.

Nu mă-ntreabă de-s cuminte cu ragazze şi bambine, Cea mai dulce dintre sfinte, l-a gustat din rău şi bine.

Când pizmaşii mă-nconjoară, Eu mă rog la sfânta nudă. Ea, pe dată, se coboară, la o veche paparudă.

Şi termină oase rupte între posesori de p... e. Cine naiba să mai lupte, Când muieri avem destule?

Dacă vă încearcă spicenu'1, Vă explic eu care-i schema: Lepădaţi de-ndaf suspiiui. Invocaţi pe Magdalena!

Dacă vă apasă vina Pentru vreun amor fierbinte. Invocaţi pe Mădălina să vă cureţe la minte.

Să vă ierte de păcate cu ispite posesoare De balcoane aţâţate şi de supralungi picioare!

Să trăiască Magdalena Sfânta noastră protectoare, Să-şi mărească grabnic schema cu ispite umblătoare!

De vreţi pace mondială, Say make Iove and don't make war, Magdalena, sfântă goală, Deie-a sfântului amor!

Micuţu' frâne, Lulu, îl urmăreşte cu gura căscată. Pe mecla-i de puştan afumat, poţi citi o neţărmurită admiraţie. Nu înţelege o iotă din cântecul lipoveanului, da'-i place melodia. I-ar plăcea şi mesaju', dacă l-ar afla. Corday zâmbeşte destins, cum rar îl vezi.

— E un cântec popular? mă întreabă Hedwiga, care a sosit cu filorii germani.

— Mai curând, un imn pentru pace şi înţelegere între bărbaţi şi femei, îi răspund eu zâmbind şi-i fac loc lângă mine.

— Aşa? Şi ce conţine mesajul? insistă ea să înţeleagă subtilităţile simţirii lipoveneşti.

— Nu vrei să ştii, o pasez eu.

— Vreau! insistă ea încăpăţânată.

— *Yourpleasure*, cedez eu şi încep să-i traduc „imnu”’.

Spioana germană râde de se strică. Bălaiul mă priveşte chiorâş. Crede că i-am băgat strâmbe, faţă de damicela pentru care nutreşte o pasiune constantă şi vizibilă. Drept care, împrăştie cu mâna fumu’ gros, din trabucu’ lu’ Jean şi-mi reproşează de la distanţă:

— Piciule, te-am crescut de mic, să ajungi gloria Octo-gonului. Te-am dus la crâşmă şi la curve, iar tu mă sapi?

— I-am tradus cântecul, îi strig eu, să acopăr larma din tavernă. I-a plăcut la nebunie.

Amicu’ meu se înviorează ca o floare atinsă de ploaiei Soare. Dacă i-a plăcut… Deşartă paharu’ în bot şi-şi sprijină fruntea pe palmă, ca un mare gânditor din clişeele proagandistice. Rămâne astfel, preţ de câteva minute, apoi tacă următoarea compoziţie proprie:

Pentru voi, femei frumoase, Astăzi, sunt nenorocit.

N-am nici bani şi n-am nici casc, Fiindcă voi nu m-aţi iubit. Femei…

Minte ca o gazetă de tranziţie, scrisă de jurnalişti mercenari sau imbecili. De când îl cunosc, a avut un spor la dame ceva de speriat. Mai mult de cincizeci la sută din „atacate”, căzute cloşcă, la primele sale gângureli. Un scor de invidiat, nu? Da’ când o ia pe ulei, are tendinţa de a privi numai partea goală a paharului. Cică, asta e partea abisală a sufletului slav, din care au descins străbunii săi. Chestia cu abisu’ din sufictu slav e la fel de relativă ca fidelitatea unei vampe de tranziţie. V-o spun în cunoştinţă de cauză. În prima tinereţe, am dat câteva raite prin imperiul roşu, împreună cu bătrânul superspai Arbore, cel mai specialist în aburit KGB-ul. N-am zărit niciun abis, ci numai nişte găuri negre, şatene şi blonde, cam de tipu’ celor cunoscute de dumneavoastră, masculii normali.

Gândiţi că, poate, abisu', se ascundea în creieru' vreunui mujic? Aş! În creicru' respectiv, se ascundea samagonkă, cântece plângăcioase şi sloganc patriotice. Parol!

Bălaiul încheie, într-un ropot de aplauze, cu ochii la Hedwiga. *It is OK*! Tipa care i-a pus inimioara pe jar e încântată de prestaţia sa. Fantezia amicului meu a început să zburde mai ceva ca un mânz naiv. Francezii atacă, în cor, un cântec de-al lor, de petrecere. Oleacă mai deocheat, fapt pentru care nu l-aş recomanda profesoarelor de religie. *AII in all*, cum spun verii britişi, ei afirmă răspicat că sunt bune de încălecat dama brună, dama blondă şi orice altă damă care pică la pat. Vă las pe dumneavoastră să apreciaţi dacă au sau nu dreptate.

Mă ridic şi merg până la urechea fumagiului Jean, să-mi lămuresc o curiozitate care mă sâcâie. Tipu' îşi extrage trabucu' dintre dinţi şi mă apostrofează:

— Tu nu eşti în stare să te distrezi, Varain? întrebarea lui îmi atinge o coardă sensibilă, încă dureroasă. Trec peste adierea de nostalgie şi-l întreb:

— Ce-aţi găsit în cutia aia metalică?

— Crezi c-am avut curajul s-o deschidem, Varain? Suntem numa' oleacă ţicniţi, da' nu chiar dilii.

— E complet etanşă, îmi amintesc eu.

— Şi se deschide la comandă vocală, probabil. Cunoşti vreo metodă să-l învii pe Fenyves?

— Da' ce-s eu, Hristos, să-i spun Ridică-te şi mergi?!

— Ridică-te şi bea un păhărel! a fost expresia exactă, mă corectează lipoveanul. C? la o invitaţie de mers nu se ridică nici fraieru' fraierilor.

— Ce ştii tu, bă, sugativă perpetuă?! îl repede frâncu', hăgându-şi la loc havana, între dinţi.

— Mai multe decât bănuieşti, balenă fumătoare, îl asigură Bălaiul. De pildă, pot jura cu mâna pe o sticlă plină (a scribii care au măsluit codu' lu' Da Vinci au minţit de-au îngheţat apele.

— Adică? mârâie spaiu' celto-gal.

— Ţi-o închipui pe Magdalena născând prunci?

— Dacă ies gologani din scriptură, pot imagina şi că era predicatoare baptistă, de o moralitate desăvârşită, îl asigură frâncu’. Tipii care au născocit povestioara s-au umplut de bani.

— Crezi că i-au instigat masonii?

— Masonii? Care dintre ei, că-s mai multe găşti şi se ciufulesc între ei, de le sar fulgii?

— Masonii cocoşaţi, îşi expune lipoveanul obsesia. Ăia care vor să atârne câte o cocoaşă în schinarea fiecărui sitizăn, fie că vrea, fie că nu vrea să devină mason

— Du-te-n plici! îl invită francezu’ să plece la o destinaţie necunoscută în limba română. Tu discuţi chestii de serviciu la o petrecere ca asta?

— Că bine zici! îl aprobă Bălaiul, apoi priveşte în jur. Constată că francii au închis pliscurile. Se umflă, îşi ia avânt şi se lansează cu o nouă producţie de tranziţie:

Pe umeri, pletele-i curg râu, E goală puşcă pân’ la brâu. Pe fund, i-atârnă-un mini-jup, E numai bună de hei rup!

Când o vedem, la crăcii goi, Uităm poveri, uităm nevoi, Cădem în limbă hăbăuci, Uităm de moarte şi năluci…

Restu’ cântecului e prea deocheat să-l aflaţi. Melodia, însă, face toate paralele şi ceva pe deasupra.

— Ce spune? se interesează Hedwiga, în timp ce iau loc lângă ea.

— Povestea unei vipiste de tranziţie, îi răspund eu fără chef. Carne multă, distribuită cu măiestrie, să nu se observe puţinătatea minţii.

— Bălaiul să protesteze împotriva unei astfel de arătări?

— Nu protestează, o lămuresc eu. Descrie efectele produse de dama la modă în această perioadă de incertitudini.

— În toate perioadele periculoase din viaţa Omenirii,

instinctele explodează în oameni, observă ea serioasă. Apoi, după ce conflictele se rezolvă, oamenii revin la normal.

— Am observat fenomenul, o asigur eu. Dar crezi că merită să-l discutăm aici?

— Mă inviţi undeva? se alintă ea.

Arunc o privire către celălalt capăt al mesei. Bălaiul descrie din ce în ce mai picant tipu' de vampă lansat împotriva misterioaselor Zaraza, Ramona şi altor dame cântate şi răscântate de romantici. Dacă i-aş traduce ce cântă, inspirat de evenimente din viaţa publică a românilor, şi-ar face o părere proastă despre noi. O învălui diplomatic:

— Te-aş invita dar nu vreau să stric plăcerea atâtor camarazi. Sărbătorim decesul unui duşman vicios. Un strigoi al globaliştilor regresivi.

— L-ai lăsat anume să moară, replică ea cu o umbră de reproş în glas.

— I-am respectat dorinţa, îi arăt eu partea democratică a non-acţiunii mele. Ce să fi făcut cu el? Să-l fi hrănit şi păzit pe banii contribuabililor?

— Ai o viziune…

— Să bem! o invit eu, ciocnindu-i paharul. O gură de vin tămăduieşte o rană.

— Te frământă ceva, ghiceşte ea, răspunzând invitaţiei.

— Mă frământă mai multe, recunosc eu. Vei vedea, mâine, cât de greu se anihilează un agent al Death Brotherhood.

— Ştiu, mă anunţă ea simplu. Soţul meu a căzut într-o confruntare cu ei.

— Ai posibilitatea să-l răzbuni.

— Dar nu să-l şi învii, şopteşte ea gânditoare, (and se vor termina aceste hărţuieli obositoare, Varain?

— Mai curând decât speri şi crezi, o asigur eu. Gaşca conspiratorilor se destramă din ce în ce mai rapid.

— Şi după aceea?

— După aceea? După aceea, vom trăi ca oamenii obişnuiţi.

Bălaiul a terminat cântecul despre vipista de tranziţie şi mă priveşte nemulţumit. Cea mai recentă zână din visele sale n-a aplaudat. Semn sigur că n-am lăsat-o să asculte muzică de calitate, cu mesaj precis. Vă îndoiţi de faptu' că, în realitate, lipoveanul livrează mesaje destul de clare, despre starea morală a unei părţi din naţiune? Nu e el puritanu' model, dar nici să coborâm cu toţii în mocirla subculturii de mahala nu se face. Are cineva altă opinie?

Şi moartea moare, câteodată…

Amicii mei, v-aţi întrebat vreodată cine a inventat şi a impus cultul morţii, într-o Lume de oameni vii? Nu, că n-aţi avut ocazia să vă confruntaţi cu chestii macabre? Eu am avut, căci, în prima fază a carierei mele de spai „neconvenţional", am fost educat în acest spirit. Aşa era obiceiu' în majoritatea serviciilor de spionaj, diversiune şi teroare. *Scopu' curat nu scuză niciodată mijloacele murdare folosite pentru atingerea lui*, a fost concluzia la care am ajuns, într-o zi, când luptam cu disperare, în frontiera dintre viaţă şi moarte. De atunci şi până acu', mi-am tot frecat grămada de neuroni din creier să aflu cine a inventat cultu' morţii. Nu pentru că aş avea vreo teamă de „dama neagră", „baba cu coasa" ori alte simboluri ale morţii. Am trăit atâtea evenimente dureroase şi fenomene stranii, încât moartea mă impresionează mai puţin decât un fum de ţigară. Pur şi simplu, sunt un om curios şi-mi folosesc cerebelu' pentru a dezlega enigme ale Vieţii, în general şi ale Vieţii Omeneşti, în special.

De ce pun această problemă? Pentru că tocmai discutăm cum să-l cotonogim pe Tedy Goldenberg, un agent al Frăţiei Morţii (Death Brotherhood), o organizaţie teroristă regresivă destul de cunoscută în lumea spailor. Tipu' e cât se poate de viu şi aplecat către plăceri lumeşti, fapt ce nu-mi explică mie, un om gânditor din secolul 21

e.n., de ce practică cultul morţii. După o îndelungată chibzuinţă, am ajuns la concluzia că *unele societăţi secrete folosesc denumiri şi simboluri care să îngrozească adversarii şi sitizănii neinformaţi sau mai slabi de înger*. Damblaua asta vine clin negura timpurilor şi se lipeşte de căpăţânile mai puţin luminate. De pildă, Hitler, un sclav al magiei simbolice, a lansat în luptă trupele „totenkopf" (cap de mort). Organizaţia cu care ne confruntăm foloseşte simboluri similare, sperând să bage spaima în oasele inamicilor. Dacă citiţi mai departe, veţi afla ce şi unde o să bage.

Jean franţuzu' trage vârtos din ciomagu' cu pretenţie de havană şi studiază atent schiţa de acţiune făcută de mine. E mai prudent din fire, fapt pentru care pune o primă condiţie:

— Îl mirosim de la distanţă, un timp, până ne lămurim unde duc firele acestei afaceri!

— Da' ce-ar fi să-l altoim mortal, din apropiere? se opune Bălaiul.

— Orice şef are un înlocuitor, argumentează Corday în favoarea soluţiei avansate de spaiu celto-gal. Dacă-l căpăcim pe Goldenberg, s-ar putea să nu-i dezmembrăm gaşca. Se vor da la fund şi ne vor da de furcă mult timp.

— Cunoaştem grupul său de intimi, pufăie Jean. E rotund şi lunecos ca un rulment.

— Ar trebui să infiltrăm un agent de-al nostru, îi înţeleg eu raţionamentul.

— Da' de-o agentă ce-ai zice? replică el, zâmbind triumfător, semn că a pregătit ceva.

— Femeia te urcă, femeia te coboară, femeia îţi dă viaţă, femeia te omoară, citează Bălaiul din filosofia unui misogin pesimist.

— Şi moartea moare, câteodată, rosteşte frâncu' gânditor. Dacă lucrăm atenţi, nu va simţi nimic.

— Ai racolat-o pe Carmen Chetife, intuiesc eu.

— Nici n-a fost greu, recunoaşte spaiu' franţuz. I-am

recitat câteva versuri din codu' penal, că eu n-am talent la cântat. Cum o infiltrăm?

— Pute urât! strâmbă lipoveanul din nas. Numai ce l-a ronţăit pe Klunish.

— Nu l-a consumat, replică Jean. L-am livrat yankeilor, să aibă şi ei o bucurie.

— Meriganii l-au băgat în serialu' Tom şi Jerry, mârâie Bălaiul. Dacă îl priponesc în secolu' ăsta, înseamnă c-au devenit operativi.

Are oleacă de dreptate. Pe hârtiile din planuri şi în filme, copoii americani sunt foarte eficienţi. În realitate, se mişcă greoi, încât e de mirare că SUA mai există. Da' naţiunea americană e atât de penetrată cu agenţi pizmaşi, că n-o văd deloc bine. Colac peste pupăză, gaşca buşchitară visează dominaţie mondială. Chelu' şi tichia de mărgăritar…

— Klunish nu e din aceeaşi bandă cu Goldenberg, iirgumentează Jean. Nu se cunosc. Cum îi băgăm boarfa în pat lui Goldenberg?

— Pe mine mă întrebi? se miră Bălaiul întemeiat. Află „unigo, că eu n-am făcut trotuarul niciodată. Întreab-o pe ea, i; i! de meserie!

— Va fi greu, căci vulpoiu' s-a speriat de moartea lui

— Dacă n-ai acoperit urmele! îi reproşez eu.

— Doctorii au pus diagnostic de infarct dar Goldemberg nu crede în poveşti, nici când sunt spuse de medici.

— Dacă se speria, o tulea, îmi exprim eu speranţa că obiectivu' nostru mai poate fi părpălit, dacă nu fript de-a binelea.

— A rămas să miroase terenul, probabil apreciază Corday. Vrea să fie sigur că nu ia ţeapă. Că nu-l alungăm din Berna, să-l prindem în alt loc, adică.

— Aia e, rosteşte Jean cu tragism în glas. Pipăie cu atenţie orice contact nou. Chiar şi cu femeile…

— Să-i dăm impresia că el are iniţiativa! sugerez eu o

regulă de succes în munca de informaţii. Nu-i băgăm mândra-n suflet. S-o caute el!

Ogaru' celto-gal tresare brusc, ca trezit de somn. Îmi aruncă o privire scurtă, apoi deschide celularul. Molfăie un ordin către filori:

— Talpă! Zi şi noapte! Să nu vă scape nicio secundă! Ascult răspunsu', îi promite interlocutorului că-l va trimite la ghilotină, apoi formează un nou număr. Pune la muncă trăgătorii cu timpanu', în acelaşi stil: tură continuă, până la loc comanda. Aţi înţeles ce face, amicii mei? Organizează supravegherea totală şi continuă a pizmaşului. Într-o astfel de acţiune, e imposibil să nu găsim un moment prielnic pentru a introduce paraşuta în anturajul său. După aia, e treaba magdalenei. Gândiţi că-i imoral ce facem? Păi, Goldenberg se ocupă cu opere de caritate? Iar în ce priveşte păsărică donşoarei Carmen, n-am hotărât noi cum s-o folosească. Decizia i-a aparţinut şi-a luat-o cu mulţi ani în urmă. Cum s-ar zice, organizăm un bisnis reciproc profitabil. Despre morala din spionaj, vor discuta urmaşii urmaşilor noştri. Cam tot în aceiaşi termeni ca şi noi.

* * *

Plouă îndrăcit. Plouă cu câini şi pisici, cum spun verii britişi şi verişoarele bretone. În inimile noastre, străluceşte Soarele, însă. După câteva zile de recluziune, Goldenberg a ieşit la un local, împreună cu un mascul proaspăt sosit în oraş. Aţi observat că starea de spirit nu depinde de starea vremii, ci de mulţi alţi factori, ca de pildă, de succesele sau insuccesele proprii? Dacă sunteţi masculi înamoraţi şi mergeţi la întâlnire cu iubita, cel mai urât timp vi se pare splendid, nu-i aşa? Dacă, într-o zi cu vreme urâtă ca moartea, foamea şi alte dame similare, v-a reuşit o afacere, vi se pare că trăiţi cele mai minunate clipe din viaţă. Îmi daţi dreptate? Da? înseamnă că ştiţi ce simţim noi, grupu' de spai europeni, aflaţi cu geana pe Goldenberg.

Până acum, l-am mirosit pe toate părţile. Incolor,

insipid şi inodor, ca orice mare gangster. Se ocupă de import-ex-port de electronice din Asia şi de afaceri bursiere. O acoperire cât se poate de comodă pentru ceea ce învârte pe partea ailaltă – spionajul, diversiunea, teroarea. Nişte cuvintele care încep să fie înţelese şi de ţaţa Floarea de la coada sapei. Că nu-i zi lăsată de la Dumnezeu, să n-auzi de vreun act de teroare, real sau regizat cu alte scopuri. V-am spus eu că pacostea asta, terorismu', tinde să devină un sport la modă. Din nefericire, în's H) rt, cazi şi te ridici, dar în terorism…

Ne-am înghesuit într-o dubită echipată pentru supravegheri complexe şi ne-am făcut numai ochi şi urechi. Fumu' de ţigară iese în valuri, prin fereastra deschisă, însă n-are cine să-l vadă, că-i noapte şi beznă. Minicamerele de supraveghere plantate în local ne livrează imagini, frânturi de discuţii şi zgomote cât încape. Nicio problemă. N-am venit să auzim, ci să vedem. Goldemberg şi tipu' care l-a scos din hogeac stau exact sub un ochi electronic. Ocazie foarte bună să-l cunosc mai îndeaproape. E un tip pe la patruzeci şi ceva de ani, cu meclă cabalină şi piele albă, de funcţionar ţinut la umbră. Parteneru' său e un ins mai în vârstă, uscat ca un ţâr şi înţolit ca un manechin. Încă n-am aflat cine-i, da tre' să posede scule de granguri, căci Goldenberg îl ascultă cu un soi de respect.

— Intră-n scenă doña Clara* fredonează Jean o frântură dintr-o şansonetă.

Într-adevăr, Carmen intră ca o prinţesă. Însoţită de un boşorog de vreo şapte-opt decenii şi-o baborniţă umflată, vopsită ca o sorcovă. „Părinţii" ei din această piesă regizată de franci. Gândiţi că nu-i frumos să regizăm, în loc să rupem oase, să urlăm ca Rambo ori să facem alte gesturi la fel de „eroice"? Păi, pe noi, românii, ne-au lucrat alde Rambo, sau nişte regizori al dracului de pricepuţi la montat revoluţii, contrarevoluţii, reforme, contrareforme şi alte alea? Răspunsul vă aparţine. Eu am altă treabă.

Ce treabă am eu? Mă holbez la actriţa adusă din Franţa şi nu-mi vine a crede ce probă de călugăriţă ar putea ieşi din ea. E ambalată mai discret decât o elevă de pension şi-a adoptat o moacă cuminţică, de-ai zice că n-a întâlnit bărbat în viaţa ei. Păşeşte ca dusă, printre mese, fără a arunca o privire în stânga sau în dreapta.

Joacă rolu' de proaspăt divorţată, şocată de măgăriile soţului infidel, ne lămureşte Jean comportamentu' bambinei. A venit cu părinţii în Elveţia, să se refacă după tragicu' eveniment.

Mai multe priviri de bărbaţi se întorc după metisa brună. Goldenberg, tămâie. N-a văzut-o ori nu-l interesează? Chelnerul conduce cei trei actori în locu' indicat de presării băştinaşi, că le-am cerut sprijinul. La trei mese distanţă, pe partea opusă, să aibă pizmaşu' cu ce-şi clăti ochii, până ce i-or curge balele. Asta sperăm noi: Carmen să-i aprindă călcâiele, fără a scoate o vorbă, fără a face un gest. Dimpotrivă, la orice avans, va adopta poziţia ariciului. Doar a fost lovită-n inimioara-i simţitoare, nu?

Bagabontu' de Lulu apare cu câteva sticloanţe de molan şi pahare de plastic. Ne toarnă din picioare, ca la pomană sau la şantierişti şi rânjeşte, cu ochii pe ecranul monitorului de supraveghere.

— Dacă iapa aia nu-i rupe gâtu' lu' Goldenberg, înseamnă că tipu-i pe de.

— Punem pariu că i-l rupe? se repede Bălaiul să smulgă un ban grămadă, din pochitu' micuţului frâne.

— S-a uşchit puiu' cu aţa, îl repede Lulu. Eu mizez pe Carmen, că-i franţuzoaică iar matale pe mascul! OK?

 Prostu' locuieşte după următoarea uşă, îl pasează lipoveanul. Mişcă hoitu mai colea, să urmăresc momentu' operativ!

V-aţi prins cam ce fel de moment îl ţine cu sufletu' la gură şi cu felinarele belite ca luminile din bordurile unui vapor? Madmoazela care i-a concentrat atenţia joacă tare. Abia se atinge de mâncare. Şi-a muiat buzele în paharu* cu

vin numai să aibă masculii ce admira. Şi la ce visa, căci ventuzele euro-africane îţi sugerează tot soiu de chestii plăcute. Noi băgăm în burdihane zeama strugurilor de Bordeaux şi pipăm mai ceva decât turcii.

— Muşcă! anunţă operatorul de la camera video. Toate privirile se concentrează pe ecran. (îoklenberg a întors accidental privirea şi-a dat cu ochii de dama noastră. Ochii i s-au strâns puţin, au întârziat cu privirea pe detaliile anatomice, apoi s-au întors către figura arămie. Carmen pare să nici nu-l fi observat. Şi-a fixat privirea aiurea şi învârte absentă paharu' între degete.

— Rechinu' a muşcat, apreciază Jean şi scoate o trâmbă de fum cu care ar putea ucide tot stafu' Iu' Bin Ladă. Desigur, dacă teroristu' respectiv ar exista cu adevărat şi-ar avea un staf, ceea ce eu nu prea cred. Vom trăi şi vom vedea dacă am intuit bine cine încearcă să joace Lumea-n bunghi.

— Muşcat! confirmă Bălaiul, ca as în domeniu. Văzută, plăcută, ridicat semn de întrebare.

Timpu' trece vâjâind, ca o maşină de barosan furăcios scăpată de sub control. Nici nu-l mai simţim. Abia respirăm şi calculăm şansele. Goldenberg şi-a schimbat puţin poziţia pe scaun. Ascultă expunerea interlocutorului şi trage cu coada ochiului la nada ispititoare. Donşoara Chetife îşi joacă rolu' magnific. Niciun gest nu-i trădează profesia de bază. Asta e şi regula în meseria ei: să nu arate a târfă, prin niciun gest, prin nicio vorbă. Meserie grea, cu repetiţii istovitoare, pricepeţi?

A trecut vreo oră şi ceva. Carmen şi părinţii au terminat masa şi gustă din coniac. Vor pleca curând, aşa cum se obişnuieşte. Goldenberg cheamă un chelner şi-i şopteşte ceva. Servu' dă din cap şi dispare.

— A înghiţit şi acu', se umflă Jean în pene. P… a asta e dracu' în persoană, deghizat în înger.

— E o muiere cu experienţă în cea mai veche meserie din Lume, îl aduc eu cu picioarele pe Pământ. L-a priponit.

Putem pleca.

— încă nu! se opune spaiu’ celto-galic.

Chelnerul s-a întors cu câteva orhidee. Din cele mai scumpe, din câte observ. V-ar cădea păru din cap, numai dacă aţi auzi preţu’. Mai bine nu vi-l spun. Goldenberg îi întinde o carte de vizită şi o bancnotă. Ospătam palmează bancnota, aruncă o privire către dama brună, apoi aprobă din cap.

— Clasic şi lipsit de imaginaţie, îl critică Bălaiul pe Goldenberg.

Servu’ merge glonţ la masa celor trei şi-i întinde gagicii florile, în care a strecurat cartea de vizită. Se răsuceşte puţin şi-i indică, din priviri, admiratoru’ care i le-a trimis. Agenta francilor întinde palma dreaptă şi îndepărtează florile din faţa ei, apoi îşi mişcă buzele, de-ţi vine să te repezi, să le muşti. Chelnerul face cale întoarsă, cu coada între picioare. Cei trei actori frânei se ridică de la masă, impulsionaţi de tipă. Bătrânu’ aruncă nişte bancnote pe farfurioara din centru’ mesei şi ies, în şir indian. Cu bambina în faţă, enervată în mod vizibil. Şi-a scos o probă, de-ai zice că-i un distrugător pornit la atac şi păşeşte mândră, de parcă ar dansa. Don dracu’, deghizat în zeul Eros, l-a înghiţit pe Goldenberg. Cât e el de killer şi nemernic, v-a visa-o toată noaptea.

— Marţ! anunţă Jean scoru’. Hai să bem ceva acătării!

Operatorul strigă şoferului să pornească. Dubita se mişcă greoi, iese din parcare şi ia viteză. Aveau dreptate francii în cântecu’ ăla al lor. Toate damele sunt bune de călărit, da’ unele-s mai bune decât altele.

*

Soarele de primăvară bate în geamul sufrageriei. Ne aminteşte că oamenii harnici se scoală de dimineaţă sau, poate, ne invită la o plimbare. Bălaiul sforăie zgomotos, întins pe canapeaua pe care l-am aruncat în zori, după chef. Corday stă afundat într-un fotoliu de piele, cu ochii

deschişi. Greu de spus dacă doarme sau admiră peisaju' din faţa casei conspirative în care ne-am aciuat. Mă strecor tiptil în bucătărie şi fac plinu' la filtru' de cafea. Până să curgă zeama de *coffe*, aprind o ţigară şi trag cu sete. Imagini din acţiunea încununată de succes îmi trec prin minte şi mă îndeamnă să fluier mulţumit. Mă abţin, căci nu ştiu nimic despre firea gazdei noastre. Încă nu şi-a făcut apariţia, însă eu ştiu că e într-un dormitor de la etaj. Probabil, ne asigură împotriva vreunei surprize neplăcute.

Umplu cafetiera, înşfac două căni barosane şi mă întorc în sufragerie. Indianul a făcut ochi şi studiază strada liniştită.

— În târgu' ăsta, se moare mai ales de plictiseală, remarcă el.

— Hai la o zeamă amară! îl îndemn eu şi umplu cănile.

— Ne pregătim de plecare înapoi, în ţară?

— Nici vorbă! Rămânem să-l băgăm la zdup pe mortangiu' ăla.

— Nu părea cine ştie ce sculă kilărească, apreciază el şi revine în fotoliu, să-şi primească ceaşca.

— Nici nu-i, indios. El numai ordonă eliminarea unuia sau altuia dintre oponenţi. Ori, dintre persoanele care-i stau în cale, fără măcar să ştie.

— O specie a dracului de împuţită, critică el. Te lovesc fără să ştii din ce cauză.

— Decât să plângă mămicile noastre, mai bine să lăcrimeze mă-sa! îi amintesc eu regula.

— Maica mea mai poate plânge doar din Cer, îmi dezvăluie indianul încă un crâmpei din biografia lui.

— *I am sorry*!

— *Por nada, amigo. Por nada. She's OK*!

Dacă indianul e atât de convins că sufletul măicuţei sale e OK! înseamnă că-i chiar aşa. Ne întindem în fotolii, ardem cuie de coşciug şi băgăm în noi zeama aromitoare.

Cam pe la ora nouă, celularul lansează nişte triluri care imită privighetoarea, destul de binişor.

 Clocoteşte! mă anunţă Jean, cu voce dogită de pileală şi fumat.

 A dat anunţ în ziar că o caută pe Cenuşăreasa care i-a fript inimioara?

 A trimis agenţii s-o caute prin hoteluri!

 Nu mai spune! Şi-a găsit-o?

 A identificat-o ca un profesionist. Cu date de stare civilă şi adresa din Franţa. A ce-ţi miroase, Varain?

 Cunoaşte meserie. Vrea s-o verifice.

 A şi trimis doi gealaţi de-ai să-i către Paris.

 Am închis capcana! Restul, e chestie de timp.

 Aşa cred şi eu, Varain. Pe la prânz, aflăm rezultatul.

 în regulă. Ai pregătit tot ce trebuie?

 Varain, eşti mai cicălitor decât nevastă-mea. Păi, asta-i operaţiunea sezonului, amice. Sigur c-am pregătit prăfuirea la Paris.

 Ho, nu te umfla! Am vrut să mă asigur.

 Nani! Te sun eu!

Închid telecârâitoarea şi-l informez pe Corday de evoluţia evenimentelor. Ne putem fâţâi prin Berna câteva zile, până ce Goldenberg va începe să muşte. De unde ştiu că va muşca din plin cârligu'? în primul rând, pentru că, la adresa din Paris, agenţii săi vor afla dureroasa poveste a proaspetei divorţate. În al doilea rând, dacă sunteţi masculi adevăraţi şi-aţi fi văzut-o pe „călugăriţa" Carmen, nu v-ar fi lăsat inimioara să n-o consolaţi. Precis!

Pornesc ministaţia cu secretizor şi-l informez pe Cremene cum merg treburile prin ţara cantoanelor, şvaiţerului, ceasurilor, ciocolatei de vacă mov şi altor lucruri bune.

 Să-l prindeţi viu şi cât mai întreg! ordonă comandantul Octogonului şi închide.

Mă introduc în baie să mă dichisesc. Mă pregătesc de-o plimbare îndelungată. Profesia de spai are şi

momentele ei plăcute. De pildă, pauzele dintre acţiuni sau dintre două momente operative de tipul celui petrecut astă noapte. În timp ce mă rad, mă pomenesc fredonând melodia închinată de lipovean celei mai controversate sfinte. Celei care a gustat din rău şi bine, din păcat şi din pocăinţă. Dac-o fi existat cu adevărat, Magdalena a fost o tipesă interesantă, nu-i aşa? Desigur, nu-igenu' nostru, că noi nu păcătuim prea tare şi nu ne pocăim niciodată. Într-o Lume ca asta în care trăim, pocăiţii sunt luaţi de fraieri. *Una e să fii cinstit şi drept, alta, pocăit şi zăpăcit cu tromboane născocite de şmecheri. Dumneavoastră ce credeţi*?

*

* * *

După ploaia aia cu câini şi pisici, vremea s-a mai îmbunat. Cerul s-a curăţat şi ne serveşte o porţie de Soare. Nu se compară nici pe departe cu Soarele de la noi ori aşa mi se pare mic. Ne-am deghizat un pic, să scăpăm de urmărirea prin sateliţi şi ne plimbăm agale, printre oameni. E şi asta o tactică să-ţi pierzi urmele. În timp ce lipoveanul sporovăieşte vesel, eu mă întreb dacă Goldenberg s-a consolat cu gândul că ne-a pierdut sau ştie că noi l-am trimis pe Fenyves pe lumea ailaltă. Dacă ştie, înseamnă că e un tip cu nervii rezistenţi. Altu' şi-ar fi pus coada pe spinare şi-ar fi tulit-o către o ţară sălbatică, în care poliţia şi serviciile secrete sunt în curs de inventare.

— Aici! se opreşte Bălaiul în faţa unui restaurant italian. Umplem ramazanu' şi studiem cum trăiesc verii noştri italieni.

— Eu nu consum broaşte! încerc eu o mică opoziţie.

— Vrei să mă dau cu fundu' de pământ, ca un puşti nevricos?

E în stare s-o facă, numai să mă scoată clin starea de îngândurare. Cedez dar pun o condiţie:

— Friptane mari cât capacu' de oală, să fim siguri că nu-s pui de baltă!

 OK! acceptă Bălaiul.

Pătrundem în crâşma italiană. Cum v-am mai spus, *helveţii sunt un conglomerat de patru naţionalităţi care probează Lumii întregi că viaţa bună e deasupra păruielii interetnice*. Luăm loc la masă şi arunc o privire în jur. Oameni destinşi, lipsiţi de griji. Cât trebuie să muncim, pentru a ajunge la nivelul lor de viaţă? mă întreabă îngerul veghetor. Habar n-am. Poate ştiţi dumneavoastră.

O ragazza scundă şi latifundiară ne ia comanda şi pleacă alene către bucătărie. Lipoveanul continuă să-i explice lui Corday:

 După conjuncţia gurului bivolar cu poliţia, justiţia şi priponu', integrarea în blăniţe s-a dus dracului de râpă. Da' Magraonu', profetu' de tainã al masonilor cocoşaţi, nu era pe deplin mulţumit de scoru' obţinut. El, care fusese călit la monumentu' eroului sovietic, să nu prindă o conjuncţie mai fericită? S-a pus pe frecat astrele şi-o blăniţă margotică, pe care o folosea încă din vremea când era lăutar.

 Şi ce-a rezultat din această cumplită frământare? se interesează indianul zâmbind.

 Un duh ieşit dintr-o oală, ulcior sau cam aşa ceva i-a şoptit: Mergi la Astaloş din loja Tween Peaks! El e marele maestru al întunericului din fundu' sitei, c-a adunat toţi paranormalii lu' peşte prăjit în ulei de măsline.

 Şi-a mers? nu-i vine lui Corday a crede că evenimentele s-au petrecut întocmai.

 Magraonu' şi-a luat toiagu' şi-a plecat către 'Tu-i în piks. Auzise el că acolo se adunau vrăjitori, paranormali, damblagii, astrologi, cutremurălogi şi alte specii de tranziţie. Da', când a pătruns în templu, l-a luat cu rece pe şira spinării.

 Era plin de monştri? îi face indianul jocul.

 Nooo, că birou' oval în care se scălda Astaloş nu mai avea nevoie de alt monstru. L-a găsit însă pe marele maestru de rit chiomb, strâmb şi furişat întins într-un

sicriu, cu mâinile cruciş pe chept.

 Murise?

 Intrase în transă apoteotică finală. Se concentra să transforme Lumea într-un singur punct cardinal – west. Sălbatic, desigur.

 Asta e şi obsesia lui Băsu', observ eu, să-l incit.

 De la Astaloş i se trage, mă asigură lipoveanul. Şi-o spune în gura mare, ca naivu', să afle orientalii care-i planu'. Un singur punct cardinal şi-o singură superputere, yankee-buşchitarii.

 Şi ce-a făcut profetu' masonilor cocoşaţi? îl îndeamnă Corday să-şi termine povestirea.

 Şi-a strâns bruma de curaj şi-a şoptit: Serenisime, agenţii' lu' matale sunt la înghesuială. Ba încă unii ajunseră şi la bulău.

 Şi marele maestru?

 Marele maestru a hârâit găunos: De ce-mi tulburi meditaţia paratranscedentală şi transpersonală, tocma' când atinsesem lepădarea de sine? Că nu-s eu prostu' să mă lepăd şi de averea pentru care am tremurat pe Clisură şi prin alte locuri de taină. Iertare, serenisime! a mugit Magraonu'. Am venitără să-ţi spun că agenţii lu' matale sunt hingheriţi mai rău ca maidanezii. Ce să facem?

Soseşte tipa cu fripturile şi întrerupe expunerea tragicomică. Pentru cei care au ajuns în ghearele sticleţilor sau la mititica, e tragică cât începe. Da' cred că nu vă pare rău, nu-i aşa? *Cu ce măsură dai, cu aceea vei primi*. Mănânc, dus pe gânduri, în timp ce Bălaiul deapănă, mai departe, poveştile stranii ale indivizilor care au confundat marfa cu ambalaju' şi oamenii, cu simple arătări demne de păcălit şi exploatat. *Nimic nu-i veşnic în această viaţă, însă. Aşa cum a observat spaiu' frâne, şi moartea mai moare câteodată*.

— Iillir-' – oi. l *P* –".

Turişti prin Elveţia

Jean franţuzu' stă tolănit pe un fotoliu şi pufăie din

mahorcă, ca locomotiva PSD scăpată din depoul PNA. Mândria galică, pe care unii o socotesc fudulie ba chiar şi orgoliu, i s-a întins pe meclă ca o gelatină radioasă. Se simte călare pe cai câştigători şi se străduie să ne-o arate şi nouă.

— Incendiu, amicilor, explică el starea în care a ajuns Tedy Goldenberg. I-a trimis o tarla de flori şi o scrisoare în care o imploră să-i ierte grosolănia. Toate, refuzate de fetiţa noastră. Îl perpeleşte pe jar, mai ceva ca pe un puştan.

— Goldenberg ştie că am pătruns în Elveţia, îi amintesc eu. Ne-au aruncat killerii pe cap să ne prăfuiască. Încă nu-i cunoaştem intenţiile şi posibilităţile.

— Ce-ai vrea să ştii, Varain?

— Cum ne-a identificat, de pildă, îi arunc eu prima ştangă. Teoretic, nimeni nu ştia că ne vom aduna în Franţa şi vom trece frontiera în Sviţaria.

— Varain, deseori, adevărul e mai simplu decât îl imaginează minţile noastre deformate de spionită. De exemplu, Goldenberg ar putea avea agenţi printre vameşii din mai multe puncte de frontieră. Verifică cine intră în ţara în care şi-a stabilit bârlogu’ principal.

— E o variantă la fel de probabilă ca multe altele, apreciez eu.

— Cea mai probabilă, Varain’ venitarirsor. de staţie de suit-’? ţi-clividu’ n-are mutră de posc., maidanezij Ce se /aveghere prin satelit.

— Poate că l-a informat cineva care are? nu renunţ eu la intuiţia mea.

— Şi ce zici să facem?

— Pătrundem în bârlogu’ lui şi scotocim!

— Varain, ai prins sisi la mansardă? Vrei să se alerteze şi s-o şteargă? Ştii tu cât de blindat e individu’? E obsedat de siguranţa sa, omule!

— Pătrund eu cu Egon, sugerez o cale de mijloc. Mirosim ca duhurile şi-o ştergem fără a lăsa urme.

 Aşa mai vii de acasă! Dar nu cât timp obiectivu’ e în Elveţia!

— Crezi că se va duce după pocnitoare?

— Aproape sigur, Varain. Mai aşteaptă şi tu câteva zile, să-l zăpăcească puicuţa complet!

 OK! Ne luăm concediile pe anu’ în curs, glumesc eu. Ai vreo idee cum să ne ascundem de inamicii din celelalte servicii secrete?

Spaiu’ fumegător cade pe gânduri. Lucru normal, cred eu. Ca orice ţară neutră, Elveţia e raiu’ spailor de pe întreaga planetă. Aici se leagă şi se dezleagă bisnisuri. Aici se fac schimburile între spionii capturaţi. Aici pândesc, în permanenţă, spioni ai câtorva zeci de naţiuni. Până la destrămarea socialismului. Austria prelua o parte din încărcătura de spai. Acu’, treburile s-au mai concentrat. Gândiţi că spaii şi contraspaii băştinaşi ar trebui să stea cu nervii întinşi ca elasticii’ de la bikinii unei dansatoare de striptease? Nu, amicii nu i! Contraspaii şviţari pot face nani-sleep, căci niciun spai. luni nu va face o măgărie împotriva naţiunii lor. Ce-s proşti, nil şi dea foc la valize şi la bârloguri? Unde mai găsesc ei un irliiş’în atât de liniştit?

 Plecaţi vreo două zile în excursie prin Elveţia, sugerează spaiu’ frâne. Vă chem eu, după ce Goldenberg se „îi. i pe urmele farfuzei.

 You are such a lord! iese Corday din muţenie. Ne uimiţi la plimbare, să culegi singur bomboanele de pe tort.

Francezu’ izbucneşte:

 Mă, Winetu, căpetenia apaşilor! Ce aia calului să iau din gheşeftu’ ăsta? Un cadavru de conspirator? Consuni, i-l singur!

Indianul zâmbeşte rece. L-a înţepat fin, să vadă cum îi acţionează. În realitate, îl doare-n călcâi ce foloase ar putea Irage francii din vânătoarea pe cont propriu.

 în regulă! intervin eu împăciuitor. La noapte, ne topim din Berna.

 Vezi că am dreptate? se umflă Jean şi trimite prin

aer o trâmbă din ciomagu’ fumegând. Nici când eraţi spai socialişti şi furaţi democraţia poporului, s-o haliţi numa’ voi, n-aţi avut parte de-un concediu ca ăsta.

Scara către etaj, bătrână şi din lemn, scârţâie a protest. Bălaiul coboară de la dormitor, cu ochii cârpiţi de somn scurt şi frământat.

Îl zăreşte pe Jean şi începe reclamaţia:

— în casa asta conspirativă, sunt fantome…

— Prea bătrâioare pentru gustu’ tău? rânjeşte spaiu’ galic.

— Le-am auzit cum cotrobăiau prin mobilă, explică Bălaiul şi ia loc pe un fotoliu.

Indianul, amabil, îi pasează o cafea, să se dreagă după porţia de zaibăr italian îngurgitată. Jean replică:

— Eşti sigur că nu-ţi umbla molanu’ prin cap?

— ’Te-n praştie, să faci poc! îl repede lipoveanul. Adică, eu nu ştiu să beau?

E jignit cum nu se mai poate. Una din calităţile-i esenţiale de personalitate a fost pusă sub semnul îndoielii. E timpul să intervin, să-l lămuresc:

— Lipa, gazda noastră circulă ca şi Egon. Prin pereţi şi mobile. De ce crezi că nu ni l-a prezentat Egon până acum?

— Ptiu! Stuchi-l-ar mâţele lu’ Nică a lu’ Ştefan a Chetrei! Altu’ care trece prin ziduri?! Şi eu, care mă pocnesc cu bila-n ele, când mă matolesc. La sigur, Doamne-Doamne n-a dat talentu’ ista cu-i trebuia.

— Nu huli cele sfinte! îl îndeamnă Corday cu prefăcută pioşenie.

— Te-i fi făcut şi tu vreun sectant? mârâie Bălaiul şi-şi bagă mufa-n cana cu zeamă de *coffe*.

— *Of course*, îl ia Corday în balon. La noapte, plecăm în turu’ mănăstirilor din Elveţia.

— Eşti diliu, fratele meu?

— Indian navajo, replică Johny Corday. Bănuit c-aş fi apaş.

Ochişorii albaştri ai lipoveanului se mută de la unu’ la altu’. Se simte într-o scenetă suprarealistică. Probabil, se întreabă dacă nu cumva aburii poşircii supte sunt de vină.

— Plecăm la noapte, îl aduc eu cu picioarele pe pământ.

— Acasă?

— Prin Elveţia. Bunu’ tău amic ne-a dat concediu.

— Fac mişto de cadrele bătrâne, piciule? N-am petre-i ut un concediu de când era Marieta fată mare. Cam de câteva decenii.

— Câteva zile, continui eu. Să nu dăm nas în nas cu i inc nu trebuie, prin Berna.

— Aia era! Umflatu’ ăsta de Jean ne alungă.

— Dacă nu-ţi convine, poţi sta închis ca huhurezii, în casă. Asculţi cum trosneşte mobila, scrii versuri albe.

Sugestia francului îl scoate din sărite:

— Da’ ce-am săvârşit, să mă ţii la arest?! se burzuluieşte el. După ce că ţi-am plimbat odrasla prin cârciumi, pe hanii mei…

— Lasă goangele! îl îndeamnă Jean înveselit. Că mi-ai găurit buzunarele cu escapadele voastre…

S-a ridicat să plece. Bălaiul se burzuluieşte:

— Arunci pietroiul şi ne laşi cu ochii-n Soare?

— Preferai Luna, să miorlăi pe sub vreo fereastră? îl flituieşte amicu’ său şi ne întinde lăboanţa, de despărţire.

Pompăm vârtos caraba spaiului celto-galic şi-l lăsăm să se cărăbănească.

— Ce-i aiureala asta, piciule? intră lipoveanul în atmosferă.

— Dispărem câteva zile din Berna, până ce Goldenberg se târăşte după Carmen. Cum părăseşte Elveţia, ne întoarcem şi-i răscolim hogeacu’.

— Aaah! Viaţă, nene! Şi eu, care intrasem la idei.

— Intră în baie, dă-ţi jos rapănu’, că mergem să mâncăm în oraş! îl sfătuiesc eu.

 Apoi, ne întindem oasele ostenite într-un local de noapte, cu iepe iabraşe, începe el să viseze.

 Vedem noi ce facem după, îi tai eu macaroana.

*

* * *

Câteva minute după miezul nopţii. Ora potrivită pentru multe chestiuni interesante, profesionale şi personale. Am scos maşina din garaj şi verificăm echipamentul. *It seems all right*! Semănăm cu nişte turişti, cel puţin la prima vedere. Lipoveanul se instalează la volan şi raportează:

 Gata de orice faptă!

Chiar e gata de orice trăsnaie. Freamătă ca un adolescent scăpat de supravegherea părintească şi pofticios cât încape de a se înfrunta din delicatesele Vieţii.

 Dă-i bice! îl îndemn eu.

 încotro, că n-am făcut niciun plan?

 Către munţi, deocamdată!

Porneşte şi lunecă lin, pe strada liniştită. Apoi, accelerează şi ne îndeamnă:

 Trageţi obloanele! Găsesc eu ceva interesant şi vă trezesc.

 Atât de naiv mă crezi? îi amintesc eu că, în probleme de distracţii, nu poţi pune bază pe el. Stau cu ochii pe tine mai ceva ca manglitoru' cu felinarele pe portofelu' unui sitizăn neatent.

 Ce-am fost şi ce-am ajuns! se lamentează lipoveanul pe un ton voit plângăreţ. Nu mai am credit nici în faţa ta, piciule?

 Dispui de mai mult credit decât Bombo faraonu' în faţa mentorului său.

 Atunci? oftează el aproape uman şi destul de prefăcut.

Vă întrebaţi de ce am spus *aproape uman*? *Păi*, un calculator cu care meşterii psihologi din Octogon ne spionau personalităţile a decretat, la un moment dat, că

suntem *not human beeings*. Adică, nema fiinţe umane. Ferătania plină de integrate electronice fusese atât de impresionată de performanţele noastre, încât căzuse-n fund de admiraţie. Eu presupun că a greşit în aprecierea noastră. Dumneavoastră cam ce părere aveţi?

Văzând că păstrez tăcere, lipoveanul începe să lălăie unu' din şlagărele sale. Interminabile, inepuizabile şi pline de prostii, ca nişte căpăţâni de aleşi prin înşelăciune.

Piţipoancele de-acuma Nu vor Soarele şi Luna. Vor maşini şi vor castele, Nu le poţi vrăji cu stele…

După ce s-a frăsuit vreo cinci decenii prin Lumulica asta minunată, lipoveanul a descoperit gaura din covrig şi luminiţa de la capătu' tunelului. Luminiţa după care Mutantu' klingonian a orbecăit zadarnic, un mandat de premier.

— Unele se mulţumesc cu mai puţin, îi întrerup eu lamentarea.

— Să-şi adjudece un mascul, cu actele legale, de pildă? îmi probează el c-a înţeles unde bat.

— E mult, lipa?

Îşi ridică mâna dreaptă de pe volan, se scarpină în scăfârlie, să-şi stimuleze gânditoru', după un patent african şi decide:

— Mai mult decât poate accepta un tip ca mine.

— Nu te-mpuşcă nimeni, îl încurajez eu să gândească mai simplu.

— Piciule, tu vrei să mă duci în faţa altarului?!

— Nu, că nici eu n-am trecut pe-acolo. I-am tras popii clapa de două ori.

— Cum, de două ori? se miră el. Numai odată!

— Lipa, în zona mea natală, bărbaţii intră în biserică de trei ori în viaţă: ca prunci, când îi botează, ca bărbaţi, când îi cunună şi ca mierliţi, când sadicu' ăla de popă le recomandă să se poarte frumos măcar pe Lumea ailaltă.

— Cum adică, sadic? îşi face şi omu' meseria.

— Aia-i meserie? Toată lumea plânge după decedat şi

el cântă de bucurie c-o să-nşface pomana şi lovelele. Da' eu i-am tras clapa. Nu m-am cununat şi nici n-o să mă înmormânteze vreun popă. Sâc!

— Mişto momentu'! apreciază el. Da' suntem filaţi de nişte pufarini.

Arunc o privire în oglindă şi constat că, pe şoseaua goală, o machinetă se ţine cam la vreo cinci-şase sute de metri în urma noastră. Bălaiul a încetinit, să-i lase pe ocupanţi să ne depăşească. Au încetinit şi ei, păstrând distanţa. Probabil, sunt timizi şi nu ştiu cu ce se tratează slăbiciunea asta de personalitate. Bănuiţi că se tratează cu bazoka şi kalaşnikovu'? în majoritatea cazurilor, cam aşa se rezolvă problema timizilor. *Deci, amicii mei, nu fiţi timizi*! *Obraznicii' mănâncă praznicu'. Dacă v-aţi născut timizi sau aţi căpătat această deformaţie negativă de personalitate, în scumpica noastră naţiune, descotorosiţi-vă de slăbiciune, cu o porţie de autosugestii*! *Produc întotdeauna efecte benefice şi nu sunt periculoase pentru cerebelele dumneavoastră*. Adică, nu vă lasă să scăpaţi graurii în mansarda folosită ca gânditor, cum se mai întâmplă la „paranormali".

Indianul s-a trezit ca prin farmec şi-şi montează amortizoru' pe mitralieră, cu aeru' unui gospodar care se pregăteşte să-şi planteze ogoru'. *No feelings, de you under-stand*? Eu mi-am pregătit dezintegratoru', *just în case* şi-am trimis o şuviţă psihică în cercetare. I-am putea spulbera c-o undă radiantă, da' de ce să ne grăbim? Poate-s nişte gagici băştinaşe, care ne iubesc şi încă n-au curaju' să ne-o spună.

Săgeata mea psihică atinge maşina urmăritorilor şi-mi livrează nişte imagini de comă. Nu mă grăbesc să le interpretez, eu nu vreau să ajung ca imaginea văzută. Constat pur şi simplu:

 Probabil, spaii moscali se înmulţesc şi-n eprubetă.

 Katiuşa? întreabă lipoveanul interesat brusc de soarta filorilor.

 împreună cu un găligan din Omon, îi confirm eu supoziţia. Kiler, după moacă.

 Indianu’ ăla din spate tre’ să fie cauza, lansează el o pastilă fumigenă. Am observat-o cum îi arunca priviri pofticioase.

 Mă dorea, recunoaşte Corday liniştit, Mă dorea lat, KCE şi cu bănuţu pe piept. Dorinţele noastre nu s-au întâlnit pe terenu’ potrivit.

Nici măcar nu mă mir de spicui’ său. De aproape patru ani, de când lucrează cu noi, Johny Corday s-a românizat până şi la argou. Cum să nu-i dăm cetăţenia? Unii guvi au înzestrat mari mafioţi transnaţionali cu cetăţenie, paşapoarte şi averi româneşti. Un merigan din rasa roşie, fost colonel CIA nu merită? Corday a riscat şi-a trudit pentru România mai mult chiar decât unii foncţionari plătiţi din pochiturile dumneavoastră de sitizăni contribuabili. El a făcut-o ca şi noi, pe banii şi riscu’ propriu. Fain băiat! Şi nici nu-i însurat, fetelor.

 Doi contra trei, calculează Bălaiul. Moscalii nu vor să ne cotonogească.

 Vor să ne livreze un mesaj, îi susţine indianul presupunerea. Oprim?

 De ce? îi întreb eu. E noapte, ne plimbăm. Oprim la primul hotel şi vedem cum se mişcă.

 Right! aprobă lipoveanul şi înfige piciorul în acceleraţie.

Viteza îl încălzeşte şi-l inspiră. Asta înţeleg eu din balada sa eroică.

Nea Nelu fu sponsorizat De un harap cam deocheat, Dar roata navei s-a-nvârtit Cum nici Păcală n-a gândit.

În timp ce alţii se contrau şi aprig prada-şi disputau, Piratu’n tron s-a şopârlit şi buba neagră a plesnit.

Dup-o-ntrevedere cu Buş şi cu muierea-i neagră tuş, Pe Băsu-l prinse-un crunt amor De tot harapu’ trăitor

Pe teritoriul românesc. Elanu’ ăsta sufletesc îl puse să se-nfigă-n ei Mai rău ca lupu’ între miei.

Eşti sirian, freca-ţi-aş dinţi şi ai făcut, din buf, arginţi? Ia, fă-te-ncoace, mă Haysam, Că guru-o şterse din aşram

Şi poftă am să meditez După străvechiu' rit chinez. Aceasta-nseamnă că-un harap. Se părpăleşte la proţap, în timp ce eu mă-ntreb adânc cu ce salată să-l mănânc…

— Chiar crezi că Băsu e consumator de harapi cruzi? îl chestionez eu, să scap de plictisitoarele descrieri ale prăjirii îi imului ghinionist.

— Ştiu eu, piciule? Depinde câţi ovrei are în sânge şi-n Bturaj. Da' să faci dintr-un act terorist telenovelă…

— Aia nu pică în sarcina matelotului Băsu, lipa. Marile ieri se păruiesc şi pe români îi ustură.

 Vor să ne sensibilizeze la fenomenu' terorist? rânjeşte el dispreţuitor.

 Vor să exporte terorism şi-n ţara noastră, lipa. Să ne implice în răfuielile dintre „semiţi".

 Mă implic, mă surprinde lipoveanul cu decizia sa. Înşfac de cefe un harap şi-un judeu. Îi bat cap în cap, până le iese terorismu' din devie, ca untu' deasupra zarului.

 Cea mai eficace metodă, îi dau eu dreptate. Cunoaşteţi dumneavoastră, amicii mei cititori, alta mai sigură?

Bălaiul reia balada, de unde i-am întrerupt-o eu. Arunc o privire în oglinda retrovizoare. Rusnacii au rămas lipiţi de coada noastră, de parcă i-am trage la remorcă. Scot harta rutieră şi arunc o privire pe ea. Am lăsat, în stânga, Interlaken şi Briez şi am început să urcăm către munţi. Ne putem opri, pentru o discuţie de principiu cu amicii din FSB.

 Lipa, închide urlătoru' şi deschide clăpăugele!

 Zi, piciule!

 Primu' târg pe dreapta, Meiringen. Tragi la un motel mai curăţel!

 Se face! Altceva?

 Să nu te pileşti prea tare! Numa' cât să-ţi sticlească

ochii şi să te mănânce degetu’ cu care apeşi pe trăgaci.

— Se lasă cu sânge?

— în niciun caz! Da’ nu ne strică deloc o pereche de pizmaşi care ne cred în stare să le suflăm în lumânări, numai pentru faptu’ că ne miros ciorapii îndeaproape.

— Scumpica aia…

Nu-l mai ascult, căci ştiu cam ce visează, aşa cum ştiţi şi dumneavoastră: o ruscă-n costumu’ „mamei natură”, ca la tembeliziune. Poate, o ţară mai dezbrăcată. Încep să cuget următoarea mişcare. Moscalii sunt ai dracului de lunecoşi în materie de combinaţii. Dacă te apuci să faci bisnisuri cu ei, tre’ să-i ţii sub geană, ca pe ultima butelie din rezerva strategică de gaz. Şi să-i plesneşti scurt şi dur, când se întind prea tare la caşcaval. Dacă-i tratezi astfel, se cuminţesc pe dată, da’ n-aţi aflat secretu’ ista de la mine.

*

Bălaiul a oprit în faţa unui minihotel tipic german. Nu lipseşte nici măcar turnul cu ceas, văzut prin cărţile poştale. Coborâm şi ne întindem oasele, cică, să ne dezmorţim. În realitate, aşteptăm să apară reprezentanţii „frăţiorului mai mare”, să le explicăm teorema lui Arhimede, varianta modernă şi îmbunătăţită. N-o ştiţi? Un cap uman încă viu, împins cu de-a sila în apă, de un tip cu forţa lipoveanului, are luate şansele să nu mai respire vreodată. Vedeţi ce culţi suntem? Şi monstru’ ăla de Brucan care ne prezenta ca pe nişte pitecantropi, cu bâte ascunse sub sumane negre, de legionari! Să mai crezi poveşti cu jidovi bătrâni şi înţelepţi?

Ruşii întârzie. Indianul a dat o raită prin împrejurimi şi N întoarce. Nici urmă de filori, de parcă i-a înghiţit Pământu’. < Peraţiune care, în cazu’ concret, nu ne-ar supăra foarte tare. Ne luăm bagajele la cârcă şi pătrundem în recepţie. O tanti ofilii. i, ciufulită şi somnoroasă ne întâmpină cu tradiţionalu’ *Suntem încântaţi că aţi ales hotelu’ nostru*! Matroana rosteşte formula pe tonu’ *Da-n*

altă parte n-aţi putut deranja recepţionera, la ora asta? *Ne* aruncă câte o cheie şi ne invită să ne scrijelim numele într-un cărţoi. Îi facem pe plac, c-ar fi în stare să sară şi la bătaie. Nu se face ca trei superspai să se încaiere cu o muiere, nu?

Depun bagajul în cameră şi sar pe fereastră. Nu să merg la fetele de la internatul liceului pedagogic din localitate, cum sunteţi tentaţi să bănuiţi. Merg să-mi întâlnesc amicii, pentru o partidă nocturnă de scotoceală, gineală şi poceală. Până să se adune şi ei la punct fix, îmi întind antenele. În concret, rememorez chipul Liudmilci şi mă rotesc uşor, în jurul axului propriu, ceva mai rapid decât se mişcă Pământu'.

— Te-am prins, coţofano! şoptesc eu mulţumit, când simt un uşor câmp biouman, pe direcţia vest.

Corday şi Bălaiul apar din întuneric, cu puşcoacele pregătite. Întind degetul arătător al mâinii drepte pe direcţia identificată. Se topesc grabnic, să-mi deschidă calea. Eu încep să înaintez uşor, cu paşi moi. Nu spun de felină, că mi-amintesc de-un motan scârbavnic, amorez de ocazie, care făcea un zgomot de elefant, când se plimba pe acoperişul mansardei melc din Paris. De câte ori mi-a tulburat somnu' cu serenadele sale miorlăite! De câte ori m-am pregătit să-l împuşc, da' m-a oprit mila, o damă mai rar întâlnită pe planeta noastră. În definitiv, mârtanu' era un biet mascul cu probleme hormonale.

Traversez colţul de pădure care ne despărţea de obiectiv. Cei doi ruşi care au devenit, din vânători, vânat stau în maşină, cu luminile stinse. Probabil, nu vor să ne strice somnu'. Sau, de ce nu, să ni-l strice definitiv şi iremediabil, după ce ne cuprinde zdravăn. Mă opresc la marginea poienii şi admir scena care urmează.

Bălaiul se ridică de la pământ şi-i bagă şoferului un pistol sub ureche, şoptind, în engleză:

— *Freeze or die*!

Cialavecu' nu optează pentru moarte. Încremeneşte

de mai mare dragu’. Liudmila, din dreapta sa, amenințată ceva mai civilizat, de indian, strigă:

— Varain, ce maniere sunt astea?

Ei mă întreabă pe mine? Ultimu’ tip manierat din nobila breaslă a apus cu mult timp în urmă. Desigur, intoxicat cu plumb. Mai mult ca sigur, Corday a uitat să-i prezinte şi opţiunea *freeze*. Pielea roşie are obiceiu’ să le spună franc pizmaşilor că el e ultimu’ om pe care îl văd în vieţişoara asta. Unde e lipsa de maniere, amicii mei?

— Patent kalaşnikov, îi răspund eu, ieşind din întuneric. Cel mai convingător argument din meserie. Oare, cine l-o fi inventat?

Mă apropii de maşină. Lipoveanul fredonează:

— *Good bye, Ivan, it’s hard io die*!

Desigur, nu foloseşte versurile din cântecu’ original, da’ cine să-l tragă de răspundere? Fesebiştii sunt la înghesuială, ceea ce nu e chiar o minune. Nici imperiu’ lor nu mai C ceea ce a fost. Yankeii îi înghiontesc şi-i împresoară din mai multe părţi. Semn sigur că nu s-au mai născut moscali cu innge-n făcăleţ. De aia au şi trimis la înaintare bikinii.

— Bem ceva tare? întreb eu, să destind atmosfera. Bălaiul lasă pistolul jos şi-l îndeamnă pe şofer:

— Frăţioare, scoate carafa aia cu samagonkă! Ai scăpat ieftin.

Rusu’ nu zice nici pâs. Deschide uşa şi începe să se desfăşoare ca şarpele boa constrictor sau cam aşa ceva. Să tot aibă vreo doi metri şi ceva.

— Da’ mult mai eşti, frăţioare! îl admiră lipoveanul.

Pileala?

Rusu’ extrage o sticloanţă dintr-o sacoşă situată pe bancheta din spate, îi deşurubează dopu’ şi trage cu sete de sugativă autentică.

— Le şi bei proporţional cu mărimea, constată lipoveanul şi-i smulge biberonu’.

— La fel de uşor, ucid, catadicseşte moscalu’ să

probeze că nu-i mut.

— Nu aici şi nu în seara asta, îi sugerez eu. Care-i problema, mândro?

Liudmila şi-a extras trupuşoru' din scaun şi se prezintă în lumina chioară, a Lunii. O siluetă interesantă, pe cuvântu' meu de onoare.

— Voi sunteţi problema, ciripeşte ea în engleză. Şefii noştri sunt nedumeriţi. De ce ne supravegheaţi, Varain?

— Noi pe voi? nu-mi vine a crede ce-am recepţionat cu clăpăugele din înzestrare. Noi am venit să ne relaxăm iar voi v-aţi ţinut de coada noastră.

— în noaptea asta. Dar în Berna, câteva zile şi nopţi în şir?

Mai să-mi înfig degetele-n scăfârlie, ca lipoveanul. Mă abţin însă, că mămică-mea mi-a spus că nu-i frumos să faci aşa ceva. Îi spun puru' adevăr:

— Am lămurit un muşteriu iredentist şi izolaţionist Dacă era pestătu' vostru de plată, nu răspund de daune. S-a stricat şi pace.

— Un revizionist?! face ea pe niznaiu'.

— Zoltan Fenyves, îi şoptesc eu, pasând sticla cu trăscău. La pupat dama de negru. Ne torni la poliţia locală?

Rusca s-a apropiat la un pas de mine şi mă priveşte interzisă. Încearcă să ghicească dacă-i spun adevăru' sau o prăfuiesc. Aţi priceput că, în anumite situaţii, adevăru' e mai greu de digerat decât o minciună convenţională?

— Şi cine-s ăia care ne supraveghează sediul, de câteva zile?

— Tata şi bunicu' nu pot fi, c-au plecat la întâlnire cu nea Petrică de la poarta raiului, o iau eu peste picior. Mama nu se ocupă de spionaj iar eu rezolvam alte chestii.

— Ai voştri, din Uniunea Europeană? presupune ea.

— Ce interes ar fi avut? îmi ascunzi ceva, Katiuşa? Dă să-mi amintească faptu' că doamna mă-sa a botezat-o, pe şest, Liudmila. Înţelege însă că folosesc anume

pseudonimu' Katiuşa şi-o lasă baltă.

— Ne îngrijorează ce se întâmplă în România şi Orientul Apropiat, recunoaşte ea. Cine şi ce vrea, Varain?

— Aveţi agenţi între ciuhapii infiltraţi în România, înainte de 1989 sau imediat după balşaia rivalutia din decembrie! îmi cade mie fisa.

— Cine n-a infiltrat niciun agent în economia voastră? v apără ea.

— Surioară, hai că-mi placi! intervine Bălaiul, cu ochii sticlind, exact cum i-am ordonat eu. Dacă face *somebody* i; na sub ferestrele mele, vine şi-un moscal, să se aşeze gospodăreşte, pe motiv c-au mai făcut-o şi alţii?

Agenta fesebistă izbucneşte într-un râs natural, cum rai întâlneşti în nobila breaslă a spailor, diversioniştilor şi antiteroriştilor. Eu zâmbesc numai, cum se cuvine unui mare şef de trib informativ. Observ, pe un ton banal:

— Mosadiştii şi ciaiştii v-au tras-o, în Liban, cu asasinarea lui Hariri. Dar ce legătură are această manevră măiastră cu scumpica şi sărăcuţa noastră Românie?

— Deci, cunoaşteţi dedesubturile jocurilor din Liban!

— Noi am studiat multe dedesubturi, îi explică Bălaiul tendenţios. Nu pe toate care ar fi meritat.

— Eu vorbeam de spionaj, nu de furouri! se enervează rusca.

— Ce legătură aţi descoperit între culoarea bikinilor doamnei prefect şi escaladarea fenomenului terorist? se interesează lipoveanul parşiv cât începe.

— Eşti un obsedat sexual! îl etichetează blondica. Varain, ce relaţie e între evenimentele din Liban, din România şi supravegherea noastră din Elveţia?

— Cei care vă urmăresc nu-s agenţi ai Uniunii, mă îndur eu să-i dau un *hint*. Habar n-am ce vor să facă judeii în Liban. Presupun că trebuiau să primească o recompensă pentru că şi-au retras fermierii dintre chetroaiele arăbeşti, nu? Să facă şi ei un ghişeft…

— Ştii, constată ea rece şi-şi aprinde o papiroasă fină.

Şi-n România?

— Ce să fie-n România, scumpi? o întreabă lipoveanul. Am intrat în NATO? Intrat. Boşii dansează cum le cântă Buşchitaru' de la Casa Bianca iar poporu' prostit şi jecmănit aplaudă şi-şi dă consimţământu'. Democraţia Iu' zmeu corcii cu-n yankeu tâmpit.

— Precis, nu sunteţi implicaţi?! întreabă ea aspru, ca o anchetatoare.

Asta e prea de tot pentru amicu' meu. Lipa se dezlănţuie:

— Surioară, pe mine m-au anchetat numai contraspaii unei singure naţiuni! Libieni.

— Pentru vreun fund de muiere, presupun, încearcă Liudmila să-i stăvilească explozia.

— Nici nu se compară cu al tău, îi face Bălaiul un compliment. Da' matale, ce pisicii mă-sii calitate ai, să mă anchetezi? Mergi, gagico, pe marginea străzii, că găseşti destui masculi mai vinovaţi decât noi!

Fesebista nu se supără prea tare. Îi zăresc dinţii albi, strălucind în întuneric. Zâmbeşte. Profit de pauză şi-mi aprind un cui de coşciug. Nici vorbă să mă ating de beutura rusului. Treburile din Elveţia par să se complice. Îngeraşu' veghetor îmi dictează să-mi păstrez bila cât mai limpede.

— Varain, reia rusca, asta am vrut să vă spun. Ne îngrijorează ce se întâmplă în Orientul Apropiat şi România. I Evenimentele din aceste teatre de operaţii par să aibă o legătură. Şi ne vizează pe noi.

— *IVS n'one of my business*! o anunţ eu. Spălaţi-vă miele între voi, marile scule ce vă credeaţi superputerile I urnii!

— Naţiunile mai mici se raliază, Varain.

— Şi-ai auzit că m-au ales pe mine president al tuturor românilor? o iau eu în băşcălie. *You are wrong*! Nu mă llâteresează funcţia aia. Prea multe bube-n cap, pricepi? *It's à l'.un in the back, too*.

 Nu glumi, Varain! Evenimentele au cam scăpat de Uh control iar echilibrul mondial e foarte fragil.

 Şi de ce-mi spui mie? Mă confunzi cu Hristosu' din poveşti? Eu sunt spai, scumpete. Spai pur sânge. Unu' din puţinii rămaşi încă viu.

 Tocmai de aia îţi spun, Varain. Spaii judecă înainte de a se angrena în aventuri militare.

 Ne bănuiţi că lucrăm sub ordinea autorităţilor române? descopăr eu încă o eroare în informarea ei. Noi acţionăm numai pentru Uniune. Nimic mai mult, fetiţo! Nu mint!

 Ai fi unul din puţinii spioni care nu taie piroane. Desigur, dacă n-ai minţi.

A căzut în pasa proastă, a dezinformării, constat eu. Cum au căzut mulţi agenţi ai „superputerilor". Când nu mai ştii ce să crezi, te încearcă madam paranoia, o damă uşchită, pe care vă sfătuiesc să n-o oploşiţi prin preajmă. Mai sănătos să nu vă băgaţi nasu' unde nu vă fierbea oala.

Ce interes aş avea să vă mint, Liudmila?

 Prea se potrivesc toate. Voi aţi pătruns în Elveţia şi vă comportaţi cât se poate de suspect. Sediul firmei noastre e supravegheat exact din momentul apariţiei voastre…

Îi povestesc pe îndelete că suspiciunea sa nu are niciun temei. Mă crede şi nu prea. Prea s-au potrivit toate, la milimetru. Cineva îi lucrează ca zeii. Cam cum procedau ei şi alţi agenţi ai marilor puteri, laice şi mistice, cu ofiţerii şi agenţii noştri supuşi manipulării prin coincidenţe. Aţi ghicit că supravegherea lor nu e o întâmplare, amicii mei? Da? Nota zece la intuiţie! Cineva care vrea să le bage-n casă dama aia naşpa, paranoia, i-a supravegheat la vedere, imediat după intrarea noastră în Elveţia. Apoi, i-a băgat cu nasurile-n urma noastră, să le sporească suspiciunea. A lucrat deştept piz-maşu'. Cine o fi fost?…

Clic! mă anunţă releul deştept, din cerebelu' meu, că s-a închis.

Tedy Goldenberg, şoptesc eu. O nucă mai tare decât credeam.

Cine? se repede fesebista să pună botu’ la informaţie.

— Un muşteriu de-al nostru. Ne-a aruncat nişte killeri în spate, da’ i-am rărit.

— Şi?

— A legendat faţă de mercenari că suntem mafioţi ruşi.

— E ca-n filmele cu proşti şi pentru proşti! explodează ea indignată.

— N-am scris eu scenariu’, minune blondă. Ăla l-a scris.

— Ni-l dai?

— Marfa noastră, mă opun eu. Vrei să ne stricăm faima? Să creadă clienţii că am ridicat geana de pe ei şi să-şi facă de cap? Nu!

— Unde-i? insistă ea.

— Asta vreau să ştiu şi eu.

— Varain, avem un pact de neagresiune între Europeni!

— Şi?

— S-ar cuveni să ne spui mai multe.

— Poate, după ce aflu. Dacă vă priveşte, desigur.

— Echilibrul mondial, Varain!

— Ştiu. E mai subţire decât un fir de păr din capul tău. OK?

I

I 1

I l îmi întinde mâna bărbăteşte, la nivelul şoldului. I-o ridic şi i-o sărut. Spai, nespai, românii rămân domni. Camarazii mă imită, apoi ordon retragerea.

— Ne veţi căuta, Varain?

— De râie? se interesează lipoveanul. Încearcă nişte leşie, surioară!

— Varain!

Îi fac un semn de adio cu mâna dreaptă şi plecăm la

hotel.

fi L

Raid în bârlogu’ pizmaşului

Ziua se arată blândă şi lăptoasă, ca o vacă tiroleză autentică. Adică, bălţată cu lumină şi întuneric. Timp de trei zile, cât am hoinărit prin Şviţaria, n-am zărit urmă de vacă violetă, deşi ne-am benoclat cu simţ de răspundere, prin toate fermele. Ziceţi că nu suntem sănătoşi la cap? Da’ tipii care au vopsit vaca din reclama de ciocolată sunt? Mâine, poimâine, vreun reclamatore ne va prezenta găini albastre, cai verzi, purcei roşii şi alte minuni colorate, de nu vom mai putea noi, părinţii, să le explicăm odraslelor cum arată un animal adevărat. Ştiu ce gândiţi, amicii mei. Că le putem arăta destule animale furăcioase, cu două picioare, ambalate în costume Armâni şi Versace. Nu vă contrazic, da’ am motive să cred că le vom arăta printre gratii, la pârnaie şi la zoo.

Zburăm cu viteza maximă, către Berna. În acest scop.

I am instalat la volan pe Johny Corday, că pe Bălai a început sâi-l fure peisaju’. Nu vă spun exact ce-a făcut în ultimele trei zile, că nu-s specializat în poveşti sexy. Vă puteţi şi dumneavoastră închipui că n-a stat cu mâinile în sân şi cu ochii i urgând de poftă, după pulpite, şolduri şi alte ingrediente din

Îl impoziţia elveţiencelor. Eu v-am dat un capăt de informaţie. Brodaţi fiecare, după cum vă ţine fantezia proprie! Noi ne ducem să scormonim prin bârlogu’ marelui pizmaş Tedy

I

Goldenberg. Pasiunea sa pentru ingredientele pomenite anterior l-a împins pe urmele donşoarei Chetife, în Francia. E un profesionist dar i-am găsit noi călcâiu’ lui Ahile. Nu chiar în călcâi, vă daţi seama.

Bălaiul profită de relaş din plin. S-a întins ca o plăcintă ţigănească, pe locurile din spate şi ne sparge urechile cu o nouă superproducţie. Desigur, despre obsesia

sa, tânăru' veneţian de douj' de ani, Ilici a lu' Iliescu din Olteniţa:

Pe cine vizitează Nelu, îi poţi şi coborî drapelu'. Mai an, se duse-n Vaticano, Să soarbă-o gură de Cinzano cu vechi' său amic Papaşa şi-acu' s-a înnegrit cămaşa. E doliu-n toată Europa că s-a uşchit în ceruri popa…

— Schimbă placa, c-am făcut bătături la creier, de atâtea zile, de când aud miorlăieli pe această temă! îl îndemn eu.

— Adică, nu-ţi place papaşa catolicilor de pretutindeni?

— Patriarhu' nostru-i mai făţos şi se simte mai bine.

— Pen' că-i român ţâcă. Ai noştri, indiferent de meserie, îmbătrânesc frumos şi nu-i loveşte Parkinsonu'.

— Păi, cum să-l lovească, dacă se tratează cu zghihară şi tămâioasă de Bohotin? Vinu' face viaţa lungă.

— Dacă-l bei cu amicii, scoate Bălaiul în evidenţă o condiţie esenţială.

— Şi numa-n momente de repaus, îi amintesc eu altă condiţie.

— Tu baţi şaua să priceapă iapa, ţâcă. Da' eu mi-s armăsar, aşa că nu mă simt atins de apropourile tale.

Nu înfloreşte decât puţin, când vorbeşte de starea sa de spirit. Precis, se simte ca un armăsar după mai multe reprize de montă benevolă. Reia povestea lu' nea Nelu, matu-salemu' din politichia românească. Eu mă afund în gânduri. Rememorez dispunerea camerelor din stabilimentu' pizmaşului şi-mi fac planul. Va fi al naibii de greu. Pe lângă o pădure de gorile poreclite îndeobşte, body-guarzi, tipu' şi-a blindat coşmelia cu tot soiu' de pârâcioşi electronici. Scârboase scule, zău! mă pomenesc eu gândind. Exact când să pui caraimanu' pe pradă, încep să fluiere, să facă din ochi ori să te pârască direct la poliţie, filmat în cel mai mic detaliu.

*

* * *

Am ajuns în Berna înaintea prânzului. Ocazie cu care am dat nas în nas cu proprietaru’ casei conspirative. Ştiţi dumneavoastră care. Cealaltă fantomă care trece prin mobile şi pereţi. La dimensiunile sale, nici nu-i greu. E un tip micuţ, uscat ca o smochină, cu nişte trăsături mongoloide aruncate pe faţadă. Probabil, cu vreo optzeci şi ceva de ani în urmă, un neamţ s-a hârjonit cu vreo artistă ceainiză, că altceva nu-mi vine în cap. Specimenu’ rezultat întruneşte principalele condiţii ale unui spai: nu-l remarci, nu-l ţii minte, nu crezi i.1 i spai nici când îl prinzi asupra faptului şi tace ca un televi/. or scos din priză. Vă sticleşte prin cap ideea că noi nu arătăm ca el? Păi, ce, noi suntem spai tipici? Pe noi ne-a scos din anonimat o damă care vă scoate şi pe dumneavoastră din papuci şi din case, la Soare – nevoia. Altminteri, am fi devenit nişte cetăţeni oneşti, cu burţi, merţane şi neveste cicălitoare. Poate şi cu nişte puicuţe consumatoare de valută, pentru compensarea nevrozelor produse de cicăleala conjugală.

Bătrânu’ spai pare cam surprins de apariţia noastră năvalnică. Ne informează bălmăjit că-l cheamă Bleich şi nu mai ştiu cum, apoi o şterge la postu’ său de pândă. V-aţi prins că-i scrupulos la datorie? OK! După noi, sosesc spaii lu’ tanti Franţa. Val-vârtej şi gălăgioşi, cum le e felul. Apariţia lor e anunţată de o trâmbă de fum, care ar putea speria un pompier grijuliu. Jean pufăie din bulanu’ ăla gros, să nu mai fie nevoit să folosească grenade fumigene, pentru mascare. Acţionează preventiv, dacă vreţi să mă credeţi. A auzit că, în România, un ghinărar care a aruncat două grenade lacrimogene, la ri-voluţie, a înşfăcat câţiva coţi de pârnaie. Cei care au aruncat câteva zeci de tone de lacrimogene, ulterior, au înşfăcat şi ei câte ceva: decoraţii, avansări, viluţe şi alte acareturi. Dacă aş fi proletaru’ indignat, din imaginaţia lui Eminescu, aş pune retorica întrebare: *Spuneţi-mi ce-i dreptatea*? N-o pun, că eu am aflat răspunsu’. Dreptatea din România a fost o damă care s-a întins cu cei mai puternici şi mai şmecheri. Dacă aveţi

altă părere, scrieţi-mi la căsuţa poştală a firmei *Ochiu'* \ *Timpanu şi Olfactivii'* SA!

— Acum, să te văd, Varain! gâfâie balena francă, lăsându-se pe un fotoliu. Nici dracu' nu poate înşela sculele electronice din bârlogu' lui Goldenberg.

Indianul îi împinge o ceaşcă de cafea sub bot iar lu' fiu-su, Lulu, o sondă de coca. Bălaiul îi explică diferenţa dintre mine şi un diabolo:

— Scaraoţchi e un mic artizan anacronic, cocoşelule. Câteva cazane cu pucioasă, smoală şi alte chimicale din timpu' lu' Pazvante chioru'. Fumat şi scos din uz. Păi, se compară cu metodele ultramoderne folosite de Varain?

Jean se preface a nu fi auzit nimic. Răscoleşte prin servieta burduşită şi scoate un plan al clădirii. Mi-l întinde sub felinare şi începe să explice:

— Celule fotoelectrice, sesizori de căldură umană şi de zgomote, laseri, camere video. Tipu' e paranoic…

— Dacă ai fi în pielea lui, ai proceda la fel, îl asigur eu. Tehnicii voştri ce spun?

— Că e imposibil de spart filtru' tehnic. Cu gorilele, mai treacă, meargă. Le mai ameţeşti, le mai fraiereşti.

— Unde eşti tu, Orozane? întreb eu ca pentru mine. Frâncu' mă priveşte întrebător. Îi propun:

— Ne trebuie un cap de neamţ. Tehnic. Îl sun pe Egon.

Zis şi făcut. Telecântătoarea intră în funcţiune. Vocea cavernoasă a bătrânului spai fantomă îmi gâdilă urechea dreaptă:

— Spune, Varain!

— Adu-ne cel mai mare păcălici din tehnic, bătrâne!

— Până diseară-i bine?

— OK! Vă aşteptăm.

Scurt, clar şi precis. Fără întrebări suplimentare şi Irtră prea multă vorbărie. *V-aţi prins, amicii mei, că succesu' mi se obţine palavraginď? Da? Procedaţi în consecinţă*!

Închid jucăria vorbitoare şi-l iau pe Jean la întrebări:

 Voi aţi băgat ruşii în priză?

Celto-galu’ mă priveşte interzis. Precis, cunoaşteţi tipu’ ăsta de privire. L-aţi văzut la sute de mari gangsteri de tranziţie arestaţi pentru mărunţişuri. Aproape ultragiaţi c-au fost deranjaţi din „bisnisurile” lor, pentru „glumite” financiare. Jean se adună şi mă repede:

 Varain, mănânci borş ori mă încerci?

Îmi aprind o ţigaretă, trag un fum, apoi îi povestesc despre ciocnirea cu moscalii, din prima noapte de concediu. Mecla i se lungeşte, pe măsură ce avansez cu descrierea incidentului, în mod vădit, nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase.

 Cineva ne lucrează deştept, mârâie bătrânu’ buldog frâne, după ce termin.

Scoate telemobilu’, formează un număr şi începe să mitralieze interlocutoru’ în limba lu’ doamna mă-sa. Maternă, adică. Limba paternă încă nu s-a inventat şi mă întreb din ce cauză. Pentru că damele vorbesc mai mult şi-şi impun, cel mai adesea, propriile păreri? Problema rămâne în studiu, căci Jean a ridicat tonu’ şi-mi deranjează meditaţia. Din vorbitoru’ lui, ţâşnesc draci şi sfinţi, într-o armonie şi-o simetrie care l-ar face invidios pe cel mai mare ţicnit mistic. I-a sărit muştaru’ şi asta înseamnă c-a dat de-un fir. Nu se supără el pe oricine şi pentru orice măgărie.

A terminat. Îşi şterge moaca bucălată, de la ciufu’ de copil, către nasu’ de senator roman, cu ciudă. Apoi, ne livrează încă o plăcintă cu cianură:

— Goldenberg ne-a lucrat încă de la intrarea în ţară.

 Norocul nostru, îi arăt eu partea luminoasă a afacerii. Gealaţii săi i-au nevrozat pe moscali, aşa că n-au avut timp să se ţină de profundoarele noastre.

 Ce te face să crezi că nu ne-au urmărit mişcările?

 Ragazza brună, îi răspund eu scurt. N-ar fi plecat după ea, dacă mirosea infiltrarea.

 Da? Şi dacă e mai deştept decât îl credem? înşfacă

şi tortu’ ăla mergător, ne duce şi pe noi cu preşu’.

— La noapte, vom afla cine-i deşteptu’ din această acţiune.

— Morţii nu mai află nimic, Varain, mă atenţionează el.

— Dar renasc într-o lume mai bună decât acesta, îi arunc eu un praf de filosofie optimistă.

Spaiu’ frâne mă învăluie într-un nor de tabacioc ameţitor, de mai să cred că-s pe drumu’ renaşterii, pomenit anterior. Apoi, decretează:

— Aceasta e cea mai bună Lume! Cel puţin, pentru noi.

— Dacă zici tu…

— Şi eu zic, îi ţine lipoveanul partea. Unde mai găsim noi atâtea feluri de trăscău şi o varietate mai largă de fustiţe? (’re’ că suntem cei mai fericiţi masculi din Univers.

— Masculii fericiţi mai şi muncesc, ne aminteşte luncu’.

Întindem gâturile şi ne chiorâm în schiţele aduse de Jean. Bârlogu’ lui Tedy Goldenberg e mai complicat decât o vizuină de castor. Da’, aşa cum v-am mai spus, *tot ce-a fiscocit o minte de om poate fi dezlegat de un alt om ceva mai bine înzestrat la ulii mu’ etaj. La cerebel, adică*. Îngeraşu’ 99 veghetor nu-mi vesteşte nicio nasulie, pentru viitorii’ apropiat. Semn că, într-un fel sau altu’, o vom scoate la capăt cu bine.

* * *

Noaptea şi-a întins fusta neagră, brodată cu stele, peste oraş, în urmă cu vreo patru-cinci ore. Gândiţi că metafora asta e cam deplasată, deoarece noaptea nu poartă jupă? E dreptu’ dumneavoastră democratic la opinie, aşa că nu vă contrazic. Am ceva mai bun de făcut. Noi, cei din echipa de pătrundere, îngurgităm cafea şi bem tiutiun, în aşteptarea celui mai prielnic moment de acţiune: ăla dintre ora două şi patru. Deşi toţi spaii din

Lume ştiu că gărzile din schimbu doi de caraulă au tendinţa de a soili în post, n-au găsit un remediu pentru aceasta. E vorba de un prag temporalo-psihologic, dacă vreţi să înţelegeţi daravera. Oamenii au tendinţa să creadă că nimic rău nu se mai poate întâmpla către zori, când lumina solară se apropie. Am verificat chestia asta în sute de raiduri prin bârlogurile inamice.

Minutele lunecă alene, ca nişte dame ieşite pe bulevarde, să-şi prezinte farmecele în toată splendoarea lor. Egon a închis ochii şi-şi face plinu' de energic pentru saltul prin spaţiu. Tehnicu' adus de nemţi, un tinerel blond şi subţire, de vezi prin el, stă nemişcat ca o statuie. Şi-a rânduit frumos sculele, într-o valiză diplomat, a deschis gura să ne spună ceva, apoi a început să tacă vârtos şi cu simţ de răspundere. Laconic înnăscut, bag sama. Echipa de susţinere, formată din Jean, Lulu, Corday şi Bălaiul, se împărtăşeşte cu nişte zeamă de struguri, într-un deplin consens catolico-ortodox. Faptu' mă face să presupun că beţivii vor asigura pacea între cultele de toate orientările. Dacă pileala-i destulă şi pe veresie, la ce naiba să te mai certi pentru chestii dogmatice?

Ora locală: trei şi patruzeci şi ceva de minute. Ne adunăm pe tăcute şi ne îmbarcăm într-o tărăboanţă cu aspect jalnic. Şmecherii frânei au ales cea mai rablagită dubită, presupunând că pizmaşii n-o vor lua în vizor. Şi asta e o înşelătorie practicată de noi, cu succes. Primu' spai străin cu care am colaborat în Malta poza în cerşetor, pe treptele unei catedrale. Nu l-am mai văzut din 1989, da' nici nu-mi pun probleme privind soarta sa. Mai mult ca sigur, s-a învârtit de un loc călduţ, în imperiu sfinţilor noştri, Ochilă, Nasuilă şi Urechilă. Hârbu' tuşeşte de câteva ori, ascultă înjurăturile lui Lulu şi se lasă convins să-şi pună cauciucurile la muncă. Ne deplasăm lento, prin târgu' adormit. La ora asta, dorm şi băbuţele insomniace, curioase şi pârâcioase. Gândiţi că ele nu intră în schema unei operaţiuni atât de sofisticate? Pe naiba! Dacă dai

peste o pacoste de babă suspicioasă, te poţi trezi cu presării în cârcă, cât ai spune ţuică. Nu cu ăia din presă. Cu ăia din curcănărie, cunoscuţi şi ca gabori, sticleţi, copoi, ca-ralii, miliţieni…

Ora patru şi câteva minute. Am trecut de dispozitivu' nostru de filaj şi-am parcat în spatele stabilimentului din care (îoldenberg îşi conduce bisnisurile. Cam jumate de clădire cu şase etaje îi aparţine. Cealaltă jumătate e locuită de indivizi şi tipese care au văzut spioni numai în filme. Nu-i aşa că noul nostru client e mai isteţ decât detergentu' ăla pe care ni-l vârâ pe gât reclamele? Ştie să-şi acopere împrejurimile, da' avem noi ac de cojocu' lui. Cel puţin, aşa sper, înainte de a trece la acţiune. V-aţi prins că-mi aplic autosugestii pozitive, să pătrund în *full force*? OK! înseamnă că sunteţi cu gându' şi inima alături de noi. Nu vă întreb ce aveţi în inimă şi-n gânditor, că am aflat ce înseamnă discreţia.

Bătrânul spai fantomă, Egon, scoate planurile clădirii, zugrăvite în culori, de mâna proprie. Etajul trei are o hibă exploatabilă: prezintă un unghi mort pentru camerele video şi sculele de sesizare. Câţiva metri pătraţi în care ne-am pus nădejdea. Ziceţi că mai bine ne-o puneam în Cel de Sus? Păi, credeţi că Atoatecunoscătoru' n-are alte treburi, decât să ajute nişte spioni ai Uniunii? Răspunsu' vă aparţine, că noi suntem ocupaţi.

Tânăru' tehnic şi laconic s-a lăsat încadrat de mine şi Egon. Priveşte cu vădit interes pregătirile noastre. Nu semănăm noi cu guru şi tantristele, da'n mod sigur ştim ce facem. Asta citesc eu în ochii tânărului care va zbura prin solide, împreună cu noi. Îşi face şi el curaj, ca găina înainte de sacrificiu. Creieru' lui tehnic refuză să creadă că vom trece prin tablă, pereţi şi alte chestii. Credinţa îl contrazice cu vehemenţă…

— Gata de salt, îl informez eu pe Egon.

— Gata de salt, confirmă şi el.

Îl prindem pe tânăr între noi şi-o zbughim prin

spaţiu. Urmează o senzaţie nasoală, specifică teleportării. Ca şi cum ai fi băut câteva sticloanţe de palincă făcută din mălai şi sâmburi de prună. Na, c-am deconspirat secretu' unui vestit sort de ţuicomicină! Scuze, tavarişci fabricanţi! Aterizăm fără zgomot exact în locul vizat: în holişoru' din faţa unei intersecţii de culoare. Proaspătu' zburător e groghi. Nu pricepe cum a decurs „vrăjitoria". Pe cinstite, nici noi nu ştim exact, dar nici nu ne facem probleme. Gândiţi că nu suntem suficient de curioşi? Da' dumneavoastră aţi încercat să vă explicaţi vrăjitoriile prin care preţu' gazelor, apei, benzinei, electricităţii şi altor utilităţi moderne se umflă, de câteva ori, în fiecare an, mai ceva decât cozonacii? Nu? Vedeţi că n-aveţi curiozităţi normale?

Din poziţia şezând, trimit o săgeată psihoenergetică pe direcţia sud. Egon verifică situaţia în direacţia opusă. În calea spionului meu inteligent, se interpun câteva scule electronice de spionat dar le dau cu tifla. Încă nu s-a inventat ferătanie care să sesizeze componenta vie a spiritului uman, cu care spionăm de la distanţă. În capătul de sud al holului, descopăr obişnuita staţie de supraveghere, deservită de doi tipi cu moace de boxeri retrogradaţi pentru violenţă excesivă. Nu glumesc deloc. Chiar aşa arată. Nişte namile cu feţe de brute, înţolite în negru şi cu însemnele firmei lui Goldenberg scrise pe spate. Un fel de robi moderni, ştampilaţi de proprietari, să nu se piardă. Golemele beau bere şi gavaresc între ele, în limbaju' monosilabic, cunoscut dumneavoastră de la tinerii românii coo/ şi *mişto*. Le dau stingerea, să nu mai încurce locu'.

— Curat, mă informează Egon că-n partea lui nu sunt paznici.

Mă trag către perete şi-l abordez pe tânărul atât de laconic, încât a uitat să-mi spună cum îl cheamă.

— Herr?

— Schliman, îşi aminteşte el că mămica l-a învăţat să-

şi recite numele faţă de noii cunoscuţi. Fritz Schliman.

 Centrala e în mâinile tale, Fritz. Opereaz-o, că mi Icră de spionită!

Deschide gura, să comunice dar renunţă. Face economie de vorbe. Se întinde pe burtă şi începe să se şopârlească spre pupitrul de supraveghere. Vă întrebaţi de unde am ştiut că măţăraia de la sculele electronice se concentrează pe etajul trei? Simplu, amicii mei. Am mirosit zidurile, înainte de salt. O operaţiune pe care nu vă recomand, deoarece aţi putea fi confundaţi cu uşchiţii din balamuc. Noi am efectuat-o de la distanţe, cu pase psi.

Îmi trag casca cu microfon pe ureche iar Egon mă imită. Deja, auzim gâfâielile lui Fritz. Probabil, e excitat la culme de imaginile văzute la locu' faptei. Ce, e floare la ureche să leşini doi gorilor, de la aproape o sută de metri distanţă? Buza-mi arde după un tabacioc tare, în stare să producă un TBC acătării, dar mă abţin. Mai mult ca sigur, pizmaşu' paranoic şi-a plantat şi scule de mirosit fumu'. În situaţia lui, nicio măsură de pază nu e de prisos. Pe ce punem pariu că nu e nici de folos? Nu se prinde nimeni, ai? înseamnă că aţi pariat pe noi şi vă mulţumim! De ce vă mulţumim? Pentru credit, dragi amici. Gândiţi că nu-i frumos să pariaţi pe vieţile unor spai cumsecade? Aveţi dreptate dar n-am inventat noi acest gen de rămăşag. Când Paul Cernescu, cronicaru' nostru, a început să dezvăluie din tainele Octogonului, agenţii duşmani au lansat pariuri pe viaţa lui. Că nu va mai apuca să scrie următoarea carte, că nu va mai prinde sfârşitu' anului, secolului sau mileniului şi altele. Să nu pui mâna pe un toroipan şi să le aplici legea lui Killthem?

Schliman moşmondeşte la aparatura de supraveghere, de vreo zece minute. Nervişorii din posesia mea încearcă să pună de-o rebeliune împotriva calmului. Îi lămuresc să stea tranquilo şi continui să număr secundele. Avem la dispoziţie circa jumătate de oră să scotocim prin secretele lui Goldenberg, da' cine dracu' ştie ce-a ascuns

muhaiaua asta în bârlog?

În fine, Fritz şopteşte cuvântul magic *Frei*! Ne ridicăm în picioare şi pornim către biroul agentului regresiv. Egon, cu schiţa etajului în mână şi eu în spatele lui. Păşim fără grijă, căci tehnicu' german ne-a asigurat că avem deplină libertate de mişcare. În breasla noastră, aşa ceva se întâlneşte mai rar.

 Aici! se opreşte Egon în faţa unei uşi monumentale. Sondează!

Meşterii care au construit uşa au imitat destul de reuşit lemnu'. În realitate, e blindată ca un fişet de bancă. Săgeata mea psihică a trecut prin metal şi înaintează prin căsoiu cam goluţ. Nimic suspect, la prima vedere.

 Curat, îmi informez eu partenerul.

 Descânt-o! îmi indică el din ochi încuietoarea electronică.

Înţeleg că-şi economiseşte energia pentru fapte mai importante şi mă concentrez pe drăcia plină de integrate. Simt turn mi se zburleşte păru' de la curenţii electromagnetici încasaţi prin biocâmp, da' nu-mi pasă. Unii susţin că acest tip de curenţi ar preveni apariţia reumatismului. Trupul mi se încinge lent şi sigur. Dacă n-o sparg mai rapid, o să iasă abur din mine şi-o să zâmbesc cu gura până la urechi, ca locomotiva pesedistă, îmi fac eu socoteala. Broasca electronică se îndura să-şi deschidă zăvoarele. Le aud căzând, unul după altul şi-l informez pe bătrânu' spai german: *r* – Deschis!

Egon împinge uşa cu fereală, folosind o singură mână. Eu am rămas în dreptul ei şi încasez în plin biocâmp o scurtă rafală. Mă prind cu mâna de toc, să nu cad şi casc gura ca-n faţa orelistei: larg, încât să vadă că posed amigdale. În viaţa mea de spai, n-am mai întâlnit scule de împuşcat montate în faţa uşii. Am belit prazu'! gândesc eu grosolan, apoi mă corectez şi apreciez situaţia în adevărata lumină. Nasoală dar nu imposibil de rezolvat.

 Mitralieră SKS cu amortizor, mă informează Egon

calm ca o statuie. Ne trebuie cinci gloanţe, să reumplem încărcătorul.

Deschid celularul şi-l apelez pe Corday-piele-roşie. Îi ordon simplu:

 Fă rost de cinci gloanţe de mitralieră SKS! Cât mai urgent posibil!

 OK! mă asigură indianul că va face tot ce-i stă în putinţă să ne asigure deplina conspirativitate a pătrunderii.

Egon a strâns gloanţele turtite de pe podea şi mi le întinde:

 Talismane, Varain. Singurul murilor care a oprit cu pieptul cinci gloanţe.

 Avanti! îl îndemn eu să ne apucăm de treaba pentru care am venit.

Înaintăm cu mai mult respect pentru pizmaş. Pătrundem într-un fel de antecameră cu podeaua acoperită integral de un covor ruginiu. Patru birouri ultramoderne, cu calculatoare şi aparatură de telecomunicaţii. Probabil, pentru sclavii care-i asigură acoperirea de comerciant de produse electronice. Le depăşim şi ne oprim în faţa unei uşi asemănătoare cu prima. În dreapta ei, e instalat dispozitivul de tragere automată, de la care am înşfăcat gloanţele. Îl studiez fugitiv, căci va trebui să pun la loc, în încărcător, gloanţele consumate, să nu se prindă inamicu' că i-am călcat bârlogu'. O mitralieră cu amortizor a fost instalată pe un trepied şi conectată la un dispozitiv de tragere bazat pe senzori de căldură umană. Aparatu' e o corcitură între dispozitivul cu infraroşii şi cel de reacţie la o anumită temperatură. A fost reglat să tragă la apariţia unor corpuri cu temperatura de 36 – 37 de grade Celsius. Deasupra trăgaciului electronic, un mecanism de ceas, electronic şi el, mă lămureşte cum funcţionează kalimera. Aparatul de tragere pe direcţia uşii se armează la câteva secunde după ce pizmaşii părăsesc încăperea şi se dezarmează prin telecomandă. Probabil, amortizorul a fost

aplicat pe armă pentru a nu alerta vecinii din cealaltă aripă a clădirii. Fain! gândesc eu. Pizmaşu' se teme de spai, hoţi şi poliţie. O poziţie care ne convine de minune.

— Liber! mă anunţă Egon c-a păcălit broasca electronică. Expandează-ţi biocâmpul!

Scut uman. Asta vrea Egon să mă fac şi nu pentru că i ar plăcea să mă vadă găurit. Dacă gloanţele plecate din eventuala mitralieră montată dincolo de a doua uşă ar scrijeli pereţii, chiar c-am pune-o de mămăligă. Ne-ar trebui zugravi de cea mai bună calitate, într-un timp prea scurt să-i găsim.

Egon împinge uşa. Eu m-am postat eroic, în faţa ei şi mi-am întărit biocâmpul, gata să opresc gloanţele. Fenoninm' naşpa nu se produce, probă că şi precauţia lui Goldenberg cunoaşte nişte limite. Răsuflu uşurat şi păşesc în Jfogeacu' regresivului. E mai mic şi mai sobru mobilat decât mă aşteptam la un tip din „profesia" lui. Vă întrebaţi de ce m-am strâmbat, de parcă am mâncat aguridă, când am făcut o conexiune între Golbgerg şi profesie? Păi, amicii mei, aţi văzut mulţi ucigaşi plătind impozite pentru practicarea acestei meserii foarte rentabile? Kilăritu' nici nu-i trecut în nomenclatoru' cu bisnisuri impozabile.

Egon se furişează pe lângă pereţi, în sensu' invers acelor de ceasornic. Îi miroase, în căutarea unor ascunzători. Eu pornesc în sensu' în care se mai învârt ceasurile clasice, încă neînvinse de năvală de electronice montate în fabrici plutitoare. Înaintez până mă întâlnesc cu spaiu' fantomă. Pereţii nu mai ascund niciun mister faţă de noi. E drept că nici nu aveau ce ascunde. Probabil, Goldenberg a folosit un procedeu mai ingenios pentru a-şi ţine un minimum de informaţii secrete la îndemână.

Nu schimbăm nicio vorbă. Studiem mobilierul din încăpere, să dibuim ascunzătoarea. Nu se poate ca inamicu' să nu ţină la îndemână măcar o agendă cu numere de telefon ale unor persoane importante. Egon s-a urcat în fotoliul umflat, din piele, din spatele biroului masiv

şi priveşte de jur-împrejur. În faţa biroului folosit de Goldenberg, se află o masă rotundă, cu patru fotolii mai mici, tot din piele. În spatele lor, lângă geam, un bar bine garnisit. Vis-à-vis de intrare, o combină video şi o bibliotecă înţesată de cărţi rare. Probabil, un hobby. Podeaua este acoperită integral cu mochetă la fel de ruginie ca şi cea din antecameră. Culoarea lui preferată, bănuiesc.

Bătrânu' trage sertarele şi le închide la fel de rapid. Nemulţumit, după câte văd. Pizmaşu' parc curat ca un prunc căruia i s-au schimbat pamperşii recent. Sau, ca un mafiot de tranziţie care a plătit exact unde trebuia, să scape de avansurile periculoase ale damei cu balanţa-n mână şi ochii legaţi c-o cârpă.

— Varain, spune-mi că nu-i adevărat! mă roagă Egon.

— Nu-i adevărat! îi confirm eu cu toată convingerea de care sunt în stare. Meditează, bătrâne!

Bănuiţi că nu l-am îndemnat să adopte o asana şi să participe la o şedinţă de tantra yoga? *It is all right*. La noi, meditaţia înseamnă cugetarea adâncă, până ce hiperconştiinţa ne furnizează vreo informaţie interesantă. Asta fac şi eu, momentan: gândesc de-mi sfârâie grămada de neuroni din ţeastă. După câteva clipe de discuţii între conştiinţă şi îngeraşu' veghetor, acesta se milostiveşte să-mi vândă un pont: tăblia biroului!

— Tăblia biroului, Egon! şoptesc eu şi scot minicamera, să filmez probele.

Bătrânu' deschide ochii şi întinde palmele, cu degetele răsfirate, deasupra biroului.

— Ai nimerit-o, mă laudă el cu zgârcenie. Să vedem i mn se deschide!

Trec alături de el şi studiez cu atenţie mobila din nuc masiv. În acest scop, îngenunchez, să pot privi de jos în sus. < inserv două butoane dispuse simetric, pe ambele părţi ale hiatului, aproape de extremităţi. Mă întind şi le apăs con-i omitent. O fâşie subţire din placă lunecă lin, în

faţă, împinsă de un resort sau dispozitiv electronic.

Mă ridic şi răsuflu uşurat. Dacă aş fi bingoman, aş în Li bingo! Sub tăblia culisantă, e un adevărat bazar. Unu’ oleacă mai organizat decât cele din care vă cumpăraţi ghiuluri de tablă, papuci de plajă şi porumb fiert. Adică, e împărţit în mai multe careuri, prin şipci metalice, înalte cam de trei centimetri. În primul careu dinspre mine, strălucesc diamante de mărimea unor grunji de sare mascată. Să tot fie vreo trei-patru kilograme de pietre preţioase.

 Iată cum îşi subvenţionează acţiunile, Varain! îmi arată neamţu’ comoara. Simplu şi fără bătăi de cap. Treci cu ele prin orice graniţă, căci vameşii caută narcotice.

Încep să filmez, pentru folosinţă ulterioară. Egon îmi prezintă obiectele incriminatoare, unul câte unul. Mai multe carduri bancare şi numere de cont din bănci elveţiene. Un pistolet cu otravă, de forma unei seringi obişnuite. O cutie plată, cu câteva fiole cu un lichid galben maroniu. Mai mult ca sigur, culturi microbiene.

 Indivizii pregăteau un război terorist tăcut, apreciază Egon, oprindu-se din prezentare.

— Convenabil, recunosc eu. Prinde orbu’, scoate-i ochii!

Urmează o agendă învelită în piele, cu litere ştanţate şi aurite. O filmez, pagină cu pagină, ocazie cu care constat că e scrisă în oglindă. Cu litere răsturnate sau scrise pe dos, dacă nu ştiaţi cu ce se mănâncă astfel de chestii.

— Ăştia sunteţi voi, îmi întinde spaiu’ german o fotografie color.

Într-adevăr, fii mamelor noastre rânjesc destinşi, dintr-o fotografie de grup. A fost făcută în vama elveţiană, în ziua pătrunderii noastre. Jean a intuit bine: Goldenberg şi-a împrejmuit ultimul loc de refugiu cu agenţi din vămi. Ştie el că noi trecem foarte rar frontierele în mod fraudulos. Îi restitui fotografia, fără un cuvânt şi continui

să filmez. Mai multe seturi de documente false, în care pizmaşu’ figurează cu date de identificare diferite. Majoritatea, din Asia. Îmi pun în gând să-l scutur pe Thekk de informaţiile despre tot ce mişcă mai la sud de Siberia centrală. Mai bine informat decât el în problemă ar putea fi Dumnezeu, da’ nu-mi pot imagina cum L-aş putea deranja cu o cerere de informaţii.

 Goldenberg e as în ramura lui, îl apreciază Egon, arătându-mi două stilouri-pistol, cu un sigur glonţ.

 Nici noi nu suntem şeptari, îi amintesc eu că, totuşi, Frăţia Vieţii Omeneşti şi-a impus voinţa în evoluţia celor mai importante evenimente planetare.

 Deocamdată, suntem cu un pas în urma lui. Şi nu văd cu ce l-am putea priponi în mod legal. Dacă am…

Telefonul celular începe să ne tragă de atenţie, cu triluri insistente. Îl deschid şi aflu o informaţie mai proastă decât cea analizată de Egon.

 Varain, abandonaţi misiunea! gâfâie Jean.

Mă răcesc brusc, din cap şi până-n tălpi. Cel puternic, ascuns în fiinţa mea aparent fragilă, iese la suprafaţă. Îi replic rece:

 Niciodată!

 Goldenberg n-a mers la fufă. A trecut frontiera şi s-a întors!

 Şi?

 Eşti ţăcănit, Varain? Vine spre noi!

 Organizează-i un accident de maşină!

 Deconspirăm acţiunea, Varain? Nu organizez nici iiiwaccident!

1 10

 Dacă abandonăm misiunea, deconspiram şi mai mult. Unde-s gloanţele pentru mitralieră?

 Vrei să ţi le bagi în fund?

Poate să urle ca dementu’, că nu-mi pasă. Îi povestesc rar, de parcă aş avea eternitatea la dispoziţie, cum e treaba cu mitraliera care trage singură. Dacă nu

punem gloanţele la loc, pizmaşu’ va descoperi c-am pătruns şi se va da la fund. În plus, n-am găsit încă nimic să-l agăţăm şi să-l livrăm unui procuror.

— Gloanţele sunt pe drum, oftează frâncu’ necăjit. Ajung cam într-un sfert de oră.

— OK! Nu părăsim clădirea înainte de a şterge urmele!

— Şi ce-ai vrea să fac?

— Trimite-l pe pramatia aia de fii-tu să producă accidentu’! Să pară cât mai veridic, Jean!

— Încerc, mârâie copoiu’ lu’ tanti Franţa şi închide. Pornesc din nou videocamera, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi-l rog pe Egon să continue prezentarea probelor. Bătrânu’ spai observă, pe un ton banal:

— în tine, trăiesc doi oameni, Varain. Mă întreb care din cei doi eşti cu adevărat.

— Al treilea, al patrulea… Cine ştie? Filmăm?

Egon îmi întinde sub nas câteva acte de căsătorie şi de naştere a unor copii, plus fotografiile anexate. Bibicu’ e bigam cât încape, în mai multe state din Asia. Greu de crezut că un monstru ca el are prunci. Le filmez fotografiile, întrebându-mă cum vor trăi, după ce tatăl lor va intra la mititica. Nu-mi place ideea de victime colaterale dar nici nu văd cum i-am putea ajuta.

— Heroină! se bucură Egon.

— Pentru uz propriu, apreciez dimensiunile cutiuţei cu drogu’ fericirii. Sviţarii nu-s foarte severi în această direcţie. Altceva?

Spaiu’ neamţ deschide o cutie de lemn natur, abia atins de un strat de lac. Pe o perniţă de catifea, zac frumos, ca ouăle un cuib, şase bile metalice, strălucitoare, de dimensiunile unor mingi de tenis de masă. Egon prinde una între degete şi o ridică. Îşi priveşte vârfurile degetelor, neîncrezător. Bila a rămas pe locul ei. Mă prind că am dat peste ceva interesant şi las videocamera. Încerc să ridic una din bile. Cu mare greutate, o smulg din lăcaşul ei şi-o

rostogolesc în palmă. Braţul îmi tremură de încordare. E neobişnuit de grea, pentru dimensiunile ei. Pare să aibă câteva kilograme.

— Aici, e cuiu' lu' Pepelea, şoptesc eu.

— Al cui? întreabă Egon nedumerit.

— Secretul pe care îl căutăm. Încă nu ştim să-l descifrăm dar avem tot timpul.

Parcă pentru a mă contrazice, telefonul revarsă melodia triumfătoare Jean îmi suflă-n ureche:

— L-am plesnit, Varain. Ce crezi c-a făcut?

— A şters-o de la locul accidentului şi vine încoace, ghicesc eu. Cam pe unde-i?

— La mai puţin de zece minute, Varain. Totuşi, ar trebui…

— Niciodată! Cartuşele?

— În câteva minute, Varain.

— Vin să le iau.

Închid telefonu' şi-i indic lui Egon videocamera. Înţelege *right away* şi se apucă de treabă. Eu rememorez poziţia amicilor noştri în spaţiu, închid ochii şi mă lansez prin solide. Cum nu credea tehnicu' german că se poate.

Aterizez în spatele dubitei şi bat politicos la uşă, să-mi deschidă. Întru, mă aşez pe banchetă şi cerşesc:

— Un fum de mahorcă, lipa!

Lipoveanul se repede îndatoritor. Jean îmi întinde un pahar de coniac. Îi fac semn să-şi plimbe otrava din faţa mea şi trag câteva fumuri adânci din papiroasa lipoveanului. Jean începe prelucrarea:

— Varain, sper că eşti conştient că…

— Ultraconştient. Îmi asum răspunderea.

— Eu răspund în faţa agenţilor Uniunii.

— O rezolvăm, îl calmez eu. Pradă bogată.

O maşină pune frâne scrâşnite lângă noi. Arunc o privire pe fereastră şi-l văd pe Goldenberg însoţit de două gorile. Nu priveşte nici în stânga, nici în dreapta. Pleacă glonţ către intrarea în clădirea sa. Strivesc chiştocu' şi

zâmbesc livid:

— Indianul ar fi trebuit să sosească.

— Vine, şopteşte Jean pierit. Dar e prea târziu. Târzii sunt numai morţii, îi amintesc eu.

Mă concentrez şi-i transmit un ordin lui Egon. Primesc confirmarea recepţionării şi cobor din maşină, fără a le spune amicilor nimic. Acum, totul se joacă pe-o carte, la limita zecimilor de secundă.

Indianul apare de după colţ, pe două roţi. Mă zăreşte şi-mi aruncă o pungă, înainte de a opri. Prind pachetul cu cartuşe şi, în următoarea secundă, sunt lângă Egon. Câmpul meu psihic, hiperexcitat, simte pizmaşu'. Îl şi văd. Urcă pe scări, în fugă, cu gorilele după el.

— Fugi, Egon! îl îndemn eu şi privesc în jur. Meticulosu' spai german a pus toate lucrurile la locul lor. Mai puţin, gloanţele în mitralieră. Ies în anticameră, scot încărcătorul SKS-ului şi încep să-l îndop gospodăreşte. Nu mă grăbesc, deşi nervii îmi dau ghes. Experienţa de superspai îmi aminteşte că, de regulă, *persoanele care se grăbesc greşesc şi cheltuie mai mult timp cu repararea erorilor*. Aud deja paşii pizmaşilor pe hol. Introduc încărcătorul în mitralieră, armez şi mă rostogolesc sub biroul de lângă uşă. De ce? Deoarece, de obicei, toţi oamenii privesc către centrul şi fundul camerei în care intră. Numai puţini încep să verifice o odaie de la propriile picioare.

Uşa s-a întredeschis. Odată cu această operaţiune, becul de alarmare s-a aprins. OK! Egon şi Fritz au apucat să repună instalaţia de securitatea în funcţiune. Dacă bătrânu' a trezit şi gorilele, cum i-am ordonat, am scăpat basma curată.

Uşa se deschide complet, semn că Goldenberg a acţionat telecomanda şi-a oprit declanşarea mitralierei. Îi zăresc pantofii şi manşetele pantalonilor, din poziţia înghesuită în care stau.

— Totul pare în regulă, constată o voce, în limba

germană.

 V-am fript, răspund eu în gând şi fac saltul către duhiţa rablagită.

Mă caţăr în căruţa motorizată, încă ameţit de salt. fort şi Fritz stau pe bancheta de pe care am decolat eu, în urmă cu câteva minute. N-aş putea spune cu câte. Mie mi s-au părut veacuri. În starea de tensiune psihică, percepem timpul în alt mod. Iau loc pe podea, cu spatele către caroserie şi 1 întreb pe Jean:

— Mare spai, dai coniacu’ ăla?

Frâncu s-a zăpăcit de emoţie. Îmi întinde toată sticla. Bună şi asta. Beau ca boschetarii, direct din bărdacă, câteva gâturi. Prin memorie, îmi joacă o scenă văzută înaintea primei mele misiuni importante – interceptarea din Malta. Parcă mă văd din nou în parcul Mogoşoaia, împreună cu Bătrânul, primind misiunea. În preajmă, câţiva zidari haleau şi trăgeau la măsea, direct dintr-o sticlă de vin. Cum naiba s-o fi întipărit scena asta în memoria mea? mă întreb eu, returnând borţoasa de spirtos. Habar n-am. Poate ştiţi dumneavoastră…

Goldenberg s-a vărsat

Puţini Europeni ştiu să petreacă la fel ca românii sau mai bine. Asta gândesc eu, în timp ce admir adunătura de spai europeni. Jean tronează în capu' mesei, solemn ca o statuie. Din mecla-i rotundă şi roşie ca o ridiche de primăvară, îi iese ciomagu' fumegând. Zâmbeşte blegit de cabernet. Cu cât înaintează pileala, cu atât îi scade elanu'. Aţi priceput că reacţionează invers proporţional? Fiu-su, Lulu, şi-a sprijinit faţa în palme şi se benoclează la Bălai. Îl invidiază că poate turna în el ca-ntr-un azil de beţivi, fără să se matolească. Germanii au închinat câte un pahar şi-au liberat ringu'. Tot noi, românii, tre' să ducem greul Europei şi la acest capitol, fraţilor. Şi surorilor, că doar n-oţi fi împuşcate în gât. Amu', pe cinstite, eu nu sug, că-s prelucrat para, da' de ce să nu vă bucuraţi dumneavoastră, cu măsura cuvenită? Desigur, cu cât măsura e mai mare şi bucuria tre' să fie mai ţeapănă.

Crâşmaru' n-a înţeles prea bine ce eveniment ne-a adunat atât de matinal, da' şi freacă mâinile de bucurie, la anticiparea câştigurilor. Ar fi şi greu să bănuiască faptu' că îndoapă şi adapă o gaşcă de spai care-şi destind nervii, după o acţiune pe muchie de cuţit. Vă puteţi imaginea o astfel de acţiune, dar n-o veţi trăi cu adevărat, decât dacă vă mână păcatu' să intraţi în nobila breaslă a spailor, diversioniştilor şi aHlileroriştilor. Ceea ce eu, băiat salon, nu v-o recomand, din motivele pe care le bănuiţi: oase rupte, cârcă şi hâială cât încape. Satisfacţiile, mai pe sponci şi lipsite de plăcerea de a fi gustate în public. Aţi auzit de vreun serviciu de spionaj care să-şi laude în public agenţii? Aţi auzit. Da', ce, ăla era serviciu de spionaj sau de protocol politic? Funcţionarii ăia puşi la patru ace şi-un bold, care dau interviuri, n-au habar cum se culege o informaţie din câmpu' de confruntare informativă. Mai lesne poţi scoate un oftat din gura unui mort, decât o informaţie valoroasă din labele unor tipi ca Goldenberg. Parol!

Momentan, Bălaiul cântă de dor şi jele, deşi nu prea

are motive. Se vede că tensiunea psihică i-a răscolit abisu' ăla slav de care gavarea nu ştiu care filosof. Imediat după ieşirea din bârlogu' lu' Goldenberg, mi-a mărturisit că tremurau nădragii pe el şi era să se scape-n pamperşi de emoţie. Una e să iei duşmanu' la pumni şi focuri de pistol, alta, să te furişezi până-n sufleţelu' lui şi să-i smulgi cele mai intime secrete. Da' ce m-am apucat eu să vă fac teoria chibritului şi încă la o masă dintr-o crâşmă?!

Bălaiul ridică paharu' plin şi delirează mai departe:

Dar opreşte-te deoparte, Să mă poţi privi de-a-ntregul şi să-mi spui ce vezi! Eu sunt

Stropul vinului ce scade, prin paharele deşarte şi romanţa nesfârşită, căci arcuşele s-au frânt…

— Te sclifoseşti ca o gitancă plecată la cerşit, iese Jean din starea de blegoşenie.

Bălaiul închide ocarina, studiază specimenu' din faţa sa, apoi îl întreabă zeflemitor:

— Tu vorbeşti, mămăligă ambulantă? Ai gustat tu vreodată din amaru' unei naţiuni înfrânte de proprii conducători?

— Nu-mi păreţi tocmai înfrânţi, bălmăjeşte frâncu'.

— Noi nu, agreează Bălaiul. Pentru că nu ne-am supus caiafelor care şi-au vândut norodu'. Da' mulţi sitizăni români trăiesc mai rău ca sclavii.

— Las, că vine mămicuţa Europa şi vă mângâie pe căpşoare, rânjeşte Lulu.

— Europa are alte treburi, ţângăule, îl alintă Bălaiul. De pildă, să reeduce mucoşi ca tine, crescuţi cu drogu'n biberon.

— Adică, mă faci drogat? se zburleşte cocoşelul galic.

— Mă-ta te-a făcut, replică lipoveanu'. Posibil să fi contribuit şi tac' tu cu ceva. Sau vreun vecin mai balaoacheş…

— Mă, damigeana cu p… a, vezi că întinzi prea mult coarda! îl atenţionează Jean, rănit în amoru' propriu.

— Păi, dacă arcuşele s-au frânt?! ripostează

lipoveanul şi-i traduce, în franceză, versurile pe care le cântase.

— Stropul vinului ce scade prin paharele deşarte, murmură celto-galu'. Frumos spus. Poetu' e din breaslă?

— *Ofcourse*, râde Bălaiul. Bea cam ca mine şi-l mistuia pasiunea pentru pulpite nostime. Dacă ar mai trăi, l-aş declara spai de onoare.

— Voi nu sunteţi zlătari cu corturile, descoperă spaiu' frâne prima literă din alfabet. Dacă stau şi mă gândesc bine…

— Faci scurtă la creier, îl asigură Bălaiul. Boşii ţi-au pus căpăstru' pe cerebel, pentru a nu gândi mai amplu. Să nu (; ipeţi viziune de ansamblu, pricepi?

— Parcă vouă nu v-au pus?! replică Jean prosteşte, ca un copil.

Eu izbucnesc în râs. Bălaiul se stăpâneşte şi-i explică:

— Noi suntem junghiu' din fiecare inimă de şef necinstit. Noi suntem coşmarurile nocturne ale majorităţii mafioţilor de tranziţie. Noi suntem spaima urlătorilor de slogane şi ai altor manipulatori. De aia nu ne iubesc „vipurile" româneşti de tranziţie.

— Da' de dragoste europeană nu duceţi lipsă, îl înţeapă Lulu. Că unde-ai coborât din maşină ai şi încălecat pe-o iapă. Te-am văzut eu!

— Şi eşti gelos? îi dă lipoveanul cu tifla. Învaţă, sugaciule, de la spaii bătrâni, să nu-ţi pierzi vremea privind!

— Tu eşti profesoru'? se interesează Jean.

— Eu! îşi bombează Bălaiul pieptu'.

— Atunci, mai bine cântă! Că lecţii de la plecaţi cu zmeul am mai primit.

— Auzi, Varaine, mă ia Bălaiul de martor, eu am plecat cu zmeul! Dacă zicea de-o zmeoaică, mai treacă, meargă. Da' cu-n mascul solzos… Ptiu!

— Da, intervine Corday, zmeul verde nu se asortează cu tenu' tău bălan.

— Eşti sigur că-i verde? întreabă Bălaiul, cu prefăcut

interes ştiinţific.

— Sigur!

— înseamnă că şi ăsta-i udemerist, concluzionează lipoveanul. N-ar fi exclus să ceară şi autonomie teritorială, pe motiv de specie aflată în estincţie.

— îl decretăm duşman şi-i luăm pielea, îi cântă indianul în strună. Pe piaţa neagră, costă cel puţin o sută de mii de parai.

— Oare? face lipa neîncrezător.

— *I am dead sure*! îl asigură Corday. Am văzut un anunţ pe Internet: Cumpăr piele de balaur autentic. *Slova ceşti'*! jură el într-o rusă aproape corectă.

— Şi noi ne îndopăm cu molanu' francilor, în loc să-i vânăm şi să-i vindem! trânteşte Bălaiul o autocritică generală. Aşa nu mai merge. Plec la vânătoare de zmei!

— Goldenberg nu e destul de balaur pentru tine? îl îndemn eu să coboare cu mergătoarele pe pământ.

Bălaiul ridică paharul aproape plin şi-l toarnă lent, în frapieră.

— Uite aşa îl vărs pe Goldenberg!

Pricepeţi c-a efectuat ritualu' sacrificiului? Recunoaşteţi că nu-l credeaţi în stare să-şi rupă un pahar de zaibăr franţuzesc de la ocarina proprie şi personală? Nici eu nu-l credeam, dacă asta vă încălzeşte cu ceva.

— Nu cânţi? îi aminteşte Jean de să-i spunem, rugămintea sa.

— Pui francu' jos? întreabă Bălaiul mercantil ca un urlă tor de manele.

— Cinci sticle pe masă! strigă frâncu' spre cârciumar. Ăstuia şi aurolacilor nu le dau bani, că-i bagă în droguri.

— Servit! urlă crâşmaru' încântat.

— Ţie îţi cânt la comandă, anunţă lipoveanul, zâmbind mulţumit. Ce-ai vrea să auzi, caraliule?

— Ceva popular? pipăie frâncu' terenu'. Lipoveanul îşi trece un deget pe sub nas, gânditor.

Ipoi recunoaşte:

 Naţiunea noastră e din ce în ce mai puţin mioritică. Da’ pentru tine, că mă iubeşti, voi doini cele mai mari noutăţi populare.

Zis şi făcut. Bălaiul îşi trage o faţadă gânditoare, împrumută glasul profund dureros al unei cunoscute actriţe şi începe:

Baciu măgurean S-a chitit, mai an, Cum să-şi încropească Gaşcă harăpească şi-o ţâră moscală, Zis paranormală.

Spaiu’ frâne mă priveşte întrebător. Sunetele îi gâdilă clăpăugele, îi penetrează straturile de grăsime şi-i înfiorează pitpalacu’. Cam fără tragere de inimă, încep să-i traduc, eu explicaţiile de rigoare. Bălaiul continuă, în acelaşi registru tânguitor:

C-a aflat gealatu Ce ştia tot satu’: Baciu moldovean, Ala ortoman, Melancolic foarte, Pregătit de moarte, A golit o glajă cu zeamă de pearjă şi-a rupt testamentu’, Zicând că-i momentu’ Să lepede-amaru’ Şi să-nşface păru’. A stricat bădiţa Toată Mioriţa.

În această stare, Hoţu’ de mioare Dat-a sfoară-n ţară că, mai către seară, Va să recruteze Loaze măgareze, Să le bage-n şcoală la paranormală. La aceste zvonuri, Au ţâşnit din hornuri Babele pe mături, învelite-n pături, Vizionari prin brânză Pofticioşi la rânză, Vrăjitori cu banii, Hâncu, cu vulcanii şi tantriste breze, Să oficieze Rituri magdalene, Unduind alene, Vrăjitori de munte, Cu ţugui în frunte, Oaste de ciurucuri De prin balamucuri. Şade Ungureanu’

În Twin Peaks aştamu’ (twin peaks – piscuri duble)

Şi se minunează Cum psalmodiază Contele Shambala, Rău l-încearcă boala.

Guru-agent de taină, Răpănos la haină. Bâzâie isonu’, ia să ia ploconii’. Asta este şcoală De paranormală?! urlă ungurcanu’, De scârţâie-aştamu’, Eu vă dau mălaiu’, Să vă duceţi traiu’, Să-ngroziţi norodu’, Să-i cântaţi prohodu’ Iar voi, sifilitici, Bombagii şi mistici, îmi băgaţi în casă Boala nemiloasă? Baciu’ moldovean Nu e în aşram, Deşi v-am

plătit Preţu’ înzecit. Stăpâne, stăpâne, Mârâie un câine Mai paranormal, Ia-ţi rapid un cal şi tuleşte-o-n pustă, Intră sub o fustă! Că baci moldovean Are – un buzdugan. Te păleşte-n devlă. De te face mierlă. Baciu’ ungurean.

Rece-n ramazan, Urlă disperat: Eu m-am săturat De paranormal şi de mag moscal. Aduceţi harapii, Jidovii, kaţapii, Că mă-nccare-o frică, Pe la lingurică…

— Mă predau! ridică frâncu’ lăboanţele în aer. Tu eşti în stare să mă duci până la Adam şi Eva.

— Numa’ pân’ la Eva, pentru un scurt popas, îi precizează Bălaiul, făcându-şi plinu’. După ce-o „lămurim”, depăşim garda de elihim şi mergem la gagici mai june. Te prinzi?

I-a luat maul. Frâncu’ se scarpină necăjit în cap, apoi se decide:

— Direct la alea mai tinerele!

— Testu’ HIV şi dovada că nu posezi boli venerice! îl somează lipoveanu’.

Jean se strâmbă, de parcă ar fi auzit o porcărie şi-şi desface benoaclele, ca Mutantu’. Bălaiul se zborşeşte la el:

— Da’ pe ce lume trăieşti, umflatule? Vrei să participi la un *fucking party* acoperit mistic, fără să posezi patalamale în regulă? *Out*!

Spaiu’ lu’ tanti Franţa cedează ca la Verdun:’ – Cântă ce vrei, c-am plătit vinu’!

— Şi Gât Golaş de Neulânder v-a plătit Airbusurile, îi aminteşte lipoveanu’ de-un şmen de tranziţie. Iar noi, sitizănii români, nu ne-am supărat deloc.

— Da’ ce-aţi făcut? se interesează frâncu’, semn că ştie cum s-au aranjat unele privatizări.

— Am zis *fie primit, cu busuioc şi lumânare*! Apoi, am băut şi-am râs. Am râs mânzeşte, da’ important e că ne-am rânjit fasolea ca şi cum ne-am fi bucurat.

— Aceasta-i Lumea în care trăim, şopteşte celto-galu’ aproape filosofic. De unde alta?

— Din basmele lu’ Varain, licitează amicu’ meu. Încă

cinci borţoase pline ochi şi-ţi arăt o lume din care n-o să vrei să mai ieşi niciodată!

Jean aprobă şi ridică mâna cu degetele răsfirate. Hoţu' de crâşmar se şi repede cu cinci carafe pântecoase, pline cu lichid rubiniu. Bă lui u' împinge sticlele golite cu cotu' şi-i susură fermecător:

 Plimbă cadavrele astea de-aici! Şi alea de sub masă! Comersantu' execută comanda în pas alergător. Ştie el de unde plouă cu parale. Timpu' se scurge rapid, către vremea prânzului. Comandăm un nou rând de friptane cu bara-bule a fi France, să ne potolim foamea produsă de pileală. Cea mai teribilă dintre toate. Simţi că nişte drăcuşori flămânzi îţi rod stomacu'. Aţi trăit aşa ceva?

În faţa ispitelor aburinde, Bălaiul decretează:

 Pauză de haleu. Cine vorbeşte mai dă un rând. Liniştea coboară ca prin minune. Doar partida de clefăială probează că suntem vii şi activi. Adevăru' gol-goluţ e că noi mâncăm atât de bine numai din când în când, la vreo ocazie fericită. V-aţi prins că nu participăm la pomeni? Afară de situaţiile când sunt făcute în memoria unor pizmaşi trimişi de noi în lăboanţele lui Aghiuţă. În astfel de ocazii, nu ne îndopăm cu colivă, însă. Ne asigurăm că tipu' mierlit intră în groapă *orice and forever*. De ce? Păi, în câteva cazuri, morţii ne-au tras clapa. S-au uşchit de pe catafalc şi şi-au schimbat identităţile. Vă ia cu frig pe şira spinării? Nu e căzu', amicii mei. Aflaţi din gură care ştie ce spune că şi spaii noştri fac astfel de ghiduşii. Se prefac a-şi da obştescu' sfârşit, apoi apar la dracu-n praznic, cu altă identitate. Eventual, cu moacele schimbate de chirurgi pricepuţi şi discreţi. Vedeţi cât de justificată e prezenţa noastră la pomana pizmaşilor decedaţi?

*

* * *

f

Donşoara seară se strecoară sfioasă printre clădiri, cu pelerina-i bleumarină fâlfâind neglijent. Ne trage de

atenţie căsor’ sa, noaptea, o damă mai purie, cu fuste lungi şi negre, se apropie de târgu’ în care hălăduim. Acu’, pe bune, nu hălăduim, ci ne dregem c-o porţie de somn, după o băută straşnică. Lipoveanul sforăie lat, de s-a speriat gazda casei conspirative că vine cutremuru’ sau americanii, să ne bombardeze. Probabil, ştie moşulică ceva. Corday soileşte pe canapea, cu silenceru’ sub cap. Pistolu’ ăsta a fost botezat *silencer* (tăcutul), în religia sfântului Kilărilă, deoarece a liniştit mulţi duşmani, pe tăcute. Eu mă scald în realitate, căci n-am băgat în mine udeală alcoolică. Stau de veghe, dacă vreţi să ştiţi exact. Meditez. Desigur, nu la nemurirea sufletului şi alte teze metempsihotice. Meditez la acţiunea din această noapte. Sper să meargă unsă.

I-am raportat lui Cremene că suntem gata să spargem buboiu’ şi-am primit o porţie de încurajări. Ceva cam în stilu *No mercy*! Fără milă! nu e deviza noastră dar, în cele mai murdare cazuri, o aplicăm. Curăţăm Omenirea de pizmaşi, terorişti, regresivi, manipulatori şi alte gunoaie căzute în nivelu’ subuman. O muncă la fel ca oricare alta, nu? Poate, oleacă mai periculoasă şi mai puţin rentabilă, ţinând cont că noi luptăm pe vieţile şi banii noştri. Sigur, ne credeţi nişte romantici întârziaţi, care ar putea face ceva mai bun cu vieţile şi paraii lor. Opinia dumneavoastră, nimic de zis. Vom rediscuta-o după deplina integrare în Uniune, când vom putea spune multe lucruri *top secret*.

Telecârâitoarea îmi zgârie nervii mai ceva ca discursu’ unui politician hoţ şi demagog. O deschid şi-o bag în urechea stângă. Jean fornăie ca o balenă care a apucat să îngurgiteze o porţie dolofană de plancton:

— Varain, scoate-ţi gorobeţii din scutece! Inamicu’ se pregăteşte să plece.

— Foarte urât din partea lui! Asta e vreme de plimbare?

— Aşa gândeam şi eu, Varain. Că nu e sănătos să se plimbe la ora asta. A zis-o pe tonul *Acu’, îl găbjim şi-l*

facem şniţele. Îl asigur că ne vom prezenta la locu’ de întâlnire, în *proper time* şi dau deşteptarea. Urmează o porţie de văicăreli lipoveneşti, cu care m-am învăţat ca ţiganu’ cu scânteia.

— Sunt bătrân, ostenit şi lipsit de vitamine, miorlăie el. S-ar putea chiar să şi mor…

Corday a sărit ca ars. Direct în mocasini şi-n geacă. Toarnă nişte whisky într-un pahar şi-l plimbă pe sub olfactivu’ Bălaiului:

— Vitamine, faţă palidă.

Starea de spirit a lipoveanului se schimbă la 180 de grade. Cam ca a unui funcţionar care a mirosit şpaga şi-a devenit, din ursuz şi respingător, cea mai amabilă şi dulce fiinţă din Lume. Deschide numai un ochi, gineşte stacanul şi-l prinde în caraba-i de lotcar. Indianul pleacă să părpălească nişte cafea, pentru uzu’ lui şi-al meu.

Merg în baie, mă spăl, mă rad ca pompierii şi revin în cameră. Decid că situaţia impune să mă ambalez mai cultural ca de obicei. Ziceţi că nimeni nu se poate înţoli cultural? Aşa gândeam şi eu, când posedam lacune în cultura generală. Da’, după ce am mişunat un timp printre moldovenii de dincolo de Prut, am aflat că oamenii se pot îmbrăca cultural. Adică, în zdrenţe festive, cu care să meargă la căminu’ cultural, să le spună tovarăşu’ sau tovarăşa ce mai vrea Puterea sovietică de la ei. Poate nu mă credeţi, da’ puterea asta teoretică voia lapte, grâne, vin, fructe, băieţi pentru armie şi alte chestii tare pământene.

Mi-am tras un costum gri, cu cămaşa albă şi cravată asortată discret. Ţin mult la chestia cu asortarea. Când zăresc un mascul cu cravată roşie, verde, galbenă sau violetă, îmi vine să cânt *Internaţionala*. Da’, în loc de cunoscutele *Sculaţi*, *Voi oropsiţi ai Vieţii*! îmi iese, întotdeauna, un potpuriu de „strigăte de luptă”, în care se îngrămădesc, de-a valma, sfinţi şi părţi anatomice cam prea intime pentru un imn. Gândiţi că, în definitiv, e treaba

lor cum îşi asortează gâtlegău'? Aveţi oleacă de dreptate, da' măcar noi, oamenii care n-am scăpat porumbei mansarde, tre' să ne îmbrăcăm normal.

Lipoveanul şi-a adunat oasele, carnea şi slănina de pe canapea şi s-a topit în budă. Sprinten ca Iliciu' naţional după o partidă de halit steroizi, impertinenţi, obrăznicături şi alte otrăvuri pesediste. „Vitaminele" au produs efecte miraculoase, îmi aprind o papiroasă şi-mi bag trompa în cafeluţa adusă de indian. Biciuiesc nervii din zestrea personală, cu zeamă de *coffe*, să se apuce de treabă, că prea s-au lenevit. Ne delectăm pe tăcute, până ce Bălaiul îşi face tot numărul de scânceli, lamentări şi proteste. În fine, ne anunţă că-i gata de marş şi luptă, expresie prinsă de la matrozu' Cernescu. Ieşim din bătrâna coşmelie şi ne îmbarcăm în rablamentul de maşină oferit de zgârciobii parteneri. Indianu' ia direcţia sud, că ne ciocnim cu francii şi goţii din UE. Cu grupările lui Jean şi Egon, adică. Bălaiul, mult mai renovat decât la trezire, atacă una din temele favorite:

La Nelu vine un harap, Belit în suflet, ras în cap: Neluţu-s neam de beduin şi tocmai din Damascus vin, Să vând chebap şi marochin.

Se-ncruntă Nelu: Măi ciuhap, Tu ai parale la ciorap, Da' adversară' meu e ţap, Mă-mpunge-n coaste cu-n proţap şi mult aş da de el să scap.

Îţi dau local în Sărindar, Să-ţi faci matale un bazar, Cu mărfuri de la Marakesh, în care lozu să-ţi îndes, Da' scoate iute nişte chesh!

— Nu mai e de actualitate, îl atenţionez eu. Bălaiul nu-mi răspunde. Schimbă tonu' şi ritmu', dar continuă încăpăţânat:

La Nelu vine un Haysam: Neluţu, eu parai băgam la tine, în pedesere (PDSR) Şi vreau, acu', iperese. (IPRS) Dau două ruble şi un zlot, Că vreau iperescu' tot, Să fac din el balşoi bazar. Vindeam chebap, vindeam zahăr, Vindeam gogoşi şi aiureli, Scădeam la statu' cheltuieli.

Jupeam românii pân’ la os şi câştigam parai frumos. O, bratia moi, de cânt de-aştept, îmi tremură şi cordu’n chept! Hai, vin’ la nenea, să te ţuc, Iubitu’ meu harap năuc! Eu fac la tine biznismen, Dau făbricuţe şi teren, Plimbam la tine-n avion, Cu presidentele Ion. Plebeii iştia de români chiar merită aşa stăpâni: Ţepari judei, şmenari harapi, Să scoată icrele din crapi, Ceainizi blându-ţi, rusnaci vârtoşi şi talieni cam mafiosi. Că-i epoca lu’ Nelu plumb De fug românii prin porumb…

— Eşti sigur că fug românii? intervin eu în balada lu’ Nelu haiducu’ zâmbitor, singuru’ haiduc român care a furat de la săraci şi-a dat la străini şi la bogaţi.

— Dacă nu sunt în porumb, atunci unde sunt, piciule? Că eu nu i-am văzut, cu parii în mână, la discuţii esoterice cu nen-tu Nelu şi alţi şmenari de tranziţie.

— Uite-i! ne anunţă indianul că a identificat echipele franco-germane venite la întâlnire.

Arunc o privire pe fereastră şi constat că am ieşit din Berna, pe direcţia Koniz. Câteva siluete întunecate, lângă două autoturisme, trag din ţigări. V-aţi prins că sunt nişte siluete fumătoare? OK! Cobor şi ne scuturăm mâinile, de parcă nu ne-am fi văzut de-un veac. Cu această ocazie, aflu că pizmaşu’ a şters-o către Franţa, sub geana unui echipaj de filaj de-al lui Mayer. Ne luăm cotoaiele la schinare şi plecăm pe urma lor. De ce? Simplu, amicii mei: Goldenberg ne-a căzut cu tronc. Nu mă credeţi, nu-i aşa? Parcă eu mă cred?

După vreo jumătate de oră de goană ca la curse, prindem pizmaşu’ de coadă. Filorii lui Mayer, băieţi isteţi, l-au depăşit şi-l urmăresc de-a-ndoaselea. Puţini din breasla spailor bănuiesc faptu’ că sunt filaţi din faţă. De regulă, urmăritorii, filorii, tălpaşii sau mirositorii de urme, aşa cum le arată şi denumirea meseriei, se ţin scai de profundoru’ suspecţilor.

Rulăm cu viteză medie, printr-o pădure tăcută şi golaşă. Pe fondul luminii selenare, braţele arborilor lipsiţi

de frunze te pot băga la tot soiu’ de idei. Probabil, Goldenberg nu toarnă gaz în motor, pentru că nu se grăbeşte. Sau, poate, se verifică, să descopere dacă *somebody* îşi bagă nasu’ în bisnisurile sale. Din această cauză, ne ţinem departe, cam la un kilometru în urma sa.

O senzaţie de nesiguranţă mă atinge cu aripa-i, în mod brusc. În aceeaşi clipă, îngeraşu’ veghetor începe să tragă clopoţelul de alarmă. Instinctiv, ordon Frână! şi lansez săgeata psihoenergetică în faţă, direct prin pădure. Un şuierat cunoscut îmi umple urechile, de-mi vine să le acopăr cu palmele. Inconfundabil cântec de adio al Katiuşei! gândesc eu, privind, prin spaiul psi, maşina în care se deplasează Goldenberg cu gaşca. În următoarea fracţiune de secundă, două rachete fulgeră prin faţa mea. Una, direct în maşină, transformând-o într-o bombă care explodează. Alta, la câţiva metri în faţă, produce un crater în asfaltul perfect, turnat cu meticulozitate de neamţ.

Îmi retrag spionul psihic, deschid maşinal telefonul şi-l apelez pe Jean. În mod involuntar, reproduc un soi de profeţie de-a lipoveanului:

— Goldenberg s-a vărsat. De tot şi pentru totdeauna.

— Ce-a făcut? mă somează frâncu’ să nu-i vorbesc la fel ca scriitorii de romane.

— L-au pulverizat, cu proiectile reactive, nişte tipi ascunşi în pădure.

— Nu se poate!

— Probabil, aşa gândea şi el. Avanti!

Pornim rablele şi ţâşnim către locul dezastrului. Din ga maşinii, eu lansez din nou săgeata psihică. De această dată, pe direcţia din care au fost lansate rachetele-est. Câteva secunde, spaiul psihic rătăceşte nehotărât printre arborii deşi. În fine, descopăr o maşină de teren, fără numere, cu patru gealaţi în ea. Machineta aleargă pe un drum forestier, către sud-est. Terenul în pantă crescândă nu pare să fie o problemă. I bine echipată pentru astfel de deplasări.

 Inşii care l-au kilărit pe Goldenberg aleargă către munţi, îmi anunţ eu camarazii.

 După ei! izbucneşte vitejia în lipovean.

 Să vedem ce-a rămas din clientu’ nostru!

 Mie nu-mi ucide nimeni muşterii! insistă el. Numa’ eu am acest drept.

Indianul a oprit lângă resturile fumegânde. Coborâm cu toţii şi ne adunăm în juru’ lor. Ce mai poţi face în faţa unor rămăşiţe mărunţite de parcă ar fi fost trecute prin maşina de tocat carne? Doar să zici vreo rugăciune pentru sufletele celor care au decolat către câmpiile din basmele popilor. Noi nu suntem specializaţi în genu’ ăsta de miorlăieli, aşa că urcăm în maşini şi intrăm în pădure, pentru un scurt sfat de război, în urma noastră, se aud zgomote de frâne şi vociferări. Nişte „băftoşi” au descoperit rezultatele kilărelii. Să se spele pe cap cu ele şi cu poliţia! Noi nu ştim, n-am văzut, nici pe acolo n-am trecut. O poziţie foarte sănătoasă, trebuie să recunoaşteţi.

Joc periculos

Jean clocoteşte ca un cazan sub presiune. Supapa cedează şi mânia dă pe dinafară:

 Varain, cine p… a mă-sii îşi bate joc de noi?

 Nu-şi bate, îl corectez eu. Ne-a atras într-un joc periculos.

 Cine şi de ce?! insistă spaiu’ galic.

 Aşa întreabă o mândră înghesuită-ntr-un gang, pe întuneric, râde Bălaiul de stupizenia întrebării. Crezi că suntem singurii spai de pe această planetă?

 Un joc tâmpit, mormăie agentu’ Uniunii. Cineva stă deoparte şi ne hăituieşte.

 S-au prins că-l urmărim pe Goldenberg, emit eu o ipoteză. L-au lichidat să nu cânte.

 Cine? repetă el obsedant.

 Să le cerem cărţile de identitate! propun eu şi le indic direcţia în care au dispărut killerii.

 Mă bagi în pădure? mârâie el nemulţumit.

— Preferi să polemizezi cu gaborii şviţari? Jean rămâne un pic în cumpănă, apoi decide:

 Mergem! Varain, în frunte!

 Merçi, mon ami!

Mă întorc lângă indian şi-i arăt o răritură:

 Pe acolo, ar trebui să ajungem la un drum forestier.

 Iar pădure? întreabă Bălaiul, căţărându-se pe locul din spate. Am început c-o scărmăneală în pădure şi…

 Inamicii vor să ne macine cu hărţuieli mărunte, îi explic eu.

 înseamnă că iar vom da peste caracudă necunoscătoare.

 Foarte probabil, îi fac eu pe plac.

 Atunci, de ce mai mergem?

 Să părem cât mai fleţi, lipa. Ceva împotrivă?

A închis emiţătoru'. Lucru normal, pentru un spai clasic. *Cine nu ştie că pizmaşii' care te crede fraier poate fi manipulat şi cotonogit cel mai uşor*? Aia care te supraestimează sunt o adevărată pacoste. Dă, Doamne, să mă subestimeze pizmaşii! e una din rugile zilnice ale celor din nobila breaslă. *Regula de exploatare a slăbiciunii unui adversar ori partener care te subestimează e valabilă în foarte multe domenii de activitate. Începând cu competiţia pentru un loc în inimioara unei dame şi terminând cu concurenţa comercială*.

Am nimerit drumul forestier. Înaintăm încet, să nu cădem în vreo capcană. Eu am deschis fereastra şi sondez spaţiul, cu pase psihice lungi. Kilerii parcă au intrat în pământ. Fapt nu tocmai improbabil, dacă luăm în considerare metodele lor de acţiune. Eu îi cunosc prea bine, pe rudă şi sămânţă. De aproape două decenii, ne tragem de nojiţe, gâlci, bambilici şi alte părţi ale corpului, pe care mă sfiesc să le precizez. Desigur, tras e un fel de-a spune. Dacă privesc în urmă, văd un lung şir de morţi şi răniţi. *Războiul informativ tinde să devină la fel de crud ca şi ăla clasic, datorită inventării terorismului*.

M-am strâns într-un ghem de energie vitală, am închis ochii şi sondez spaţiul, din ce în ce mai sigur că ni s-a pregătit ceva urât. Datorită efortului de concentrare, căldura mi-a invadat organismul. Nu scot încă flăcări pe gură, da' nici mult nu mai e. Parol! Săgeţile mele psihoenergetice zboară către înalturi, pipăie tentativ terenul muntos şi se întorc mai blegi decât un dulău cu coada între picioare. O damă naşpa, frustrarea, mă încearcă mai rău ca vipistele de tranziţie. Pe alea, măcar ştii cum să le linişteşti. Cu mangoţi prăzulii sau cu europence de toate culorile, da' bănuiesc faptu' că masculii cunosc hrana preferată a vipistelor. În fine, după vreo jumătate de oră de orbecăieli, un semnal slab, de la limita solului, mă anunţă că n-am tras la şaibă degeaba.

— Simt căldură umană, şoptesc eu şi mă relaxez.

— Şi eu, mă asigură Bălaiul. Ori de câte ori pun palma unde trebuie.

Ce ştie el despre suferinţele unui biet paranormal? îmi aprind o pipă şi deschid celularul:

— Jean, doctoru' ţi-a prescris plimbări lungi, prin munţi?

— Te-n zbanţ! mă invită celto-galu' să plec la o adresă mai puţin cunoscută de novici.

— Cam zece kilometri până la ascunzătoarea pizmaşilor, îl informez eu. E un soi de cazemată, sub terenul muntos.

— Mai mergem cu maşinile câţiva kilometri, optează el pentru varianta puturoşilor.

— Scoate o clăpăugă pe fereastra maşinii! îl invit eu, politicos nevoie mare.

— Ce s-ascult?

— Sunetu' liniştii, amigo. Dacă nu lăsăm maşinile, ăia de vor auzi.

— Cine-s ăia?

— Nu-s de la Asociaţia pentru mângâierea spionilor leneşi.

 Varain!

Indianul a înţeles ordinul. Face la dreapta, se strecoară sub nişte tufişuri, apoi mă anunţă:

 Mascat! Se poate bea ceva?

 Se, dar nu prea mult.

Îl las în compania lipoveanului, să se aghesmuiască din trăscău. Cobor şi ies în luminiş, să-i întâmpin pe ceilalţi agenţi ai Uniunii. Nemţii au două echipaje de câte trei persoane iar francezii, unul singur, format din Jean şi fiu-su. Cam subţiri rândurile oştirii noastre, da' cine dracu' să bănuie că un bisnis simplu va deveni o încâlceală ca asta? ziceţi că dumneavoastră aţi bănuit de la primele pagini? Felicitări pentru intuiţie!

Camarazii de misiune debarcă şi se întind de plăcere. Aerul e rece, curat şi tare, cum numai la munte poţi întâlni. Liniştea perfectă din jur acţionează ca un balsam la nervii noştri stresaţi de tot soiu' de frecuşuri. Toţi se adună în cerc, în jurul meu, să afle noutăţile. Le livrez, în câteva propoziţii seci ca devlele unor „aleşi ai poporului". Amicii schimbă câteva impresii scurte, apoi achiesează la propunerea mea. Adică, s-o ia cărei poteca, spre obiectiv, în timp ce eu şi Egon vom zbura prin aer. Vă daţi seama că *per pedes apostolorum* nu se potriveşte, nici cu ordinu' papaşei din Vaticano, cu meseria noastră. Asta pe lângă faptu' că, momentan, nu avem papaşă. E drept că mulţi dintre dumneavoastră n-aveţi nici papa prin bucătării, cămări, beciuri şi frigidere, da' măcar ştiţi că nu suntem noi vinovaţi de această stare. E timpu' să vă întrebaţi cine-s.

 La treabă! ordonă Jean năsosu', de pe poziţia de lider al acestei misiuni. Cu echipamente adecvate.

Cel mai bun costum al meu, gândesc eu. Dacă mă zăresc pizmaşii înţolit de bal, vor râde cu ambele capete ale tubului digestiv, ca să mă exprim elegant sau pe aproape. Noroc de faptu' că indianul e cam de talia mea. Mă întorc la maşină şi-i cerşesc un combinezon matlasat,

pe care l-am zărit prin bagajele lui. Îl primesc, execut o scenă de striptease şi mă echipez ca un schior. Pentru că am fost lord, primesc şi o pereche de scarpi de sport. Altă viaţă, fără Titan ice!

Ne adunăm în formaţia grămadă, în locul unde au parcat amicii. Jean ne livrează un spici, ca orice şef şi dă ordinul de luptă:

 Pe ei!

Echipa pedestră se întinde în şir indian, cu Johny Corday în frunte. Eu şi Egon primim defilarea, apoi ne facem pregătirile de salt prin spaţiu. O operaţiune pe care nu v-o recomand, deocamdată, deoarece s-ar putea să vă scrântiţi gâturile. Nu vă convine? Consideraţi-o o ficţiune şi puneţi-i cruce! OK?

 Gata de salt! mă anunţă bătrânul spai-fantomă.

 Şi eu!

Ne prindem de mâini şi luăm direcţia. Următoarele tracţiuni de secundă nu simt nimic. Apoi, cad ca un bolovan, într-un desiş. Egon e deja în picioare şi studiază împrejurimile.

 încă două salturi, îmi comunică el faptul că telenictrul din organismul său funcţionează.

 Chiar acum! îi cer eu imperios, să nu-mi scadă avântul.

Mai facem un salt pe direcţia inamicilor, cam de trei-patru kilometri şi luăm poziţia relache. Odihna se impune, cel puţin câteva minute, că nu suntem nici noi confecţionaţi din fier. Tot din carne, oase, sânge, nervi şi alte chestii vii.

 Varain, mă interpelează Egon, te-ai gândit că e timpul să te retragi?

 Poate, după integrarea României în UE, încerc eu un compromis între viaţa personală şi misiunea liber asumată. Dacă mă vor lăsa „zeii” din Carpaţi.

— Aha! Uitasem de acest angajament.

Inteligent bătrânul. N-a uitat de extratereştri,

desigur. Pur şi simplu, mi-a sugerat să mă retrag din confruntare. Să trăiesc şi eu ca oamenii, cel puţin câţiva ani. Rămâne de văzut dacă sugestia sa e aplicabilă în această Lume. Eu mă îndoiesc, în mod întemeiat.

Mi-am revenit în deplinătatea forţelor psihofizice. Lansez o săgeată psihică spre locul în care am simţit prezenţă umană. Cam la doi kilometri distanţă. Floare la ureche, pentru amândoi, în caz de salt. Eu aleg, însă, mersul pe jos. Pizmaşii ar putea avea vreun mirositor paranormal care ne-ar putea simţi. Ar fi păcat să stricăm nunta din cauza unui lăutar care a uitat partitura, nu?

Ora unu şi ceva din noapte. Începem urcuşul către cazemata percepută prin sondaje psi. Un vânticel rece şi tăios coboară dinspre culmile muntoase din Est, să învioreze atmosfera. Dacă nu rechiziţionam salopeta indianului, mă vedea Dumnezeu. Acest gând se conectează, în mod paradoxal, cu amintirea faptului că am câteva „pilule de foc” în buzunar. Scot două, înghit una şi-o ofer pe cealaltă bătrânului german. O ia fără ezitări şi fără întrebări, semn c-a mai gustat aşa ceva.

După vreo jumătate de oră, ne oprim şi verificăm poziţia faţă de bârlogu’ inamic. Am ajuns la mai puţin de cinci sute de metri de necunoscuţii care se joacă cu nervii noştri, de aproape o săptămână. E cam timpul să ne întâlnim *face to face*, pentru o cunoaştere mai aprofundată. Desigur, pe timpul cunoaşterii, unii sau alţii vor cam mierli, da’ nimeni nu trăieşte veşnic. Ş-apoi, nici dincolo de pragu’ morţii, nu e chiar atât de rău, ca-n basmele religioase.

— Varain, te simt tensionat, mă atenţionează Egon. Relaxează-te, băiatule!

— E prea simplu, Egon, îi comunic eu cauza îngrijorării. L-au curăţat pe Goldenberg sub ochii noştri. Parcă ne-ar invita la o întâlnire, aici.

— Crezi că ştiau că-l urmăream?

— Normal. Altfel, de ce l-ar fi lichidat, chiar în

interiorul dispozitivului nostru de filaj?

— Poate ne considerau simpli călători, exprimă bătrânu' spai o speranţă mai puţin probabilă. Sondăm?

— Cu rândul, să nu-i alertăm încă! pun eu o condiţie de securitate.

— Eu, primul, se oferă Egon.

— *Shoot*! îl îndemn eu şi mă întind pe pământ, să reduc din efectele vântului tăios.

Bătrânul spai german închide ochii şi întinde mâinile în faţă, cu palmele desfăcute. Se concentrează şi palpează uerul din faţa sa, pe direcţia ascunzătorii pizmaşilor.

După vreun minut, se relaxează şi mă informează liniştit:

— Acolo e centrala de urmărire prin satelit.

— înseamnă că ne-au văzut!

— Numai până ce am dispărut, efectuând salturile prin spaţiu, Varain, îmi prezintă Egon singurul avantaj faţă de inamici.

— Camarazii noştri vor fi atraşi în capcană şi măcelăriţi! descopăr eu planul duşmanilor.

— Dacă îi lăsăm noi să facă asta, Varain. Îi lăsăm?

— Nici în ruptul capului!

— Cea mai bună apărare e atacul, îmi aminteşte el un principiu folosit de trupeţi şi spioni. Atacăm noi primii!

— Să văd şi eu, Egon!

— Dă-i bătaie!

Închid ochii, pregătesc o săgeată psi de spionaj şi-o lansez pe direcţia cazematei. O ţin la nivelul solului, să nu fie interceptată de eventualii paranormali care ar sonda împrejurimile. Ating limita unde am simţit prezenţă umană şi-o studiez. Terenul pietros, acoperit de vegetaţie măruntă, abia ieşită din iarnă, pare neatins de mână de om. În viaţa mea de luptător „neconvenţional", am cunoscut multe şmecherii similare, întind spionul psihic, prelungire a simţurilor mele, deasupra locului în care am localizat pizmaşii. Descopăr imediat că o trapă de câţiva

metri pătraţi se poate roti, în jurul unui ax fixat cam la jumătate de metru sub nivelul terenului. Tipii sunt foarte precauţi, constat eu şi pătrund dincolo de placa de beton încrustată cu pietre şi vegetaţie.

Descopăr că inamicii au construit un puţ vertical, cam de zece metri în adâncime, de la care pornesc mai multe galerii. Dimensiunile lui, destul de generoase, mă fac să presupun că e folosit şi pentru introducerea unor aparate mai voluminoase. Câteva trepte de metal pornesc, de la nivelul solului, către fundul puţului. Un tânăr îmbrăcat în costum de camuflaj stă de gardă la baza lor, sub un bec cu lumină foarte slabă. O uşă de metal, în două canate, e întredeschisă către inima muntelui, ca o invitaţie mută la prospectări. Arunc o singură privire dincolo de ea şi mă lămuresc. Îmi retrag spaiul psi şi-i şoptesc lui Egon:

— Rezultatul acestei lupte depinde numai de noi doi. Ne încumetăm?

— Mai dă-mi o pilulă energizantă, Varain! întinde el mâna.

O ia din mâna mea, o mestecă lent şi-o înghite. Îl imit, înghiţind încă o pilulă de foc vital. Confruntarea ce se anunţă ne va solicita un mare consum de energie.

— Mi-au ruginit balamalele, râde Egon. Dar nu atât de tare, încât să nu te pot sprijini.

— OK! Pătrundem deodată, direct în camera de supraveghere prin satelit!

— Gorilele vor trage în noi, înainte de a apuca să le spunem ce vrem.

Extrag dezintegratorul din buzunarul lateral al pantalonului matlasat şi i-l arăt:

— Zeii ştiinţelor sunt mai puternici decât zeii religioşi.

— Partea proastă că zeii religioşi folosesc rezultatele cunoaşterii ştiinţifice, îmi aminteşte Egon că indivizii pe care. ne pregătim să-i atacăm dispun de tehnică modernă.

— O contradicţie pe care trebuie s-o rezolvăm noi.

 Cum, Varain?

 Fiecare foloseşte în luptă ceea ce a produs prin activitatea proprie.

— O lecţie de bună purtare şi *fair play*, râde Egon.

Zburăm?

— Zburăm! accept eu şi-i întind mâna stângă, deoarece, în cea dreaptă, ţin dezintegratorul.

Închid ochii şi respir lent, de câteva ori. Îmi aduc în memorie imaginea centralei de conducere şi exploatare a sateliţilor de urmărire. Nu seamănă cu aia de la NASA dar e destul de bine garnisită cu aparate de ultima generaţie.

 Gata de salt! raportez eu, cu imaginea sursei de alimentare a aparatelor vie în minte.

— Gata, băiete! îmi răspunde Egon afectuos ca un tată. Spaţiul vâjâie şi se deschide în faţa noastră. Piatra şi betonul se desfac învinse de energia vie umană. Aterizăm în picioare, între gărzile din spate şi operatorii de la panoul de comandă. Aud un soi de oah! din spate şi mă întorc. I-am prins pe gardişti cu izmenele în vine. Niciunul, cu pistolul mitralieră gata de tragere. Se zbat să-şi scoată puşcoacele de la umăr şi să armeze, pentru tragere. Fracţiunile de secundă contează enorm, gândesc eu, în timp ce-i aprind, cu dezintegratorul.

Egon a şoptit tradiţionalul *Freeze*! către cei patru operatori din faţa panourilor de comandă. Unul s-a ridicat pe două picioare, cu intenţii belicoase. Îl dezintegrez, în faţa privirilor îngrozite ale tovarăşilor săi de muncă. După aceasta, fac un salt de panteră, către uşa din stânga, ce duce la tunelul central. O închid şi-o asigur, apoi mă întorc cu spatele la ea. Din această poziţie, întreb ameninţător:

— Pe cine supravegheaţi voi, iepuraşilor?

Nu e nevoie să-mi răspundă niciunul. Nici nu prea pot. Dinţii le clănţăne ca o mitralieră în plină funcţiune. Egon îmi arată ecranul unui monitor. Fără cuvinte. Amicii noştri înaintează, în şir indian, sub ochiul magic al unui satelit. Probabil, pizmaşii se simţeau ca zeii din poveşti, în

timp ce ne urmăreau, pas cu pas. Trântesc un fulger, direct din frunte, în cablurile de alimentare cu energie electrică. O ploaie de scântei umple încăperea, apoi întunericul o invadează. Profit de faptul că pot vedea pe întuneric şi mă proptesc în spatele operatorului care ţinea legătura cu echipa plecată să ne vâneze amicii.

— Cât de aproape au ajuns ai voştri? îi şoptesc cu în ureche.

— Cam la doi kilometri de comandoul vostru, răspunde el automat.

Vedeţi ce convingătoare a fost kilăreala dinainte? Nu v-o recomand decât în situaţii disperate şi numai în scop de apărare. Gândiţi că noi nu suntem într-o astfel de situaţie şi facem recomandări fariseice? *You are wrong*! Păruiala cu agenţii globaliştilor regresivi din această staţie abia a început.

Scot celularul din buzunar şi apelez agentu' frâne. Jean mă întreabă, gâfâind de efort:

 Ce mai vrei, Varain?

 Eu vreau multe şi plăcute, da' voi sunteţi în vizorul unei grupări de curăţire.

 Curăţire?

 Lichidare, hombre. Vin către voi, dinspre est.

 Sigur?

— Foarte. Vă sugerez să-i aşteptaţi adăpostiţi şi să le retezaţi gâtlejurile.

— Da' voi…

E prea curios, nu? I-am închis telefonul în nas, deoarece simt inconfundabilul atac paranormal. Adică, nişte tentacule invizibile care îmi pipăie cerebelul, în căutarea unor puncte vulnerabile. Le resping, cu un snop de săgeţi psihice trimise chiar prin ele. Precis, inamicii sunt cuprinşi de o „bucurie" mai greu de imaginat. Cam de tipu' aceleia trăite de dumneavoastră, când atingeţi un cablu de înaltă tensiune. Ceea ce eu nu vă recomand, da' cine poate şti câte i se întâmplă unui om în viaţă?

 Doi paranormali lichidaţi, îl informez eu pe german.
 Am terminat aici, constată Egon.
 încă nu, îl contrazic eu. Să dăm stingerea! Plesnesc, pe rând, operatorii în bostăneii folosiţi pe post de capete. Le sugerez să facă nani până la loc comanda. Ziceţi că mai sigur ar fi fost să-i hrănesc cu raze dezintegrante? Da', ce sunt eu, amicii mei? Îngeru' morţii din poveşti? Dacă pot evita să ucid un pizmaş mai puţin vinovat, de ce să n-o fac? în definitiv, sunt şi ei oameni. Îşi câştigă hamburgheru', cafeaua şi friptura zilnică, urmărind oameni, prin satelit. Tehnici, care va să zică. Îi putem folosi şi noi, dacă le dăm chiftele, cafea şi friptane. *Numai brutele ucid fără discriminare, de frică sau din plăcerea de a ucide*. Vă amintiţi că noi suntem oameni? OK!

Urmează cel mai scurt sfat de luptă din istoria confruntărilor armate:

— Mergem să discutăm cu şeful acestui stabiliment'.

Întreb eu.

 Mergem, aprobă Egon şi am terminat sfatul.

Ne prindem de mânuţe, ca doi copii, să ne sincronizăm zborul. Îmi aduc în memorie ţinta extrasă din căpăţâna unui operator şi şoptesc: Salt!

 Mamă, care faci copii! exclam eu, la aterizare', în ciuda faptului că mi-e cam greaţă.

De ce-am exclamat? Păi, şeful centralei de supraveghere locuieşte într-un apartament mai luxos decât cele din hotelurile Hilton. Şi nu singur. O vampă blondă, construită în ciuda tuturor bărbaţilor din Lume, îl asistă. Momentan, asistarea se limitează la un masaj pe spatele gol, da' poate că, în alte ocazii, se extinde şi la alte operaţiuni.

 Cine dracu' sunteţi voi? exclamă tipu', răsucindu-se cu faţa către noi.

— Cei pe care nu-i aşteptai, îi răspunde Egon sibilinic. Blondinca a rămas înmărmurită, cu braţele atârnând pe lângă corp. Nu vă descriu cum arată, să nu fac

sânge rău masculilor pofticioşi. Pizmaşu' se ridică pe fund, cu intenţia de a pune mâna pe armă. Îl proptesc de perete, c-o pasă psi şi-i şoptesc „dulce":

— Eu sunt Petre Varain iar el e Friederich Egon. Agenţi ai Uniunii Europene. Bănuiesc faptu' că tu eşti faimosu' Gândel Habrik. Greşesc!

— De unde dracu' aţi apărut? cască individu' ochii larg. Gărzi!

— Noi am venit de unde ţi-e frică ţie să ajungi, îi explic eu pe îndelete. Din umbra morţilor nevinovaţi.

Egon s-a repezit şi-a închis uşa către hol, cu zăvorul electronic. Cam târziu, însă. Dincolo de uşă, se aude ropot de puşi încălţaţi cu cizme şi o voce care întreabă:

 Putem intra, domnule Habrik?

 Nu acum! ţipă blonda, aproape isterizată. Veniţi peste o jumătate de oră!

 Dar ne-a chemat...

 E în regulă, Hansen, îi strigă Habrik, dovedind că ştie să-şi apere vieţişoara proprie şi personală. Te chem eu, mai târziu.

Astea sunt momentele mele de glorie, gândesc eu şi-mi trag un scaun sub fund. Îmi aprind alene o ţigară şi caut din priviri ceva de tipu' cafelei. Găsesc numai băuturi alcoolice şi asta mă înfurie. Nu-i este ruşine să bea ca un patruped, în timp ce eu mă chinui să rezolv probleme încâlcite de şefii săi? i-o şi spun:

— Habrik, nu eşti o gazdă bună. Unde-i cafeaua? Nu-mi răspunde. Citesc, pe mecla lui uluită, că şi-a amintit cine sunt. Frumos din partea lui. Nu va trebui să-i fac demonstraţii de măturat podeaua cu propriul trup. Egon a luat loc în dreapta mea şi studiază specimenele capturate, cu ochi critici. Ar vrea să spună că ragazza blondă nu-i inamică dar pistolul de la şoldul ei drept îl contrazice. Asta nu înseamnă că o vom kilări. Ar fi şi păcat. După aprecierea mea, mai poate fi folosită vreo două decenii şi jumătate, în cele mai plăcute scopuri. O exclud din ecuaţie

şi mă adresez lui Gândel Habrik:

— Cine ţi-a dat ordinul să ne urmăreşti?

— Samy Goldenberg, mă surprinde el. Fratele geamăn al celui urmărit de voi. Bancher şi om de afaceri.

— Eşti profesionist de marcă! îl felicit eu pentru raportul clar şi scurt. Poate, vei scăpa cu viaţă.

— N-ai niciun motiv să mă ucizi. Am primit o ţintă pentru urmărire prin satelit şi-am urmărit-o. Putea fi altcineva. N-am nimic personal împotriva ta, înţelegi?

— De cât timp funcţionează centrala asta pe teritoriul elveţian?

— Douăzeci şi doi de ani, răspunde el fără să clipească. Din 1983.

— Aha! Aţi îndeplinit multe misiuni…

— Pur tehnice, Varain. Urmărim persoanele indicate prin sateliţii firmei noastre. Nimic mai mult.

— De ce nu te cred? îl întreb eu, zâmbind rece.

— Foarte rar, lansăm radiaţii psihotronice asupra personalităţilor indicate de patroni. Foarte rar, Varain! Nu poţi…

— Pot face orice doresc, îi interzic eu dreptul de a emite prin mufa care îi ţine loc de bot.

— Există nişte legi internaţionale şi naţionale. Noi lucrăm legal, Varain!

Am trăit s-o aud şi pe aceasta. Indivizii care urmăresc persoanele prin satelit şi, din când în când, le kilăresc sau le schilodesc cu radiaţii psihotronice, lucrează „legal”. Mai să izbucnesc în râs. Figurile acuzatoare ale amicilor ucişi pe timpul experienţelor din România mă opresc, însă. Îl informez simplu:

— Habrik, eu sunt unul dintre supravieţuitorii experimentului din România. Ştii tu care.

— Ştiu, recunoaşte el. Nimic personal. Competiţia dintre capitalism şi socialism trebuia tranşată, nu?

Se aşteaptă să-i răspund în stil maniheist, prin da sau nu, ca un robot binar. Mă ridic, trec pe lângă damă şi mă

opresc în faţa lui. Îi şuier în faţă:

— *Habrik, legile Vieţii Omeneşti evolutive, adevărurile cunoscute de ştiinţe şi Justiţia umană nu depind de tipul de orânduire socială, nici de religiile dominante*. Nu mă interesează ce-aţi vrut să faceţi. Rezultatul acţiunii voastre a fost negativ. A afectat sute de milioane de vieţi omeneşti. Poate, mai multe.

— Şi? vrea insu' să afle cam ce-l paşte.

— Marele vostru şef, Kushter, e prizonier. Trebuia să încetaţi operaţiunile agresive.

— Eu n-am drept de decizie, Varain. Execut ordinele primite.

— Chiar dacă afectează mii de vieţi omeneşti?

 Chiar dacă l-ar afecta pe Dumnezeu!

 Da' mare te mai crezi, fleacule! constat eu, zâmbind rău.

Telecârâitoarea zbârnâie prin liniştea încăperii. Deschid celulara' şi anunţ:

 Varain!

 I-am terminat! răspunde glasul spaiului galic.

Venim!

 Veniţi! îi îndemn eu. Egon vă va întâmpina în faţa cazematei.

 Varain, suntem mari! exclamă Jean, pe culmile extazului.

 Şi ne facem şi mai mari! îl asigur cu, închizând scula vorbăreaţă.

Habrik a urmărit discuţia, cu clăpăugele deschise şi cu ochii cât sarmalele. A înţeles c-a băgat-o pe mânecă dar mai speră s-o scoată din vopsea. Propune, cu glas gâtuit:

 Varain, vă dau informaţii la care nici nu visează spionii Lumii.

 Sigur că o să ni le dai, scumpi, îi replic eu în stilu' Bălaiului. Şi-o să mergi cu noi, într-o ţară frumoasă, să vezi ce-au făcut şefii tăi dintr-o naţiune modernă. Naţiunea română.

 Eu n-am participat! încearcă el să mă ducă cu preşu’.

 Ofcourse, mă prefac eu că am înghiţit minciuna. Tu ai asigurat agresorii cu mijloace tehnice numai.

— Cât de bine m-ai înţeles! răsuflă el uşurat. Credeţi că are dreptu’ să se bucure şi să spere? N-are?

Ştiam eu că gândiţi normal. V-aţi prins că mă joc cu el ca pescaru’ cu un guvide prins în cârlig? I-am dat un dram de speranţă, să-l pot exploata informativ, în mod clasic. Dacă i-aş umbla prin creier, în stil paranormal, aş cheltui prea multă energie vitală. Inteligentă alegere, nu?

Fama blondă a luat loc pe un fotoliu, a aprins o papiroasă lungă şi trage din ea gânditoare. O urmăresc cu coada ochiului, căci i-am citit intenţia. Mă întreb numai când o va pune în aplicare.

 Varain, eu plec să transport amicii! mă anunţă Egon şi se topeşte din faţa noastră.

Amicii mei, dacă aţi vedea ce mecle au făcut pizmaşii! Stupoare e puţin spus.

 Spionul-fantomă, şopteşte Habrik, atrăgându-mi privirile către el.

În următoarea clipă, gagica bălaie scoate pistolul şi trage tot încărcătorul în mine. Şi-a revenit din şoc mai rapid decât presupuneam eu.

— Mai vrei cartuşe? o întreb eu, când observ că pistoletul s-a blocat, cu încărcătorul gol.

Tipesa reuşeşte să mă surprindă. Aruncă pistolul, îşi duce palmele la urechi şi începe să urle ca sirena unui vapor de marfă. Strident, de mă zgârie pe timpane. Întind mâna dreaptă, îi aplic o singură încărcătură psi şi-o trimit în braţele lui Morfeu. Mare baftă pe moşu’ ista, să-i cadă aşa bucăţică, după ce a demisionat din postu’ de zeu al somnului! Un ropot de picioare mă anunţă că garda se întoarce. Îl privesc pe Habrik în ochi, până ce-l prind bine în puterea mea, apoi îi şoptesc:

 Alungă-i!

Se ridică lent, ca un cyborg. Înaintează până lângă uşă şi schimbă câteva replici. Eu am întins şuviţa psi sub uşă, să observ goriloii. Sunt patru, înarmaţi până în dinţi. Se lasă convinşi şi o roiesc. Probabil, cred că şefu' lor practică niscaiva perversiuni cu damicela din dotare. Habrik se întoarce, ia loc în faţa mea, cu palmele lipite pe genunchi şi şopteşte supus:

— Ordonaţi, domnule Varain!

Îi stă foarte bine, dacă vreţi să mă credeţi. Şiroaie de sudoare îi curg din păru' tuns scurt, pe faţa-i palidă, ascuţită, cu buze subţiri, de om şiret şi crud. Nu-l cred că a participat la cotonogirea „supranaturală" a unor persoane din diverse naţiuni numai pe post de inginer. Are o labă băgată în plăcintă până la cot. Şi plăcinta zemuieşte de sânge nevinovat. Nu-i văd viitoru' de loc bine. De fapt, nu i-l văd deloc. Aşa cum nu-l văd nici pe al altor gaşperi care ne-au agresat. E timpul plăţilor, amicii mei.

Am mai scăpat de-o belea

Habrik priveşte prostit cum Egon îi umple apartamentul cu luptătorii noştri. În primul zbor, i-a adus pe cei doi frânei, tată şi fiu. Aceştia au muşinat puţin prin bârlog, s-au minunat de cele văzute, apoi au ocupat locuri în spaţiu, aşteptând desfăşurarea evenimentelor. Au urmat Corday şi Bălaiul. Acum, bătrânul spai german a plecat să-şi aducă compatrioţii din echipa de filaj.

Lipoveanul, încă ameţit de salt, priveşte rapid în jur. Încearcă să se orienteze şi să-şi facă o părere. Dă cu ochii de muiere şi mă priveşte nedumerit. Varain nu ucide femei! protestează ochii săi albaştri, uşor întunecaţi de părere de rău.

— Am adormit-o, căci se juca de-a cow-boyu', îl scot cu din starea de protestatar mut.

— Aia e! se relaxează el şi-şi mută ochii pe Habrik. Tehnicu' regresivilor care ne spiona prin sateliţi, făcându-ne să ne simţim nişte gângănii neajutorate, îl priveşte tâmp. Bălaiul consideră că trebuie să-i adreseze un salut,

în limba română:

— Băga-ţi-aş sârmă-n nas!

— *Yes*, sir! răspunde prinsul. *What can I de for you*, sir?

— *She can de moore*, rânjeşte Bălaiul, cu ochii pe damă.

Habrik rămâne ca un poliţist privind după maşina unui parlamentar care a încălcat o regulă de circulaţie. Lipoveanul oftează către mine:

— Ce carne vie, Varain! Şi cât de judicios e distribuită pe oase! Un exemplar superb.

— Dacă trăgea în tine, aveai altă părere, îl pun eu la punct. Atenţie!

La această comandă, privirile grupării de asalt se concentrează asupra mea. Îi informez cum au decurs tratativele, până în prezent, apoi îi rog frumos să stea naibii cuminţi, până ce termin anchetarea prizonierului. Dacă tot n-au nicio treabă de făcut, să-şi pună dovleceii la muncă, să găsească o soluţie de a neutraliza garda din cazematã. Cu excepţia câtorva murmure, toţi îmi aprobă planul, din toate inimile. Bun şi aşa, decid eu, că n-am boala unanimităţii. Mă răsucesc spre Habrik şi-l întreb:

— Ai priceput ce se întâmplă?

— Invazie extraterestră?

— Aia a început cu mult timp în urmă, dar n-aţi aflat. Noi suntem agenţi ai Uniunii…

— Colaborez! se grăbeşte el să-şi dea consimţământul, încă un deştept care citeşte gânduri, descopăr eu şi-l studiez mai bine. Nu pare fabricat în şcoala bătrânului Sah Po din Asia, căci e şi specialist în tehnică. Înseamnă că l-au prelucrat după metoda folosită şi în cazul nostru: drogare, hipnoză, schimbarea programului vital, imprimarea unei formule de contact… Un proces de limitare drastică a libertăţii de conştiinţă şi voinţă, cum nu se cade să se aplice la oameni moderni. Îi amintesc:

— Habrik, mi-ai promis nişte informaţii de să rămân

ţuţ.

 Da, domnule. Trebuie să mergem în bunker. În partea cealaltă a staţiei.

 Câţi body-guarzi păzesc această centrală?

 Cinci plutoane de comando de câte douăzeci şi unu de luptători, răspunde el fără ezitare. Restul, douăzeci şi patru de oameni, lucrează la supraveghere.

 Dama aia face parte dintre ei? intervine Bălaiul.

 Mimi era asistenta mea, răspunde prizonierul scurt. Era medic şi psiholog. De ce aţi ucis-o, domnule Varain?

 Am adormit-o, să nu facă tâmpenii, Habrik. După ce terminăm, ţi-o trezesc, s-o foloseşti cum vrei.

— Mare păcat! şopteşte Bălaiul visător. Toate puicuţele bune ajung în posesia altora.

Trec peste durerea sa şi-l îndemn pe Habrik să pregătească un ordin către trupele sale. Să le ordone să se predea ori să se cărăbănească din cazematã, înainte de a-i trimite noi la o plimbare cu dricu'. Deşi năuc, Habrik se frământă nehotărât, câteva secunde. Ştiu şi din ce cauză. Nu e el inginera' nevinovat din poveştile lui. Mai mult ca sigur, face parte din eşalonul doi al liderilor regresivi. Astfel, n-ar fi fost ascuns într-o ţară neutră, să întreprindă acţiuni de război psihologic prin mijloace tehnice.

— Nu pot da acest ordin, domnule Varain! adoptă el moaca unui câine bătut.

— Dacă nu se predau sau nu pleacă, îi ucidem, îi prezint cu alternativa.

Habrik aruncă o privire către camarazii mei apoi cade pe gânduri. Probabil, îşi face un calcul mental. *It is his business*. Oricum ar întoarce-o, tot noi suntem în superioritate. L-am prins în gheare şi avem două „fantome paranormale", în fine, cedează.

 Le ordon să părăsească staţia de supraveghere. Nu răspund de reacţia lor.

 Nici noi, bibicule, îl asigură Bălaiul, mângâindu-l sub barbă cu ţeava mitralierei.

Habrik se dă înapoi din faţa namilei şi deschide interfonul. În următoarele secunde, aflăm că încearcă să ne tragă în piept. Lucru de mirare, dacă ţinem cont de starea aiurită în care se află. Ce-a făcut? Şi-a informat gealaţii că inamicii i-au invadat biroul şi l-au prins. Apoi, i-a invitat să procedeze după cum le dictează conştiinţele: să se predea ori să părăsească cuibu'. Probabil, s-a prins că nu prea are şanse să prindă zorii.

Reacţionez fulgerător.

— Egon, ţine-l sub ochi! Lipa şi Corday, cu mine! Restu', cu ochii pe uşă! Jean răspunzi!

Cei doi camarazi din Octogon au luat poziţii în jurul meu. Eu studiez pe îndelete schema staţiei de urmărire, să stabilesc cel mai propice loc de confruntare. Găsesc cea mai umană soluţie posibilă. Vom ieşi în faţa uşii de acces în biroul lui Habrik. Cine vine să ne ia gâtu' va fi dezintegrat. Mintoşii se vor cărăbăni prin chepengu' principal. Nu ne interesează unde vor pleca şi ce vor spune. De ce? Păi, nu intenţionăm să lăsăm în funcţiune aceste ferătănii periculoase. Le vom toca mărunt, cam cum toacă o gospodină zarzavatu' pentru ciorbă.

Îmi informez cei doi camarazi de tactica adoptată. Niciun comentariu. Deschid uşa şi încasez primul glonte, direct între felinare. Noroc de faptul că-s impenetrabil ca un ud de metal. Ochii mei s-au înfipt în ochii killerului care pândea momentu' să se lămurească ce se întâmpla cu şeful său. Îl întreb liniştit:

— Ai auzit ordinul lui Habrik?

În loc de răspuns, deschide foc de disperare. Cade secerat, de unda dezintegratoare, însă a apucat să dea alarma. În toate găştile de mercenari, găseşti destui tipi cu grauri în etaju' final, gata să lupte şi în situaţii fără ieşire. Trupa lui Habrik nu face excepţie de la această regulă. Deschid ambele mâini, cu palmele răsucite către exterior. Corday trece în faţa mea iar lipoveanul în stânga. Au înţeles bine semnul. Inamicii nu dau năvală, ca turcii la

pradă sau la gagici. Vin ca meseriaşii, din două tunele situate în stânga şi dreapta biroului. Păşesc uşor, ca pisicile şi nu se anunţă că vin să ne ia scalpurile, prin obişnuitele strigăte de luptă.

Îmi expandez biocâmpul, să-mi apăr colegii şi pregătesc dezintegratorul… Prima umbră apare şi se strecoară după un stâlp de susţinere gros cam cât un om. Îl retez cu tot cu stâlp, să fac o demonstraţie descurajantă, pentru ceilalţi. Ţi-ai găsit! Urmează un urlet prelung şi câţiva comandosi se aruncă în locul dezintegratului, împroşcându-ne cu o ploaie de gloanţe. Corday şi Bălaiul ripostează cu foc automat, eu le dau paşapoartele către infern. Se topesc în faţa noastră, în mici movile de cenuşă. Alţii nu se mai avântă, semn că şi clanul lor cunoaşte limite.

— Predaţi-vă sau părăsiţi staţia! îi îndemn eu, în limba engleză. Nu aveţi nicio şansă.

Un cretin răspunde cu o lovitură de lansator. Acesta sparge tavanul, deasupra noastră şi ne împroaşcă cu aşchii de beton armat. Nicio altă pagubă. Se vede că gorilele pizmaşilor nu ştiu cu cine au de-a face. Au fost instruite şi plătite bine, să nu se lase intimidate de aparente înfrângeri. Aşa cum ar trebui să fiţi pregătiţi şi dumneavoastră, să nu vă lamentaţi descurajaţi pentru orice fleac trecător. O voce tabagică îmi confirmă presupunerea:

— Tu, ăla cu laseru', crezi că n-am mai halit ficaţi din alţii mai breji ca tine?

— Mă cheamă Varain, încep eu tratativele în limba engleză. Tu cine eşti?

— Hansen şi-o să-ţi frig inima, s-o mănânc, idiotule.

— Vino şi-o ia, viteazule! îl îndemn eu.

— Vin!

Tâmpitu' dracului, chiar vine, împreună cu alţii. Urmează o pârâială ca-n filmele americane. Vreo şase killeri rămân pe loc, să-şi doarmă somnu' de veci. Câţiva

răniţi urlă ca din gură de şarpe, după sanitar. Bălaiul le strigă:

— Eu sunt sanitara', blegilor. Oblojesc o singură dată. Cu mitraliera.

Tipii nu-s de acord să se dea pe mâna sanitarului nostru, îi simt cum se retrag, cu faţa către locul în care ne-am ascuns. Lansez o pasă psi şi-i ating la scăfârlii, în mod nediscriminator. Le sugerez s-o şteargă din cazemată, cât mai au posibilitatea. Retragerea se transformă în fugă. Răniţii au fost lăsaţi pe loc. Ies în intersecţia dintre holuri şi-i văd cum întind mâinile disperaţi.

— Să le dăm timp să fugă! îmi îndemn eu camarazii şi intru înapoi în biroul lui Habrik!

Şeful staţiei de supraveghere mă priveşte curios. Vrea să afle taina focului celest, maimuţoiu1. L-ar putea afla, dacă îi petrece câteva decenii în frontiera dintre viaţă şi moarte. N-are însă stofă de supravieţuitor. Nu ştiu de ce, dar văd pânza morţii întinzându-se pe moaca-i albă şi transpirată. Trec pe lângă el şi trezesc damicela din somnul hipnotic. Mă priveşte surprinsă, căci, probabil, visa nemaipomenit de frumos, cum visează toţi drogaţii. Îşi aminteşte cine sunt şi ce-am făcut. Privirea i se umple de groază şi gura i se deschide pentru ţipăt. O sugestionez liniştit:

— Ai nişte răniţi în hol. Mergi şi vezi ce poţi face pentru ei!

Instinctiv, duce mâna la şold, după pistol. E cazul să afle cine cântă pe strada mare:

— Dacă faci prostii, n-o să te mai cunoască nici mămica proprie.

Se domoleşte mintenaş. Probabil, ţine mult la părerea mămiţichii. Se ridică, tremurând ca beată şi merge către un dulap. Ia o trusă medicală şi se îndreaptă către uşă.

— Lipa, ajut-o pe Mimi să îngrijească răniţii! îi fac eu o plăcere amicului meu.

Jean stă în spatele lui Habrik, cu faţa către monitorul instalaţiei de securitate. Amândoi asistă la uşchirea mercenarilor, prin chepengul principal. Spun principal, deoarece intuiţia mi-a povestit că mai există unul, pentru retragere în caz de nasulealã.

— I-ai numărat, frâncule? îl întreb eu.

 Vreo cincizeci-şaizeci. Poate, mai mulţi. Printre ei, câţiva civili.

 Să-i grăbim oleacă! Johny, strig eu către indian, trage două grenade de lansator, către capetele holurilor!

Zgomotele exploziilor produse de Corday au băgat presiune în nervişorii ocupanţilor. Prin chepeng, încep să zboare killeri şi civili. Majoritatea oamenilor sunt viteji până ce văd moartea cu ochii. De îndată ce-i pupă dama neagră, devin foarte interesaţi de vieţişoarele lor. Regulă verificată în sute de raiduri de acest tip. Am mizat pe dragostea de viaţă şi am câştigat. Îmi înfig un cui de coşciug între dinţi, îi dau foc şi-l invit pe Habrik:

 După tine, până la bunker!

Se ridică din faţa monitorului şi-şi priveşte mâinile tremurânde, de parcă n-a mai văzut aşa ceva. Înşfac o sticlă de whisky din bar şi i-o întind:

— Trage câteva gâturi! O să-ţi facă bine.

Prizonierul apucă sticla cu amândouă mâinile şi suge ca din biberon. Îşi face plinu’ şi mi-o întinde, să mă ospătez, îl refuz simplu:

 Eu nu beau, Habrik!

— Nici nu mă urăşti, constată el cu-n fel de nedumerire în glas.

— Eu am de răzbunat vieţile unor persoane dragi, ucise de ai voştri. Ura nu mi-ar folosi la nimic, în această misiune.

— Deci, aşa?

— Către bunker! îl împing eu din spate, cu dezintegratorul. Vreau secretele promise!

Ieşim în hol şi pătrundem în galeria din stânga.

Bălaiul, molcuţ ca un motan în călduri, ciripeşte cu Mimi. lângă un rănit. Îi depăşim, fără un cuvânt, urmaţi de umbra mea, Johny Corday. În spatele lui, se înghesuie Jean, cu veşnicu' bulan fumegând, Lulu şi Egon, doritori să vadă secrete nemaivăzute. Restul trupei a rămas pe loc, să ne asigure spatele.

După vreo cincizeci de paşi, coborâm o scară slab luminată şi pătrundem într-un hol larg. Pe jos, zac aruncate tot soiul de hârtii, cd-uri şi alte materiale. Operatorii din staţie s-au retras cam în pripă, presupun eu.

Ne oprim în faţa unei uşi blindate, lată cam de doi metri.

— Aici, Varain, şopteşte Habrik. Îmi cruţaţi viaţa?

— Depinde de marfă, răspund eu ca un negustor hârşit. Deschide!

Se codeşte un pic, apoi formează combinaţia de cifre şi litere. Uşa lunecă în peretele lateral, către stânga. O cameră de vreo sută de metri pătraţi, luminată slab, ca toate celelalte, se prezintă la inspecţie. Pe jos, hârtii, cd-uri, câteva haine şi resturi de alimente. Ecranele monitoarelor sunt chioare şi negre.

— Mai multă lumină? îl chestionez eu pe Habrik. Individul se răsuceşte către uşă, şopteşte un cuvânt şi lumina inundă încăperea. Minune? Nu, amicii mei! Lumina de lucru a fost deschisă prin comandă vocală. În curând, veţi putea folosi această „scamatorie", în mod curent, în orice iasă, chiar şi încete mai modeste. Nu e mare invenţie.

Habrik porneşte un calculator şi-mi arată mecla lăţită de monitor:

— De ce crezi că-l urmărim continuu, zi şi noapte, pe individu' ăsta, Varain?

Imaginea din ecran nu e în stare să dea vreun răspuns, lui nici atât. V-aţi prins că tipu' din monitor răspunde, printre altele, la numele Petre Varain? OK! Sunteţi deştepţi foc, fapt pentru care vă rog să luaţi toate măsurile de prevenire a incendiilor. Imaginea nu e foarte

proaspătă, deoarece, pe tâmpla stângă, se observă o cicatrice pe care extratereştrii mi-au scos-o în urmă cu câţiva ani. Încolo, tipu' nu arată rău, mai ales că încă-i viu, în pofida ameninţărilor unui pizmaş că va porni în ultima călătorie, chiar în această primăvară. Habrik mi-a urmărit reacţia, foarte curios. Îl simt dezamăgit că n-am dat în boala lu' Calache sau Tremurilă. Îi explic situaţia:

— Instructorii ne învăţau să tragem la ţintă în propriile imagini fotografiate. Din această cauză, nu reacţionez la imaginea mea.

— Oribil!

— Sănătos, amice! De ce mă urmăriţi, zi şi noapte?

— Am sperat să-mi dai tu răspunsul, Varain. Niciun alt muritor nu se bucură de atâta atenţie. Nici măcar preşedinţii, capetele încoronate şi cei mai bogaţi oameni de pe planetă. Ceva misterios e la mijloc…

— Probabil, pentru că sunt unul din puţinii supravieţuitori ai experimentului de manipulare simbolică aplicat de şefii tăi în România.

— Numai de şefii mei?

— împreună cu nişte trădători din neamul nostru, completez eu. Unde sunt secretele?

— Asta nu e un secret de importanţă deosebită?

— Pentru mine, nu. Vreau lista cu persoanele supravegheate şi lovite psihotronic!

— Din ce an, Varain? întreabă Habrik neaşteptat de serviabil.

Credeţi că l-am convins? Aş! S-a prins că purceaua e moartă-n coteţ şi speră să-şi salveze păcătoasa de viaţă. Porneşte printre monitoare, către capătul de vest al camerei. Deschide un fişet barosan şi-mi arată „biblioteca":

— Tot ce doreşti, Varain. Informaţii transferate pe cd-uri cu imagini clare.

— Vrei să mă duci?

— Eu? Nu, Varain. Sper că, după ce te convingi, mă

vei elibera. Mă săturasem şi eu să mă ascund…

Iar taie chiroane. Îi plăcea ceea ce făcea. Era, în imaginaţia sa, mai important decât cei mai mari lideri politico-economici ai Lumii.

 Le luăm pe toate, decide Jean în locul meu. Lulu, treci la cârcă!

 Pe toate?! se sperie Habrik. Dar…

 în mai puţin de o oră, în locul acestei staţii, va fi o groapă, îi dau eu vestea proastă.

 E o bijuterie a tehnicii moderne, protestează Habrik. Ne-am inspirat şi din tehnica spaţială recuperată de pe ozeneuri.

 Nu sunteţi primii, îl dezumflu eu. Ruşii, chinezii şi americanii au staţii asemănătoare. Toţi au recuperat ufouri şi le studiază. Fiecare grupare speră că va dobândi ascendenţă absolută şi necontestată asupra celorlalte.

 Şi nu va fi aşa?

 Nu, Habrik! Jocurile cu moartea s-au terminat.

 Oare?

 N-ai observat că extratereştrii au coborât printre oameni?

— Am observat ceva, recunoaşte el. Mi s-au părut foarte timizi în relaţiile cu pământenii.

Gândire de brută, îl calific eu. Se aştepta ca extratereştrii să intervină cu forţe de ocupaţie, ca-n filmele unui damblagiu american. Bestiile regresive nu respectă decât forţa, memorez eu, să-i raportez lui Zamolxe un mod de a impresiona liderii regresivi.

Lulu împachetează de zor cd-urile din „biblioteca” staţiei. Eu îl privesc întrebător pe Habrik. Individul explodează:

 Varain, ce fel de om eşti tu! Nici măcar n-ai aruncat o privire la informaţiile despre tine. Nu vrei să ştii cum şi cine te-a lovit?

 Ştiu deja, Habrik. Altceva?

 Tehnica recuperată de pe ozeneuri?! se grăbeşte el

să mai arunce un as din mânecă.

— S-o văd!

— După mine! se precipită tipu’.

Înaintează până lângă perete şi acţionează o telecomandă. Zidul, aparent din beton armat, se rabatează ca o clapă. În spatele lui, vag luminate, două aparate ufo de mici dimensiuni şi alte materiale. Păşesc peste zidul coborât şi mă opresc lângă primul aparat. Are diametrul de circa zece metri iar înălţimea, de aproximativ trei metri. E vopsit în gri-albăstrui, cu excepţia hublourilor translucide.

— Cu pilot? întreb eu fără a mă întoarce.

— Habar n-am, recunoaşte Habrik. Şefii l-au cumpărat dintr-o ţară nordică. Suedia sau Norvegia.

— Aţi lărgit chepengul şi puţul pentru a-l căra aici, ghicesc eu.

— L-am introdus prin alt loc, îmi confirmă Habrik intuiţia de la începutul invadării staţiei.

— Trădătorule! urlă cineva în engleză şi o rafală lungă trece pe lângă mine.

Am simţit căldura rafalei şi mă întreb de ce îngerul veghetor nu m-a avertizat din timp. Habrik cade lat, cu pieptul ciuruit de gloanţe. Eu întind ambele palme în faţă, ca şi cum m-aş preda şi caut ţinta. Un bătrân cu părul alb, mic de statură, mă priveşte fioros, din spatele mitralierei. Îi trag o singură săgeată psihică, direct în frunte, între ochi. Se clatină şi curge către podea, privindu-mă mirat. Credea că mă predau.

Egon şi Jean mă privesc întrebători.

— Habrik a murit, constat eu, după ce-i privesc cadavrul.

— Am mai scăpat de-o belea, apreciază Jean, aruncând o trâmbă de fum către mine. Jucăriile alea sunt false, nu-i aşa?

— Dacă vrei tu, pot fi şi false. Eu le studiez.

— Hârburi şi imitaţii, rosteşte el scârbit şi pleacă la

fiu-su.

Egon păşeşte atent, peste zidul rabatat şi pune o mână pe ozeneu. Stă o clipă nemişcat, apoi şopteşte:

— E autentic. Îl văd zburând…

Îi desprind mâna de pe aparatul de zbor al extratereştrilor şi-l admonestez, ca pe un prunc:

— Egon, nu ştii că aparatele sunt protejate cu un câmp care induce tot soiul de halucinaţii?

— Oare, Varain? Eu am mai atins unul, în urmă cu vreo cincizeci de ani.

— Asta explică multe, Egon. Să vedem ce mai au aici! Mă ridic pe vârfuri şi privesc prin hubloul celui de-al doilea aparat, ceva mai mic decât primul. E echipat complet şi pare folosit. La baza lui, bătrânelul care l-a ucis pe Habrik mă priveşte cu ochii larg deschişi. Ar vrea să-mi vorbească şi nu poate. Amic sau inamic, e un bătrân, judec eu şi-l ridic, c-o singură mână. Îi descleştez palmele de pe pistolul mitralieră şi arunc ferătania cât colo. După aceasta, îl reanim şi-i dau drumu' la vorbitor.

— Noi suntem agenţi UE, îl anunţ eu. Ar fi bine să nu acţionaţi iraţional.

— Tu eşti Varain! mă contrazice bătrânelul. Ai venit să te răzbuni, nu-i aşa?

— Am venit să îndeplinesc o misiune ordonată de şefii noştri, îi răspund eu. Răzbunarea, mai târziu.

— Dacă ai ajuns până aici, nimeni nu te va putea opri, Varain. Îmi ruinezi munca de-o viaţă.

— Voi mi-aţi ruinat viaţa de om obişnuit, îi replic eu, studiind obiectele din jurul ozeneurilor.

— Cunoaşterea impune sacrificii, Varain. Inclusiv umane.

Îl las să pălăvrăgească şi mă plec să studiez un costum argintiu metalizat. E moale la pipăit, însă impenetrabil la gloanţe, foc, agenţi chimici. Am văzut ceva similar la extratereştrii din Carpaţi. Alături de el, un dezintegrator de tipul celui folosit de mine, fără încărcător.

Probabil, indivizii din staţie l-au luat să-l reproducă şi-au dat greş. Unele maimuţe pot imita gesturi umane dar nu pot confecţiona nimic din ce produc oamenii. N-au capacitatea de a imagina lucrul final, înţelegeţi? Cam în această poziţie, ne plasăm şi noi, în unele privinţe, faţă de extratereştri. M-am lămurit cum stă treaba aici. Îmi pare rău de cele două ufouri dar n-am încotro: vor dispărea odată cu staţia.

Mă întorc lângă zidul rabatat, unde Egon discută cu bătrânul.

 Ar fi mai sănătos să plecaţi, îl sfătuiesc eu relativ politicos. Vom arunca în aer această staţie de supraveghere.

 Numai peste cadavrul meu!

 Dacă doriţi, îi replic eu rece şi mă întorc în sala principală.

Pornesc agale, de-a lungul pereţilor. Mă deplasez mai lent decât de obicei, cu toate simţurile treze. Sper să mai găsesc ceva demn de interesul nostru. După câteva zeci de paşi, un zgomot uşor, de spaţiu gol, prin care curge ceva, îmi atrage atenţia. Mă opresc şi lipesc urechea de zidul alăturat. Am găsit a doua intrare în centrală, constat eu mulţumit.

 Cum se deschide intrarea către tunelul acesta? îl întreb eu pe ciudatul bătrânel.

 Varain, nu te juca cu moartea! strigă el. Acolo e sistemul de autodistrugere a staţiei. Vrei să dispărem în neant?

Uite că are o slăbiciune, constat eu mulţumit. Nu vrea să moară. Sau, cel puţin, nu vrea să moară ca un prost. Scot dezintegratorul şi ameninţ:

 Eu tai peretele!

— Varain, nu face prostia! Eşti un om raţional, ce naiba! Mă prefac a nu-i fi auzit argumentul şi ridic dezintegratorul.

 îl deschid eu! se grăbeşte omuleţul să mă oprească.

Uite, aici, în dreapta, e telecomanda.

O ia şi pune în mişcare zidul. Acesta lunecă pe şine, descoperind intrarea într-un tunel mult mai larg decât puţul de serviciu. Zgomotul auzit de mine e produs, într-adevăr, de apă. Din tavan, cad stropi care formează un mic pârâiaş. Acesta se strecoară rapid, pe panta înclinată. La vreo sută de metri în faţă, văd stelele. Înseamnă că tunelul ajunge direct afară.

— E un simplu tunel, îl zădărăsc eu pe bătrânel, să deconspire mai multe.

— Acolo e instalaţia de distrugere a centralei. Te rog, cu Cerul şi cu Pământul, să n-o foloseşti, Varain!

— De ce?

— Nu ştii încă totul. Nimeni din această Lume nu posedă tehnica de supraveghere de aici. Dacă o distrugi, cine s-o mai reproducă?

Mă întorc la el şi-l privesc curios. Un călău roagă victima să nu-i strice ghilotina. Îl întreb, pe un ton voit banal:

— Ştii din ce cauză m-aţi supravegheat, zi şi noapte, câţiva ani?

— Pentru că liderii noştri au ordonat. Probabil, eşti foarte periculos pentru planurile noastre.

— Răspuns demn de Bulă, mormăi eu, în limba română şi mă întorc la dispozitivul de autodistrugere.

Fain aparat, nimic de zis. Construit meticulos şi prevăzut cu instrucţiuni, cum procedează oamenii civilizaţi. Îi pornesc mecanismul de detonare, fără a ezita o clipă. Coşmarul multor oameni trebuie întrerupt şi vieţile lor, redate.

Mă întorc între amici şi le comunic simplu:

— Avem la dispoziţie mai puţin de jumătate de oră. Eliberaţi ringul!

Bătrânul mă priveşte cu reproş în ochi dar rămâne mut. Eu, însă, am ce-i spune:

— Dacă n-aţi fi atât de bătrân, v-aş lega şi v-aş lăsa să

crăpaţi ca un câine, în explozie.

— Pentru Habrik?!

 Pe Habrik l-aş fi legat oricum. Nu merita să trăiască.

Bătrânul strânge umerii, ca de frig şi şopteşte:

 Tu nu ştii ce este iertarea, Varain…

El îmi vorbeşte de iertare? Ştie el ce suferinţe au produs cu loviturile psihotronice? Fac stânga împrejur şi-mi invit camarazii să părăsim staţia, prin puţ. Bătrânul killer a rămas pe loc. E în stare să oprească aparatul de iniţiere a exploziei. Scot dezintegratorul din buzunar şi lansez o rază în zidul din stânga sa. O bucată de zid cade în imediata-i vecinătate. Se întoarce ca un somnambul. Nu-i vine a crede că poate muri atât de uşor.

 Alege! îl somez eu.

Bătrânul ridică mâinile sus şi porneşte către noi. Îl las să ne depăşească şi pornim în urma lui, către puţul de evacuare. Eu, mulţumit cum n-am mai fost de multă vreme. Nu de altceva dar, în primele zile ale acestei misiuni, mă simţeam ca un cobai stresat de un cercetător sadic. Nu v-am creat această impresie?

Pornim prin sistemul nostru solar

Zamolxe ne întâmpină în picioare, în faţa ecranului de legătură cu Alianţa Civilizaţiilor Umane. Eu şi Cremene raportăm regulamentar că ne-am prezentat la ordinul său. Comandantul expediţiei extraterestre nu-şi întrerupe discuţia cu un bărbat înalt, brunet, cu figură aspră, îmbrăcat într-un soi de veston gri, închis până aproape de gât. Termină ce avea de comunicat şi, în timp ce interlocutorul îi răspunde, ne întreabă:

— Vreţi să vedeţi flotila de astronave plecate către Pământ?

— Desigur! răspunde Laurenţiu Cremene, pentru amândoi, în calitate de comandant al Octogonului.

— Aşteptaţi câteva minute, să terminăm schimbul de informaţii!

Luăm locuri pe scaunele indicate şi aşteptăm răbdători. Schimbul de replici dintre extratereştri, într-un limbaj melodios, îmi aminteşte că n-am rugat-o pe Ava să-mi explice efectele pozitive produse de acesta. De regulă, limbile folosite de pământeni au valenţe neutre. Funcţie de conţinutul discuţiei şi de tonul folosit, ele pot bine dispune sau irita, pot apropia ori îndepărta interlocutorii. Limbajul folosit de extratereştri induce în noi, pământenii, stări de siguranţă şi bună dispoziţie, ale căror explicaţii nu le-am aflat încă. Aţi înţeles ce vreau de la Ava? Să-mi explice cauzele acestui fenomen psihic şi, eventual, să mă iniţieze în limbajul „fermecat”.

 Atenţie, că Ghomen, comandantul expediţiei, vă va prezenta imagini de ansamblu! mă trezeşte Zamolxe din gânduri.

Imaginea bărbatului cu care a discutat anterior se topeşte din ecran. În locul lui, apar imaginile câtorva zeci de astronave mari, de transport, văzute de sus. Probabil, aparatul video cu care ni le prezintă e instalat pe nava comandant din fruntea formaţiei. Imensele astronave par a sta pe loc, deoarece nu avem niciun reper fix, funcţie de care să observăm mişcarea. De jur-împrejurul escadrilei, câteva zeci de astronave micuţe, subţiri şi alungite. Recunosc, fără greş, astronavele de luptă, destinate apărării flotilei de cargouri şi astronave de cercetare.

 Impresionant! şopteşte Cremene.

Eu nu scot un sunet. Încă un vis frumos mi s-a îndeplinit, ca o compensare pentru sute de vise ruinate de acţiunile duşmanilor. *Regula compensării acţionează în toate ocaziile, fapt pentru care vă sugerez s-o folosiţi şi dumneavoastră. Dacă vreun plan sau vis de-al dumneavoastră se năruie ori întârzie să se îndeplinească, amintiţi-vă că multe altele s-au materializat în viaţa dumneavoastră, a familiei sau naţiunii! Nu plângeţi pe ruinele unui vis pierdut, căci nu veţi obţine niciun folos, ci numai amărăciune! Puneţi-vă creierele la muncă şi*

produceţi alte vise, mult mai tangibile!

Zamolxe stinge ecranul şi ia loc pe fotoliul din faţa pupitrului de comandă. Prima lui întrebare ne ia prin surprindere:

— De ce atât de mulţi pământeni se tem de noi, extratereştrii? De ce se sperie când află că nu sunteţi singuri în Univers?

Nu-i răspunde niciunul dintre noi. Ne frământăm creierele să găsim răspunsuri cât mai apropiate de adevăr. Un lucru aproape imposibil, datorită complexităţii personalităţilor umane. Nu putem generaliza într-o problemă atât de importantă. Zamolxe ne îmboldeşte:

— Cremene?

Comandantul Octogonului ridică fruntea către liderul extratereştrilor şi răspunde scurt:

— Nu aveţi loc în panteoane.

— Fii mai explicit! îl invită Zamolxe.

— Dacă v-aţi fi prezentat ca zei sau sfinţi din panteoanele principalelor religii, pe care practicanţii au fost învăţaţi să-i aştepte pentru a-i mântui, v-ar fi primit cu braţele deschise. Oamenii de pe această planetă divinizează câteva mii de zeităţi de diverse mărimi şi ranguri.

— Varain?

— Globaliştii regresivi se tem că-şi vor pierde privilegiile câştigate prin înşelăciune şi teroare.

— Nu la ei mă refeream, Varain. La oamenii simpli.

— Oamenii simpli au fost învăţaţi să reducă Lumea la cea pământeană sau chiar numai la cea cunoscută de ei. Cei mai răsăriţi, cu puţină ştiinţă de carte, pun Pământul în centrul Universului şi cred că-i singura planetă locuită. Îi sperie gândul că Lumea e mai mare şi mai complexă decât au învăţat în primii ani de şcoală.

— Numai atât, Varain?

Mă înghesuie să-i expun întregul răspuns formulat în creier. Recunosc, cam fără tragere de inimă:

 În perioada de evoluţie cunoscută relativ bine, din istorie, cam fiecare nou venit s-a purtat rău cu populaţiile băştinaşe, deşi a pretins că le civiliza.

— Cruzimile şi crimele săvârşite în numele „civilizării” au demonetizat noţiunea *civilizaţie* şi au creat teama pe care o simţim?

— Da, domnule comandant. Trebuie să-i luaţi uşor şi să-i trataţi cu blândeţe, până ce-i veţi convinge de bunele dumneavoastră intenţii.

 Aceasta presupune timp suplimentar, ripostează Zamolxe. Nu putem întârzia pe această planetă mai mult de patru-cinci ani. Ne aşteaptă altele, cu populaţii mai sălbăticite decât terranii. Sugestii?

Cremene gândeşte câteva secunde, apoi propune:

 Formaţi echipaje mixte, din pământeni şi extratereştri! Cât mai multe şi înzestrate cu astronave de mici dimensiuni.

 Vreţi să organizăm sute de contacte deodată, în diverse locuri de pe planetă?

 Da. Contacte mai lungi, de câteva zile, să se obişnuiască oamenii cu prezenţa extratereştrilor. Să le dispară din cap clişeele negative impuse cu filme, literatură şi zvonuri mass media.

— O idee excelentă! Vom aplica-o. Varain? Mi-am pregătit răspunsul, cât a vorbit Cremene:

 Liderii de opinie în care populaţia are încredere, Zamolxe. Dacă-i convingeţi să declare că sunteţi nepericuloşi, salvatori şi civilizatori, populaţia de rând se va adapta uşor la măsurile civilizatoare impuse de dumneavoastră.

 Am adunat deja vreo sută de lideri de opinie din cele mai diverse domenii de activitate pământeană, ne dezvăluie Zamolxe scopul chemării noastre în centrala extraterestră. Vom

I

efectua împreună o călătorie prin sistemul vostru solar. Ulterior, le voi prezenta filme din alte sisteme solare.

 Conducătorii politici au bătut în retragere, ghiceşte Cremene.

 Niciunul nu vrea să-şi asume răspunderea informării cetăţenilor de pe această planetă. Fiecare vrea să obţină maxim de avantaje din relaţiile cu noi, însă fără a ceda nimic. De pildă, nu vor să accepte Orânduirea Creatorilor Morali. Vor să continue să se lupte între ei, pentru supremaţie şi surse de bogăţie, cu orice risc. Inclusiv al războiului nuclear de sfârşit al Lumii pământene.

 Cât de mult regret că m-am născut într-o Societate Umană semicivilizată! defulez eu marea nemulţumire a vieţii mele.

 Contribui la civilizarea ei, Varain, mă încurajează Zamolxe. Dacă am avea câteva milioane de oameni ca voi, nu ne-am face probleme.

 Speraţi să-i atrageţi, din rândul liderilor de opinie! intuiesc eu încă un scop al călătoriei planificate.

 Da, recunoaşte Zamolxe. Sperăm să atragem de partea noastră creiere luminate, din rândul oamenilor inteligenţi şi culţi, care lucrează cu informaţii exacte. Ziarişti, ofiţeri de informaţii, oameni de afaceri, unii lideri politici, psihologi, medici, astronomi, studenţi din disciplinele ştiinţifice exacte…

 S-ar putea să producă efecte pozitive, apreciază Cremene. Cel puţin, la o parte din ei, se corectează el, sub impulsul amintirilor neplăcute.

 Am calculat un procent de succes mai mare de cincizeci la sută, ne informează Cremene. Mâine, plecăm.

Poimâine, când vom reveni în centrală, vom şti exact dacă nierită să mai folosim această metodă.

 Şi noi? întreabă Cremene, cu scop de a şti exact cum să ne comportăm.

 Vă voi prezenta exact cum sunteţi: primii noştri colaboratori din rândul pământenilor. Pregătiţi-vă să răspundeţi la cele mai neobişnuite întrebări!

 Am înţeles! Altceva?
 Mergeţi şi vă odihniţi, până ce pregătesc expediţia!
 Am înţeles! rostim noi într-un glas şi ne ridicăm în picioare.

Salutăm prin aplecarea capetelor, ne întoarcem şi ieşim din centrală. Ceva mai încrezători decât la intrare.

 încotro? întreabă Cremene.

Imaginea fermecătoarei extraterestre, Ava, îmi joacă prin faţa ochilor. Tentaţia e prea mare. Mi-o înfrâng şi-i sugerez:

 La Thekk, să vedem cum evoluează tinerii plecaţi cu expediţia lui Sigfadir.
 De acord! Avanti!

Pornim pe holul larg, luminat de „lămpi veşnice”. Din când în când, ne întâlnim cu câte un extraterestru şi ne salutăm, prin înclinări grăbite din cap. Oamenii din „ceruri” nu sunt atât de palavragii ca noi, deşi curiozitatea nu le lipseşte. Cunosc însă valoarea timpului şi-şi respectă graficele de muncă, cu precizie de milimetru şi secundă. În caz contrar, s-ar produce mari disfuncţii în activitatea expediţiei.

În timp ce coborâm pe scările largi, din marmură albă, Cremene mă întreabă, oarecum şovăielnic:

 Varainc, ce mai ştii de spiritele Marilor Străbuni?
 Veghează, răspund eu scurt.
 Altceva?
 înainte de a părăsi planeta, trebuie să trecem pe la Ei.
 Să părăsim planeta?!
 Mă bate gândul să plec cu expediţia lui Zamolxe.
 Poţi?
 Pot. Vreau să văd şi alte lumi, direct cu ochii mei.
 Dacă vrei, eşti liber…
 Mai e mult până atunci…

Îl găsim pe supravieţuitorul din refugiul tibetan într-o activitate mai puţin observată la extratereştrii obişnuiţi.

Depanează un aparat sau, cel puţin, aşa ni se pare nouă. Îl salutăm şi aşteptăm să ne bage în seamă.

— Vreţi să aflaţi ce fac juniorii, ghiceşte el. Fac bine, însă…

Nu-şi termină fraza. Un roi de scântei albastre i-au înconjurat mâinile. Scoate un murmur, în locul obişnuitelor înjurături, şi-şi trage mâinile din norul fierbinte.

— însă ce? insist eu să aflu ce voia să ne spună.

— Nimic important, ridică el din umeri. Hai să vedeţi ceva deosebit de interesant!

Ne ascunde ceva, în mod voit. Probabil, a primit ordin în acest sens. Chiar dacă l-am pica cu ceară, n-ar scoate un cuvinţel. Disciplina exploratorilor extratereştri e foarte severă. Luăm loc pe scaunele pe care ni le-a tras de sub pupitru şi privim ecranul-perete. Deocamdată e gol.

— în viaţa mea, n-am mai văzut aşa ceva, ne informează el, în timp ce manevrează câteva comenzi şi rosteşte câteva parole de deschidere a unor circuite video şi audio.

Ecranul se însufleţeşte. Nu greşesc deloc, dacă spun că ne loveşte în ochi cu imagini şocante. Atât de şocante, încât Cremene îl acuză:

— Thekk, ai prelucrat imaginile pe calculator!

— Poţi crede ce vrei, comandante. Eu vă informez că e planeta Gaid din sistemul soarelui Osane.

— Nu-i adevărată! continuă Cremene, sigur de sine. E artificială sau creată pe calculator.

— Aşa am crezut şi eu, recunoaşte Thekk. Am cerut informaţii detaliate privind compoziţia rocilor muntoase. Le-am verificat în profunzime şi încă nu ştiu ce să cred.

— E o provocare la adresa inteligenţei şi cunoaşterii voastre.

— Aşa mi-a spus şi Zamolxe! se bucură Thekk că înclinăm să-l credem. După ce vor sosi astronavele de explorare, Zamolxe va trimite una să studieze această minune, cât mai amănunţit posibil.

Obiectul curiozităţii continuă să se rotească liniştit, în jurul unei axe imaginare. Şi să radieze o lumină stranie, rezultată dintr-o multitudine de culori care nici nu pot fi găsite, în stare naturală, pe Terra.

Vă întrebaţi ce ne-a şocat atât de puternic? Munţii planetei, amicii mei. Par a fi confecţionaţi de mână de om, din cristale şlefuite. Şi asta, încă, nu e nimic. Rocile munţilor poartă nişte culori incredibile: gălbui translucid, albastru intens, verde, violet, negru, argintiu… Dacă aţi vedea imaginile din ecran, aţi exclama la fel ca noi: Aşa ceva nu există în realitate, pe nicio planetă din Univers!

— Cum naiba o fi cristalizat în aceste forme şi culori? mormăie Cremene, încă departe de a fi convins.

— Şi niciun strop de apă, nici urmă de pământ sau vegetaţie, îi cântă Thekk în strună. Dacă n-ar avea diametrul cam jumătate din cel al Pământului, aş zice că-i un corp ceresc construit de o civilizaţie foarte avansată.

— Lipsită de condiţii de viaţă, constat eu. La ce-ar mai putea fi bună?

— Materii prime, mă lămureşte Thekk. Oxizi de metale rare, cristale…

— Nu-i adevărată, şopteşte Cremene vrăjit de frumuseţea stranie a planetei pustii.

— *Dacă negi un adevăr palpabil, nu-l poţi înţelege*, replică Thekk. Fenomenul trebuie să aibă o explicaţie. O vom găsi.

— Şi copiii noştri? pune Cremene întrebarea pentru care am venit.

Thekk nu-i răspunde. Caută ceva într-un sertar metalic lucios. Scoate un disculeţ de mărimea unei monezi şi-l introduce în aparat. Imagini mult mai normale, de pe planeta Zeviga, încep să ruleze prin faţa ochilor noştri. În mod vădit, au fost transmise chiar de unul din exploratorii pământeni. Thekk apucă o baghetă care, probabil, folosea altor scopuri şi atinge câteva figuri în mişcare.

— Aceştia sunt oamenii voştri. S-au adaptat perfect la

viaţa zevigilor. Nu vor mai călca niciodată pe Terra.

— Câte pierderi avem? ghiceşte Cremene cauza reticenţei tibetanului.

— Mai mult de o treime, recunoaşte acesta neaşteptat de calm. Un raport bun, dacă ţinem cont de faptul că s-au născut într-o societate ca a voastră.

— Şi câţi vor muri, în următorii ani?

— De unde să ştiu eu? Nu-s ghicitor, omule! Supravieţuirea lor depinde de o mulţime de factori naturali şi sociali. Ca şi la voi pe planetă.

— îhâm! Nu-i un preţ prea mare?

— Voi aţi vrut, ne aminteşte el. Şi ei au vrut. Nimeni nu e vinovat.

— Da, nimeni nu e vinovat, repetă Cremene şi se ridică de pe scaun. Varain?

— Mergem, aprob eu.

Batem palma cu Thekk şi ne topim. La intersecţia din faţa scării, Cremene ezită o clipă, apoi îmi propune:

— Te poţi duce la ea.

— Nu! Acum, are alte treburi. Poate, după misiunea de mâine.

Ne retragem în „garsoniera” dintr-o fundătură de hol, cioplită direct în stânca muntelui. Aici ne-am început noi cariera de „spioni paranormali”, în urmă cu vreo două decenii. După sosirea extratereştrilor, a fost modernizată şi arată, într-adevăr, ca o garsonieră cochetă. Ne dezechipăm sumar şi ne întindem, să ne odihnim. Fiecare, pe patul său. Al meu e chiar lângă peretele dincolo de care murmură un pârâu subteran. Îl ascult cum cântă şi mă întreb cine m-ar crede, dacă i-aş povesti straniile aventuri prin care am trecut. Dacă mi le-ar spune mie cineva, n-aş crede o iotă. Prea multe enigme pentru oameni nepregătiţi să le dezlege şi să le înţeleagă.

Adorm natural, pe fondul sunetului de şipot. Strania planetă văzută în biroul lui Thekk se prezintă la întâlnire cu mine. Se răsfaţă sub un Soare asemănător celui care ne

întreţine Viaţa. Mie îmi pare că se alintă şi mă provoacă:

— Şi niciun strop de apă, nici urmă de pământ sau vegetaţie, îi cântă Thekk în strună. Dacă n-ar avea diametrul cam jumătate din cel al Pământului, aş zice că-i un corp ceresc construit de o civilizaţie foarte avansată.

— Lipsită de condiţii de viaţă, constat eu. La ce-ar mai putea fi bună?

— Materii prime, mă lămureşte Thekk. Oxizi de metale rare, cristale…

— Nu-i adevărată, şopteşte Cremene vrăjit de frumuseţea stranie a planetei pustii.

— *Dacă negi un adevăr palpabil, nu-l poţi înţelege*, replică Thekk. Fenomenul trebuie să aibă o explicaţie. O vom găsi.

— Şi copiii noştri? pune Cremene întrebarea pentru care am venit.

Thekk nu-i răspunde. Caută ceva într-un sertar metalic lucios. Scoate un disculeţ de mărimea unei monezi şi-l introduce în aparat. Imagini mult mai normale, de pe planeta Zeviga, încep să ruleze prin faţa ochilor noştri. În mod vădit, au fost transmise chiar de unul din exploratorii pământeni. Thekk apucă o baghetă care, probabil, folosea altor scopuri şi atinge câteva figuri în mişcare.

— Aceştia sunt oamenii voştri. S-au adaptat perfect la viaţa zevigilor. Nu vor mai călca niciodată pe Terra.

— Câte pierderi avem? ghiceşte Cremene cauza reticenţei tibetanului.

— Mai mult de o treime, recunoaşte acesta neaşteptat de calm. Un raport bun, dacă ţinem cont de faptul că s-au născut într-o societate ca a voastră.

— Şi câţi vor muri, în următorii ani?

— De unde să ştiu eu? Nu-s ghicitor, omule! Supravieţuirea lor depinde de o mulţime de factori naturali şi sociali. Ca şi la voi pe planetă.

— îhâm! Nu-i un preţ prea mare?

— Voi aţi vrut, ne aminteşte el. Şi ei au vrut. Nimeni

nu e vinovat.

— Da, nimeni nu e vinovat, repetă Cremene şi se ridică de pe scaun. Varain?

— Mergem, aprob eu.

Batem palma cu Thekk şi ne topim. La intersecţia din faţa scării, Cremene ezită o clipă, apoi îmi propune:

— Te poţi duce la ea.

— Nu! Acum, are alte treburi. Poate, după misiunea de mâine.

Ne retragem în „garsoniera" dintr-o fundătură de hol, cioplită direct în stânca muntelui. Aici ne-am început noi cariera de „spioni paranormali", în urmă cu vreo două decenii. După sosirea extratereştrilor, a fost modernizată şi arată, într-adevăr, ca o garsonieră cochetă. Ne dezechipăm sumar şi ne întindem, să ne odihnim. Fiecare, pe patul său. Al meu e chiar lângă peretele dincolo de care murmură un pârâu subteran. Îl ascult cum cântă şi mă întreb cine m-ar crede, dacă i-aş povesti straniile aventuri prin care am trecut. Dacă mi le-ar spune mie cineva, n-aş crede o iotă. Prea multe enigme pentru oameni nepregătiţi să le dezlege şi să le înţeleagă.

Adorm natural, pe fondul sunetului de şipot. Strania planetă văzută în biroul lui Thekk se prezintă la întâlnire cu mine. Se răsfaţă sub un Soare asemănător celui care ne întreţine Viaţa. Mie îmi pare că se alintă şi mă provoacă:

Ghici, pământeanule! Ce să ghicesc? mă întreb eu prin somn. O planetă fermecătoare dar lipsită de viaţă. Deocamdată, eu sunt un oştean al Vieţii Omeneşti. Al celei mai ameninţate valori de pe această planetă. Câţi oameni sunt conştienţi de aceasta? câţi ne consideră alarmişti lipsiţi de un suport real? *Cine, oare, ademeneşte Raţiunea Umană, cu şoapte leneşe, dulci şi înşelătoare, să lase treburile să curgă de la sine*? Să curgă, n-am nimic împotrivă! Direcţia cursului actual mă îngrijorează. Ca şi pe extratereştri, de altfel.

*

Mă trezesc în ropot de paşi. Undeva, pe nivelul inferior, sună un soi de sirenă. Cremene e în picioare şi ascultă. Observă că m-am trezit şi mă îndeamnă, fără formalităţi:

— Spală-te şi îmbracă costumul ăsta, Varaine! Plecăm curând.

Sar din pat şi intru în baie. Câte suferinţe a văzut oglinda în faţa căreia mă bărbieresc? Numai cu ale mele ar umple câteva tomuri groase. De-ar şti să citească creiere şi să scrie, desigur. Păcătos destin! îmi spun eu, în timp ce apa rece ca gheaţa îmi biciuieşte trupul. Aş fi putut alege altă meserie… Hiperconştiinţa, trează ca de obicei, mă întreabă: Chiar *crezi c-ai fi putut alege? Ai uitat c-ai fost vânat încă din trupul maicii tale? Mă* şterg apăsat cu prosopul fin şi îmbrac lenjeria. Intru în cameră şi studiez costumul de explorator extraterestru. Nu mă îndoiesc de faptul că-mi vine ca turnat. Thekk m-a mai echipat, pentru altă misiune. Îl îmbrac şi verific conţinutul centurii. Câteva pilule energizante, un reportofon şi un dezintegrator. Înseamnă că Zamolxe nu e foarte sigur de calitatea persoanelor invitate, deduc eu, însă nu comentez nimic.

Cremene e deja echipat, lângă uşă. Din câte am observat, a urmărit ştirile la televizorul din cameră. Probabil, nu i-au plăcut. Dar, în definitiv, cui îi plac? „Semiţii” se păruiesc şi pe Europeni îi doare capul. Sper să schimbăm această situaţie, cât mai curând. Răfuielile lor ar trebui să ne lase reci. Unchiu’ Sam şi „fratele” Ivan au, se pare, altă părere. Urât din partea lor! Europa are nevoie de linişte. Est-Europenii îşi oblojesc rănile iar vest-Europenii îşi etalează orgoliile şi obtuzităţile.

Ne deplasăm rapid, printre exploratorii care merg în direcţia contrară. Ajungem în faţa uşii lui Zamolxe şi aşteptăm cuminţi, să fim chemaţi. Rând pe rând, comandanţii de astronave intră şi ies, cu ordine de misiune. Cunosc câţiva dintre ei dar ce mare scofală? Fiecare îşi vede de treburi. În fine, apare „fratele meu de

sânge”, Warburich. Destins şi zâmbitor, ca de obicei.

— Mergem cu tine! mă bucur eu.

— Cu Zamolxe, mă contrazice vegano-alcorul blond. Eu culeg vizitatorii pământeni, din Mexic şi vă ajung din urmă.

— Păcat! Ce bine ne-am distrat noi împreună!

— Discutăm în spaţiu, Varaine, mă pasează el şi intră în biroul lui Zamolxe, fără să ceară permisiunea în vreun fel cunoscut de noi. Probabil, comunică telepatic.

În fine, uşa se deschide şi Zamolxe apare în compania lui Warburich. Din câte am înţeles, blondul gigantic e cel mai bun comandant de astronavă de luptă şi explorare.

— Mergem împreună, ne vesteşte Zamolxe. După mine!

Scurt şi clar. Pornim pe culoarul care duce la hangarul navelor extraterestre. Holul central s-a mai dezaglo-merat, semn că majoritatea extratereştrilor şi-au ocupat locurile pentru zbor.

O astronavă nouă, de mari dimensiuni, a apărut în mijlocul hangarului. Comparativ cu ea, cele din jur par pitice.

 Vă place? ne chestionează Zamolxe.

 Aţi adus-o de pe Marte? îi răspund eu c-o întrebare.

 De pe Lună. Nou asamblată. Îi facem proba? N-aşteaptă vreun răspuns. Îl bate pe Warburich pe umăr, apoi începe să urce pe scara-trapă, către puntea de comandă. Îl urmăm fără şovăire. Trecem de garda de la uşa principală de acces în interior, urcăm un nivel şi ajungem într-o sală semicirculară, în care mai mulţi piloţi aşteaptă, în faţa aparatelor de conducere. Urmează un scurt schimb de replici, într-o limbă pe care n-o cunosc. Puntea de sub noi vibrează uşor şi astronava începe să se ridice. Urmăresc, printr-un hublou, cum pereţii de stâncă rămân în urmă. Lumina Soarelui, care tocmai se iveşte în Răsărit, ne învăluie. Astronava prinde viteză şi se ridică vertical, din ce în ce mai rapid. Mai apuc să zăresc, fugitiv, culmea

domoală dintre Transilvania şi Moldova, apoi pornim spre Soare. Sau, aşa mi se pare mie.

Zamolxe a luat loc pe fotoliul dintre piloţi şi studiază atent indicatoarele de pe panoul semicircular. Vrea să afle cum se comportă prima astronavă montată în sistemul solar, de expediţia sa. Noi am rămas în spate, în picioare, cum se cuvine unor pământeni. Din câte observ, comandantul expediţiei pare mulţumit. Discută cu piloţii câteva minute, apoi îşi aminteşte de noi. Ne strigă pe nume:

— Cremene! Varain! Veniţi aici!

Înaintăm deodată şi ne oprim la un pas lateral-stânga de fotoliul său. Zamolxe ne arată cu degetul un panou translucid, cam de trei-patru metri pătraţi, în interiorul căruia evoluează modelul sistemului nostru solar. Imaginea în spaţiu I atât de edificatoare şi simplă, încât ar înţelege-o şi persoane cu mai puţine cunoştinţe de astronomie. Pământul nostru, însoţit de satelitul lui, Luna, a depăşit echinocţiul de primăvară şi-şi continuă deplasarea pe ecliptică, către punctul solstiţiului de vară.

 Cum explică savanţii voştri această mişcare continuă a planetelor în jurul astrului vieţii voastre, Soarele? ne întreabă comandantul expediţiei.

 Legea atracţiei universale, răspunde Cremene laconic. Forţa centripetă a Soarelui e mai mare decât forţa centrifugă a planetelor din sistem

 Aceasta înseamnă echilibru de forţe, recunoaşte Zamolxe. Cine, însă, asigură mişcarea planetelor, totdeauna, în acelaşi sens şi aproximativ cu viteză constantă?

 Impulsul iniţial, produs de explozia materiei incandescente, a plasat planetele pe orbite şi le-a imprimat dubla mişcare, de rotaţie în jurul propriilor axe şi de revoluţie în jurul Soarelui.

 Teoretic, aveţi dreptate, recunoaşte Zamolxe. Practic, mai aveţi multe de aflat şi de învăţat.

— Intervine şi-o forţă conştientă, necunoscută nouă! insist eu să lămuresc problema până la capăt, cu scop de a elimina orice posibilitate de interpretare mistică.

— Câteodată, răspunde Zamolxe. Acum, ne îndreptăm către Venus, să verificăm rezultatele intervenţiei noastre.

— Dar liderii pământeni de opinie? întreabă Cremene.

— îi vom transfera pe nava comandant, înainte de a atinge Luceafărul. Apropo de asta, cum aţi ajuns la incriminarea acestei planete?

Cremene îmi face semn din cap să răspund, deoarece sunt mai documentat în probleme de mitologie şi astronomie. Gândesc intens, câteva secunde, să formulez un răspuns cât mai concis, apoi încep să relatez despre una din marile rătăciri ale Umanităţii pământene:

— Sălbaticii considerau că stelele şi planetele vizibile sunt zeităţi cu diverse ranguri în ierarhia zeiască. Iniţial, ei nu făceau deosebiri între aştrii, planetele şi sateliţii cu mişcare regulată. Îi considerau, în bloc, stele.

— Şi acum, ce fac? îmi întrerupe comandantul expediţiei expunerea.

— Ignoranţii le confundă şi acum, recunosc eu. Iniţial, planeta Venus a fost studiată de astronomii sălbatici nord-africani şi amerindieni, cu scop de a măsura timpul, funcţie de fazele ei. Au intervenit însă misticii lăudători, specializaţi în adularea şi zeificarea liderilor politico-religioşi.

— Şi?

— În urmă cu vreo două milenii şi ceva, misticii babilonieni, din Orientul Apropiat, şi-au asemuit regele cu „steaua dimineţii”, Lucifer sau Venus. Adversarii lor, judeii, au incriminat-o imediat, identificând-o cu un înger rebel, răsculat împotriva autorităţii absolute a zeului principal invocat de ei. Ulterior, sălbaticii mistici europeni au derivat mai multe legende din mitul iniţial, intoxicând populaţia ignorantă.

— Obiceiul pământenilor de a fabula pe teme din cele

mai diverse ne-a obligat să consumăm mult timp şi multă i nergie umană, pentru a verifica fiecare variantă în parte, ne I comunică Zamolxe cauza chestionării la care ne-a supus.

— Îmi pare rău că strămbunii noştri v-au creat probleme!! ne scuză Cremene.

— Strămbunii Europenilor n-au avut pretenţia că legendele despre divinităţile lor prezentau adevăruri absolute, revelate de un zeu suprem, pentru informarea muritorilor. Zeii europeni erau mai apropiaţi de moravurile şi comportarea umană din timpul inventării miturilor despre ei. Unii orientali. ui manifestat preocupări obsesive pentru stele, constelaţii şi „ocuparea Cerului" cu numele divinităţilor lor.

— Ştiu, îi comunic eu simplu. De exemplu, misticii susţin că o simplă constelaţie formată din aştri adunaţi convenţional, Casiopeea, e „scaunul Domnului". Aţi întâlnit aşa (era, pe timpul călătoriilor dumneavoastră?

— Varain, îmi zâmbeşte Zamolxe, trebuie să înţelegi suportul psihic intim care i-a îndemnat să procedeze astfel. Sălbaticii şi-au scris zeii pe Cer, în diverse stele şi constelaţii, pentru a se autosugestiona că sunt ocrotiţi împotriva necunoscutului de care se temeau. Sau, în unele cazuri, pentru a se minţi că stăpâneau bolta cerească, cu simbolurile astrale folosite. Schimbarea denumirilor de planete, stele şi constelaţii, făcută de tine, i-a derutat cumplit. Se întrebau cine inspira pământeanul care le destrăma eforturile făcute de ei, în timp de secole.

O lumină gălbuie începe să scintileze blând, în dreapta noastră. Pe ecranul tabloului de comandă, apare un punct în mişcare, la întâlnire cu direcţia noastră. Glasul lui War-burich răsună într-un dispozitiv din tavan.

— Haideţi să întâmpinăm invitaţii! ne îndeamnă Zamolxe şi se ridică din scaun. În ce limbă să le vorbesc?

Cuget câteva clipe. Orgoliile unor naţiuni mari, de a-şi impune propriile limbi, la nivel continental şi mondial, a

produs suferinţe dintre cele mai mari şi nejustificate. Îi sugerez:

 Zamolxe, ar trebui să ne învăţaţi limba voastră, pentru a elimina orgoliile marilor puteri.

 Am observat că-ţi place, mă informează comandantul că nu i-a scăpat admiraţia mea pentru efectele produse de limba lor.

 îmi induce stări de bună dispoziţie şi siguranţă, îi precizez eu efectele limbajului folosit între membrii Alianţei Civilizaţiilor Umane.

Zamolxe mă surprinde cu o mare dezvăluire:

 E limba înscrisă în inconştientul tău, încă din copilărie. Când o auzi, eşti sigur că ai stabilit legătura cu „zeii" ocrotitori, astfel că nimic rău nu ţi se poate întâmpla.

 Daaa? Acum înţeleg de ce psihologii globaliştilor regresivi au încercat să-mi impună, prin drogare şi hipnoză, un alt limbaj şi un alt alfabet.

 Au căutat o portiţă de comunicare cu noi, în creierul tău, îmi comunică Zamolxe scurt şi coboară pe scara către cală.

Ocupă un loc lângă un hublou, apoi ne invită să observăm şi noi manevrele de cuplare, efectuate de Warburich. Astronava acestuia se apropie cu viteză net superioară celei produsă de fulger. Din această viteză fantastică, nu se poate opri uşor, gândesc eu. Ar trebui să deccelereze. Faptele lui Warburich mă contrazic. Astronava sa nu frânează, însă se opreşte brusc, exact sub nava comandant pe care ne aflăm noi. Un clinchet uşor ne vesteşte că domul navei de luptă s-a lipit de carena astronavei noastre. Cei câţiva exploratori din culă se grăbesc să deschidă chepengurile de acces. În acest Hop, acţionează câteva telecomenzi şi urmăresc indicatorii unor aparate. Înţelegeţi că noi privim ca mâţa-n calendar, cu toate că tehnica extraterestră seamănă cu unele dispozitive pământene?

Un alcoro-vegan echipat de zbor şi înarmat urcă primul. Iese din uriaşul chepeng şi ia poziţie de gardă, lângă el. Urmează câteva zeci de civili, de vârste şi sexe diferite, care privesc năuciţi în jur. Nici eu nu m-am simţit prea bine în primul zbor. D-apoi ei, că n-au beneficiat de o pregătire prealabilă?

— în ce limbă să le vorbesc? îmi aminteşte Zamolxe, în dialectul alcoro-vegan, că n-am răspuns la întrebare.

— în această limbă, îi răspund eu, iluminat brusc, de o idee deşteaptă. Eu şi Cremene vom traduce, funcţie de limbile cunoscute de pământeni.

— Inteligent! mă felicită el şi se adresează mulţimii bulucite în cală:

— Bine aţi venit pe prima astronavă care a atins Pământul, după câteva zeci de milioane de ani!

Mulţimea freamătă şi murmură. Zamolxe continuă:

— Vă invit pe puntea de comandă, să cunoaşteţi o parte din sistemul solar în care trăiţi. Vă rog să nu vă speriaţi dacă unele imagini nu corespund informaţiilor cu care aţi fost pregătiţi!

Nu aşteaptă replici. Se întoarce şi începe să urce către puntea de comandă. Noi invităm oaspeţii să ne urmeze, în principalele limbi europene. Chiar dacă am vrea, n-am putea folosi cu succes altele, deoarece nu le stăpânim bine.

Cu mintea rece şi inima caldă

Musafirii s-au adunat pe puntea de comandă. La fel de buimăciţi ca şi la transbordare. Din podea, s-au ridicat fotolii uşoare, transparente, confecţionate dintr-un material asemănător fibrei de sticlă. Un soi de hocus-pocus a permis liderilor de opinie livraţi să ia locuri şi să… ofteze uşuraţi. Situaţia pare să intre în normal. Am profitat de momentul „înscăunării” şi am numărat nouăzeci şi şapte de oaspeţi. N-am aflat criteriile după care agenţii lui Zamolxe i-au selecţionat dar, la o primă privire, aparţin de toate rasele pământene cunoscute.

Zamolxe a rămas în picioare, cu spatele către piloţi şi cu faţa către pământenii mai mult sau mai puţin fericiţi de eveniment. Spun şi mai puţin, deoarece, pe figurile unora, am citit stupoare, îngrijorare, frică abia mascată. Majoritatea au filmat nava şi activităţile cam nervoşi, încă de la transbordare. În fine, rumoarea se stinge şi Zamolxe ne face semn să ne apropiem de el. Eu şi Cremene luăm loc, în dreapta şi stânga sa, cu picioarele uşor desfăcute, după obiceiul navigatorilor pe apă, prin aer sau prin vid. Zamolxe începe să vorbească, în dialectul folosit pentru comunicarea cu noi. Dialect denumit, de noi, vegano-alcor, în baza supoziţiei că strămunii exploratorilor au plecat în expansiune de pe planetele stelelor Vega şi Alcor.

— Doamnelor şi domnilor, începe Zalmoxe, vă mulţumim că aţi acceptat invitaţia noastră! După cum vedeţi, călătorim cu adevărat, prin sistemul solar. Nu e vorba de o simulare, de un act de hipnoză colectivă sau de altă înşelătorie de acest fel.

Comandantul expediţiei extraterestre face o pauză, să putem traduce, apoi continuă:

— Vă sugerez să filmaţi şi să înregistraţi tot ce consideraţi necesar pentru înţelegerea corectă a acestui contact de masă, între extratereştri şi pământeni. Pentru început, vom vizita planeta Venus, cu scopul de a verifica dacă măsurile aplicate de noi pentru a o face locuibilă de către pământeni au dat roade.

Face o pauză, pentru traducere, apoi îi invită:

— Vă rog să renunţaţi la toate ideile preconcepute despre oamenii extratereştri şi să-mi puneţi întrebări care să vă clarifice nedumeririle!

Murmure uşoare, apoi din ce în ce mai zgomotoase, cuprind grupul. Fiecare are propriile probleme de clarificat dar niciunul sau una nu se înghesuie să spargă gheaţa. După câteva minute, un bărbat de vârstă medie, uscat, îmbrăcat destul de lejer, aparţinând tipului europid, se ridică în picioare.

 Nu v-aţi prezentat, observă el, aşa că nu ştim cum să ne adresăm.

Zamolxe înţelege la perfecţie limba engleză, însă continuă să se comporte conform planului iniţial. Răspunde, prin intermediul lui Cremene:

 Europenii m-au numit Svidur Khom iar românii m-au rugat să le permit să mă apeleze cu numele Zamolxe. Puteţi alege. Colaboratorii mei sunt pământeni. Dânsul e

Cremene iar cel din dreapta mea, Varain. Din unele puncte de vedere, sunt metişi ai civilizaţiei noastre şi ai celei pământene.

Traducem răspunsul, în cinci limbi europene, engleză, germană, franceză, spaniolă şi rusă. Bărbatul, mult mai sigur că n-a nimerit în mâinile căpcăunilor din poveşti, continuă întrebările:

 Din ce constelaţie veniţi şi care este scopul vizitei dumneavoastră pe Pământ?

Zamolxe îi răspunde scurt:

— Suntem exploratori şi civilizatori din Alianţa Civilizaţiilor Umane. Strămoşii noştri, din urmă cu câteva zeci de generaţii, au plecat de pe planetele unui Soare nevăzut de dumneavoastră, situat dincolo de steaua Vega din constelaţia Lyra.

 Sunteţi migratori?! exclamă pământeanul surprins.

 Suntem exploratori şi civilizatori! îl corectează Zamolxe. Colonizăm planete virgine cu persoane din Rasa Umană, rasă din care faceţi parte şi dumneavoastră. Civilizăm coloniile şi societăţile umane sălbăticite ori semicivilizate şi dezvoltăm relaţii amicale cu alte tipuri vitale conştiente.

 Deci, expansiune şi cucerire a unor teritorii ale altor populaţii…

 Nu tocmai, replică Zamolxe. Alianţa Civilizaţiilor Umane a fost constituită după un pustiitor război între civilizaţii, din urmă cu aproximativ jumătate de miliard de ani tereştri. A fost înfiinţată pentru a asigura pacea între

civilizaţiile umane precum şi răspândirea acestui tip de viaţă conştientă superioară. În subsidiar, pentru a dezvolta relaţii paşnice cu civilizaţii conştiente de alte tipuri, pe care le veţi observa în colonia noastră de pe Marte.

— Războiul a redus drastic efectivele umane de pe planetele locuite de strămoşii dumneavoastră?

— Da, războiul ne-a obligat să pornim în expansiune, explorare şi colonizare, cu scop de a asigura rezerve de oameni vii pe cât mai multe planete din sistemele solare învecinate. Pe timpul marelui război, au dispărut câteva zeci de tipologii umane. Aşa cum au dispărut şi de pe planeta pe care locuiţi în prezent.

— Deci, ne veţi ocupa şi veţi popula planeta cu metişii dumneavoastră!

— Nu e cazul, răspunde Zamolxe. Vom strămuta o parte din pământeni pe alte planete cu condiţii de trai identice ori asemănătoare celor de pe Terra. Am trimis deja câteva sute de tineri pământeni către două planete din nord. Primii colonişti s-au adaptat bine pe planeta Zeviga iar următorii sunt încă în zbor.

— Strămutarea forţată sau benevolă? vrea să se asigure pământeanul.

— Exclusiv benevolă, accentuează Zamolxe. Timp de câţiva ani, vom participa la pacificarea şi civilizarea populaţiilor pământene. Cu această ocazie, vom selecţiona şi instrui viitorii colonişti.

— Contactul cu dumneavoastră este pur şi simplu şocant. Dacă vă mai puneţi şi problema strămutării…

— Pământenii sunt suficient de adaptabili la condiţii variate de mediu natural şi social, pledează Zamolxe. Cei care vor rămâne pe Terra vor trăi într-o Societate Umană mult perfecţionată. Vă vom prezenta modelul de societate pe care intenliniăm să-l impunem pământenilor, în colonia de pe Marte.

— îl recomantaţi sau îl impuneţi? întreabă jurnalistul, susţinut cu şoapte de alte persoane.

 îl impunem, răspunde Zamolxe, fără să clipească. Îl impunem în baza superiorităţii noastre în domeniile cunoaşterii, creaţiei şi moralităţii. Îl impunem pe baza legilor vieţii omeneşti evolutive şi a legilor Alianţei Civilizaţiilor Umane din această zonă a Universului.

— Veţi întâmpina împotriviri dârze! îl avertizează ziaristul. Marile puteri nu vor accepta amestec extraterestru în afacerile lor.

— Am întâmpinat deja împotriviri din partea liderilor unor mari puteri laice şi religioase, le deconspiră Zamolxe contactele cu o parte din conducătorii Lumii. Din această cauză, am apelat la creierele dumneavoastră. Să cunoaşteţi şi să judecaţi situaţia reală, cu mintea rece şi inima caldă. *Nu vă putem priva de sentimente dar nici nu vă mai lăsăm să nu luaţi în considerare sfaturile raţiunii*. Conştiinţa limpede vă arată, fără putinţă de tăgadă, că sunteţi de un drum greşit, care poate sfârşi cu distrugerea Omenirii şi Terrei.

O tăcere grea se lasă peste adunare. Zamolxe le enumera principalii factori de risc ai Umanităţii: războaiele, actele de teroare, secătuirea rezervelor de materii prime şi energie, polarizarea excesivă a bogăţiei şi sărăciei, poluarea şi spargerea stratului de ozon, deşertificarea şi reducerea resurselor de hrană… Toţi tac înmărmuriţi. Nu le spune lucruri noi, ci le sintetizează informaţii cunoscute dar omise de ei, prin adormirea raţiunii şi vigilenţei umane.

— Aveţi curajul să priviţi în viitorul apropiat şi să vedeţi cum vor trăi copiii şi nepoţii voştri, peste câteva decenii? Dar strănepoţii, din secolul următor? Comparaţi viziunile dumneavoastră, bazate pe informaţii adevărate, cu liniile politice impuse de liderii globaliştilor regresivi!

Nu crâcneşte unul singur. Am înţeles şi din ce cauză. Au recepţionat astfel de informaţii, din surse diverse, mai ales mass media, surse contrazise de propaganda şi faptele globaliştilor regresivi. Acum, când le aud din gura unui

„străin” fără interese directe în economia planetară, văd mai bine viitorul. Citesc, pe feţele lor, că nu le place ceea ce văd.

 Noi vom pune capăt politicilor ucigaşe şi sinucigaşe promovate de liderii globaliştilor regresivi. Am arestat câţiva lideri regresivi, din aşa-zisul guvern mondial din umbră. Vi-i vom prezenta, în colonia de pe Marte.

 Deci, veţi declanşa un război împotriva marilor puteri? se bâlbâie curajosul care a iniţiat prima conversaţie.

 Nu vom declanşa un război clasic sau nuclear, îl asigură Zamolxe. Vom lămuri liderii politico-economici să accepte, de bunăvoie ori de nevoie, Orânduirea Creatorilor Morali. Le-am prezentat deja acest model de societate umană civilizată care funcţionează pe alte planete.

 Aceasta înseamnă dictatură! capătă curaj un bărbat rotofei, îmbrăcat foarte elegant şi se ridică în picioare. Noi am reuşit să impunem principiile democratice şi ale libertăţii de conştiinţă…

 Le-aţi impus prin convingere sau prin constrângere economică şi militară? îl întreabă Zamolxe, ca şi cum n-ar cunoaşte situaţia.

 Aspiraţiile naţiunilor moderne către libertate şi democraţie… gâfâie dolofanul, probabil, om de afaceri.

— *Au fost anulate de globaliştii regresivi, prin dictatura mascată a firmelor transnaţionale şi a guvernului mon*

193.

dial ocult, îl completează Zamolxe. *Aţi acoperit, cu un văl de propagandă şi manipulare, încălcarea în Viaţa Omenirii a principiilor pe care le fluturaţi*.

I-a făcut praf. Sunt prea inteligenţi şi culţi să creadă că mai pot minţi, cum mint populaţiile îndobitocite şi manipulate. Adevărurile neplăcute, pe care nu îndrăzneau să şi le spună nici măcar în cercuri de intimi, au fost spuse. Situaţia Umanităţii este cu totul alta decât aceea

prezentată prin propaganda marilor puteri economice, politice, militare şi informative.

Unul dintre piloţi se ridică de pe fotoliu şi se apropie de Zamolxe. Îi spune ceva în şoaptă, apoi îşi reocupă locul. Comandantul expediţiei extraterestre se adresează invitaţilor: – Dragi oaspeţi, vom studia împreună planeta Venus, una din viitoarele patrii ale pământenilor. După cum ştiţi, planeta Lucifer prezintă presiune şi temperaturi mult mai ridicate decât pe Pământ, datorită efectului de seră, efect produs de învelişul atmosferic noros. Solul este pietros şi lipsit de vegetaţie. Noi am intervenit, în acest sistem mort, implimentându-i o componentă bio. În concret, am spart norii de bioxid de carbon şi am acoperit o parte din solul venusian cu microorganisme de tip vegetal şi animal. Acestea vor furniza oxigenul şi apa necesare schimbării sistemului iniţial, într-unul cât de cât cultivabil cu plante capabile să producă o atmosferă asemănătoare celei pământene. Puteţi privi!

Ochii invitaţilor s-au lipit de Zamolxe ca de un magnet. Acum, privirile eliberate de aprobarea sa se întorc spre hublourile din ambele borduri. La început, mai timid, apoi, din ce în ce mai curajoşi, se ridică de pe scaune şi ocupă puncte de observare. Eu, printre ei. La îngrămădeală, nimeni nu-mi dă vreo importanţă. Nici nu-mi visez aşa ceva.

Privirile mele avide s-au îndreptat către fanta practicată de extratereştri în atmosfera venusiană, pe timpul precedentei călătorii. Fanta s-a lărgit, astfel că prin ea se zăreşte o vagă pată, gri-maronie. Probabil, solul venusian. Sol atins iniţial, prin 1971 – 1972, de sondele sovietice Venus. Apoi, în urmă cu vreo doi ani, de capsulele de „însămânţare biologică” lansate de exploratorii lui Zamolxe.

 Procesul de transformare a planetei Venus, dintr-o planetă aridă, improprie vieţii, într-o planetă ospitalieră, a început şi este ireversibil, mai comunică Zamolxe, suficient

de tare, încât să audă toţi invitaţii.

O femeie încă tânără, îmbrăcată elegant şi coafată cu multă grijă, opreşte camera de filmare şi întreabă:

— Credeţi că aveţi dreptul să vă jucaţi cu un sistem ecologic planetar, ca şi cum aţi fi divinităţi?

Zamolxe zâmbeşte fin şi-i răspunde cu o întrebare:

— Modificările brutale din sistemul ecologic terran au fost produse de zei sau de oameni? Defrişări masive, iradierea şi poluarea atmosferei, deşertificări, derocările…

— Nu, da, orişicum… se bâlbâie dama, surprinsă de faptul că Zamolxe i-a răspuns direct în engleză şi cu argumente imbatabile.

— Noi nu distrugem Viaţa, doamnă, o atenţionează Zamolxe. Noi creăm şi dezvoltăm condiţii prielnice Vieţii vegetale, animale şi umane.

— Şi cât timp va dura, până ce primii pământeni vor putea locui, în libertate, pe Venus?

— Câteva zeci de milenii pământene dacă nu vom grăbi procesul început.

— Atât de mult?!

— Atât de puţin. Comparativ cu eternitatea timpului de-a lungul căruia evoluează Viaţa Omenească, câteva milenii pământene n-au nicio importanţă. V-am precizat *milenii pământene*, deoarece noi măsurăm timpul funcţie de alte limite şi alte repere temporale decât cele cunoscute de dumneavoastră.

— Dumnezeule, şopteşte femeia, mi se pare că trăiesc într-un coşmar!

— Sunteţi o femeie cultă, o încurajează Zamolxe să gândească normal. N-aţi intuit că, mai devreme sau mai târziu, pământenii vor dezvolta relaţii cu civilizaţii extraterestre?

— Să zicem că da, murmură dama răvăşită. Ce le spunem oamenilor, însă?

— Ceea ce vă îndeamnă conştiinţa, o sfătuieşte Zamolxe. Relaţiile directe dintre oamenii pământeni şi cei

extratereştri se vor înmulţi, în următoarea perioadă. O escadră a Alianţei Civilizaţiilor Umane va atinge Terra, peste două luni şi ceva. Mii de oameni de ştiinţă de-ai noştri vor coborî între pământeni, pentru activităţile de civilizare.

— O, Dumnezeule!

— Dumnezeu n-are nimic împotriva noastră, o asigură Zamolxe şi pleacă să discute cu piloţii. După câteva minute de staţionare lângă Luceafăr, astronava comandant virează şi ia direcţia Marte. Invitaţii au dreptul să cunoască marile secrete ascunse de liderii politico-economici. Prezentarea centralei extraterestre de pe Marte înseamnă un gest de curaj şi încredere faţă de pământeni. Zamolxe apreciază că persoanele informate vor contribui serios la destrămarea superstiţiilor, misticismelor şi altor rătăciri ale pământenilor.

Am aterizat, în urmă cu câteva minute. Warburich a preluat întregul grup de oaspeţi de pe Marte şi a plecat să-l depună în locul din care i-a cules. Noi am venit direct pe Terra, i u astronava comandant. Deşi expediţia a durat mai puţin de două zile, o cumplită oboseală mă încearcă. Explicaţia pe care o găsesc? Am trăit şi am lucrat în spaţii închise, la care organismul meu nu era adaptat în mod satisfăcător. Vegano-alcorii nu par să fi simţit niciun fel de stres. Lucru explicabil prin faptul că ei acţionează, în mod frecvent, în astfel de medii. E stilul de viaţă cu care s-au obişnuit, înţelegeţi?

Zamolxe ne-a citit perfect starea cam blegoasă în care ne scăldăm. Ca atare, ne-a trimis la odihnă, fără a ne jigni măcar prin atitudine. Aceasta demonstrează că e un OM mare, cu adevărat. Aţi observat ce atitudine tiranică au oamenii scurţi la minte şi mici la suflet, când ajung în câte un postuleţ de conducere, din stat sau din vreo firmă? Din nefericire, sunt cam mulţi, fapt ce explică de ce evoluţia Societăţii Umane actuale este atât de lentă.

Cremene se lasă să cadă pe patul său şi-mi

recunoaşte:

 Parcă m-a bătut cineva cu maiul. Nu suntem pregătiţi pentru zboruri interstelare, Varaine.

 Şi suntem prea bătrâni să ne adaptăm, îi completez eu ideea. Nu-i bai! Cei mai tineri şi mai adaptabili vor pleca, noi vom rămâne. Planeta asta nu poate fi părăsită integral, nu?

 Desigur, nu poate fi părăsită, şopteşte el şi adoarme îmbrăcat.

Îi scot cizmele de cosmonaut din picioare şi-l împing mai către perete, să doarmă relaxat. După aceasta, mă dezechipez şi mă spăl pe îndelete, deşi cu ochii cârpiţi de somn. Psihologii care m-au instruit au acţionat nemilos. Acum, le mulţumesc, în gând. Ei m-au învăţat să rămân om civilizat în condiţii dintre cele mai grele şi mizerabile.

Mă întorc în pat, pornesc aerul condiţionat şi închid ochii. De foarte departe, o voce plăcută îmi cântă o melodie ritmată:

Lumina din stele şi Soare ne scaldă.
Cu mintea rece şi inima caldă.
Zburăm printre aştri, spre o Lume mai bună.
S-aducem Lumina pe Terra străbună.

Lumina din oameni s-aprinde sublimă, Cu mintea rece şi inima plină De vise de viaţă umană mai bună, Pătrundem misterul din palida Lună…

Cad într-un somn profund şi sănătos. Spusele lui Zamolxe mă urmăresc prin somn, fără imagini. *Cu minte rece şi inima caldă*! *Nu vă putem priva de sentimente dar nici nu vă permitem să mai ţineţi raţiunea adormită*! *Somnul raţiunii v-a dus pe o cale greşită, pe care treebuie s-o abandonaţi imediat*!

*

Murmurul izvorului subteran mă trezeşte, ca un cântec de leagăn. Îmi amintesc perfect unde sunt şi ce-am făcut, l. ipi pentru care nu sar din pat. Deschid ochii şi cercetez Dprejurimile. Cremene s-a trezit şi a îmbrăcat

costumuli lui, cu care venise în centrala extraterestră. Se plimbă prin i ameră, să-şi dezmorţească muşchii.

— Sus, Varain! mă îndeamnă el. Se apropie întâlnirea. Mă las convins şi cobor din pat. Mă spăl şi mă lehipez rapid, apoi îl întreb:

— Când?

— Cam peste o oră.

— Lipsesc numai jumătate. Dacă ne cheamă mai rapid, îmi telefonezi. Bine?

— Du-te! mă îndeamnă el, zâmbind înţelegător.

Îl salut şi plec glonţ către laboratorul de medicină şi psihologie. În primul salon, câţiva pământeni necunoscuţi zac întinşi pe paturi. Swana, una dintre medici, stă pe marginea unui pat şi discută cu un bărbat tânăr, galben ca o lămâie. Parol! Chiar aşa arată, mai ales că, la origine, tenul său era de un alb aproape perfect. O salut cu voce tare, s-o oblig să întoarcă faţa către mine. O face şi-mi place ce văd.

— Varain, hoinarul, mă categoriseşte ea în dialectul vegano-alcor, pe care ştie că-l cunosc. Pe unde ai umblat şi ce-ai vânat?

— Elveţia, îi răspund eu, deoarece extratereştrii din această expediţie cunosc foarte bine geografia Pământului. Am dezintegrat o centrală de urmărire şi lovire psihotronică prin sateliţi.

— Cu amplificatori la sol? mă întreabă ea ca o expertă.

— Desigur, îi răspund eu. Satelitul localiza ţintele umane şi dirija semnalul. Staţiile de la sol lansau snopul de radiaţii asupra obiectivelor umane.

— Parcă vă stătea mai bine când foloseaţi bâta şi arcul cu săgeţi, mă „felicită” ea, băgându-mă în aceeaşi oală cu pizmaşii.

— Greşeşti, prinţeso! în această poveste, eu am fost eroul pozitiv. Le-am distrus inamicilor bâta, arcul, săgeţile şi staţia de urmărire.

Swana izbucneşte în râs:

— Mergi la Ava să primeşti recompensa pentru eroii pozitivi! mă îndeamnă ea şi se întoarce către bolnav.

Îi arunc un salut aproximativ amical şi pătrund în laboratorul de testări psihologice. Ava e adâncită în studiul unor imagini afişate pe ecranul unui monitor imens. Nici n-a simţit c-am intrat. Ezit o clipă, apoi acţionez ca un tinerel. O prind de ochi, din spate şi-o somez, cu voce schimbată:

— Ghici, cine e!

— Varain, lasă joaca! mă îndeamnă ea pe tonul *poţi s-o continui*.

Îi eliberez ochii, îi prind mâna dreaptă şi-o duc la buze.

— Ce te-a apucat? întreabă ea, retrăgându-şi mâna.

— Sunt fericit, Ava. Am fost cu Zamolxe în expediţia din ultimele trei zile.

— Ştiam. Ce te face atât de fericit?

— Oamenii pământeni, Ava. S-au dat pe brazdă, înţelegi?

— Ce înseamnă s-au dat pe brazdă, Varain?

— Le-a trecut spaima de contactele cu voi şi au acceptat să vă sprijine.

— Zamolxe m-a informat că rezultatele sunt ceva mai modeste.

— Din punctul meu de vedere, sunt excepţionale, îi arăt eu ce poate simţi un optimist. Mai mult de jumătate din liderii de opinie invitaţi au declarat că relaţiile directe cu imploratorii extratereştri nu mai pot întârzia.

— Priveşti, destul de des, numai partea plină a paharului, îmi demonstrează ea că nu e tufă în materie de argou.

— întotdeauna, minune din ceruri! întotdeauna!

— Această stare de spirit explică supravieţuirea ta, Varain. Deşi ai fost lovit cu decepţii dintre cele mai crude, ai găsit mereu compensaţii.

— îmi ţii o lecţie de psihologie?

— Nu de asta ai venit?

— Am trecut numai să te salut. Ne aşteaptă Zamolxe.

— L-ai scos şi pe ursuzul de Cremene din birou.

— Nu-i băiat rău.

— Nu-i pe gustul meu, mi-o trânteşte ea direct. Prea încrâncenat în misiunea sa şi prea singuratic. Şi nu se lasă pe mâinile mele, să-l vindec.

— Aia era! zâmbesc eu cu înţeles. Se va lăsa. Îl lămuresc eu.

— în regulă. Unde plecaţi acum?

— Unde ne va trimite Zalmoxe. Ar trebui să ştii.

— Ştiu ceva, Varain. Pe timpul misiunii, veţi întâlni nişte lideri căpoşi.

— Am mai întâlnit.

— Ăştia sunt programaţi de regresivi, să-şi caute reciproc nod în papură. Să iasă scântei la întâlnirea dintre ei, înţelegi?

— înţeleg. Să-i decondiţionez?

— Ai altă soluţie?

— Nu, recunosc eu şi întind mâna ca un cerşetor: Câteva pilule de foc, minune?

Zâmbeşte şăgalnic şi trage un sertar. Multjinduitele pilule, cunoscute deja, sunt acolo, stivuite frumos. Profit de buna ei dispoziţie şi întind coarda: Egon a trecut de nouăzeci de ani. Câteva pilule recuperate de la King i-ar prinde bine.

Îmi pune pilule de foc vital în palmă şi mă întreabă:

— Cine e Egon?

— Cel mai bătrân spai fantomă dintre agenţii Uniunii Europene.

— Fantomă?

— Primul care a experimentat cu succes teleportarea, înainte de venirea voastră.

— Şi e întreg?

— încă, confirm eu. A învăţat tehnica dintr-un ozeneu

eşuat.

— Aşa? Asta explică supravieţuirea, însă nu-ţi dau mai mult de o pilulă.

— Zgârcită ce eşti!

— Ce înseamnă zgârcită, Varain?

Stau şi privesc lung fermecătoarea extraterestră. Ei n-au noţiuni ca lipsă, lăcomie, zgârcenie... Îmi chircesc degetele palmei stângi şi i le arăt:

— Vezi cum s-au zgârcit, să nu-ţi dea nimic din ce-i înăuntru?

De această dată, izbucneşte în râs. Scoate o folie cu trei pilule lungi, negre, învelite într-un material transparent:

— Câte una pe zi, trei zile în şir! Va întineri cu vreo zece – cincisprezece ani.

— Măiculiţă! şoptesc eu pentru mine şi palme/ medicamentele.

— Ei, ce mai vrei? mă priveşte ea curioasă.

Mă plec şi-o sărut pe tâmpla acoperită cu zulufi moi. Apoi, plec rapid, să nu încurc borcanele. Orice s-ar zice, munca e muncă şi...

*

* * *

Zalmoxe m-a surprins deosebit de plăcut. Imediat după ce am intrat în biroul central, din care conduce întreaga expediţie, mi-a întins un cd.

— Un mic cadou, Varain. Îl meriţi.

— Limba ocrotitorilor! am exclamat eu.

— Limba cu care vei domoli fiarele din oameni. Inclusiv din tine.

Acum, stă şi mă priveşte întrebător. Îmi citeşte creierul, să verifice dacă am înţeles exact ordinul său. Pare să fie mulţumit de rezultat, căci ne îndeamnă:

— Intensificaţi activitatea de lămurire a pământenilor!

— Facem tot ce putem, îl asigură Cremene. Noi nu suntem apostoli, să umblăm cu traista în spinare, vestind

oamenii că izbăvirea se apropie. Trebuie să lămurim oameni moderni, cu mijloace moderne, despre un fenomen ştiinţific.

 Ai obosit, Cremene, constată Zamolxe.

 încă nu! neagă Cremene. Când voi simţi că-mi slăbesc forţele, vă voi raporta.

 Ar trebui să te relaxezi câteva zile.

 Pot să-mi îndeplinesc sarcinile! repetă Cremene încăpăţânat.

 Atunci, vei pleca în misiune împreună cu Varain.

 Ordonaţi! cere Cremene detaliile misiunii.

 Mai mulţi lideri contactaţi de noi se vor aduna, la o întâlnire secretă, în America de Sud. Aici! înfige Zamolxe un deget în harta Terrei.

 Şi noi?

 Voi veţi asigura deplinul secret al întâlnirii. Şi deplinul consens între liderii politico-economici cărora le-am făcut o propunere. Iată despre ce este vorba…

Zamolxe expune detaliile misiunii. Ca în multe alte ocazii, gândurile îmi zboară către locul în care vom îndeplini misiunea. Argentina. Prima durere groaznică din viaţa mea… După aceea, au fost mai multe, poate la fel de mari. Prima suferinţă totală nu se uită, însă, niciodată. După decenii, nu mai doare dar nu se uită.

 Varain! mă atenţionează Zalmoxe.

 Voi îndeplini misiunea cu succes! raportez eu. În orice condiţii!

Comandantul expediţiei extraterestre mă priveşte lung.

 Şi tu ai nevoie de câteva zile de odihnă, Varain.

 Mai târziu. După ce vom fi siguri. Cât mai siguri posibil.

 în regulă! După această misiune. Neapărat!

Vă întrebaţi ce l-a apucat pe comandantul expediţiei? Nimic deosebit. Imaginaţi-vă nişte oameni care, timp de două decenii, n-au ştiut ce este odihna şi au trăit numai cu

moartea în cârcă, înfruntând fenomene dintre cele mai inexplicabile şi mai înfricoşătoare. V-aţi închipuit ceea ce v-am sugerat? Da? Aveţi răspunsul la întrebare…

[PARTEA A DOUA

Ai noştri sunt cei mai buni

Românii au obţinut multe şi importante succese, de la apariţia precedentei cărţi din seria Octogonul (*Vise de viaţă omenească*-25.03.2005) şi până în prezent. Ca de obicei, am spicuit câteva, care ne impun din ce în ce mai pozitiv în ochii celorlalţi Europeni şi ai cetăţenilor din alte naţiuni ale Lumii.

1. În *perioada 21 martie – 4 aprilie a.c.*, *Institutul lirainbench*, specializat în stabilirea şi certificarea însuşirilor de personalitate, în vederea angajării, a organizat concursul internaţional *Bench Games*, pe bază de teste şi programe de calculator. Au participat circa 100.000 de persoane, din aproximativ 150 de naţiuni ale Lumii. *Spre surprinderea organizatorilor*, *specialiştii IT din România şi alte ţări ex-socialiste* (*Bulgaria şi Belarus*), *în majoritate*, *tineri*, *au depăşit participanţi din naţiuni cu tradiţie în domeniu – SUA*, *Marea Britanie* etc. Dacă am reuşit să învingem şi să devansăm mari naţiuni, în domenii de vârf ale ştiinţei şi tehnicii, le putem ajunge şi depăşi în multe alte domenii de care depinde ridicarea nivelului de trai al naţiunii noastre, ca de pildă: horticultura, pomicultură, apicultură, industrie agro-alimentară, turism rural şi de lux, mică industrie, meşteşuguri şi artizanat, servicii etc.

Am început exemplificarea cu exploatarea pământului deoarece, în ciuda faptului că dispunem de condiţii excelente pentru toate ramurile agricole şi cele adiacente lor (apicultura, sericultura etc), importăm alimente, flori, utilaje agricole etc. de la naţiuni dezavantajate din acest punct de vedere (olandezi, turci, greci etc). Vă sugerez insistent să frunzăriţi măcar manualul de arta succesului *Faceţi avere*! cu scop de a

descoperi câteva sute de afaceri rentabile, ce se pot face cu puţin pământ românesc şi puţini bani! Cartea poate fi procurată şi prin poştă, de la firma *Somali SRL*, a cărei adresă o găsiţi în lista cu principalele firme care vând cărţile mele.

2. Cei care îmi citiţi cărţile de la prima apariţie aţi descoperit că mă entuziasmez greu, când e vorba să recomand o carte, un manual, o publicaţie etc. Ei, bine, volumul *Cultura specială a pomilor*, produs de Editura MATRIX ROM, Bucureşti, 2003, mi-a trezit entuziasmul şi speranţe nebănuite. Autorii, prof. univ. *dr*. *Nicolae Ghena şi dr*. *Ing*. *Nicolae Branişte*, au sistematizat, într-un manual de 400 de pagini, cele mai importante informaţii despre pomii şi arbuştii fructiferi cultivabili în România. *Sincere felicitări şi mii de mulţumiri*, *domnilor autori*! Aceasta este, într-adevăr, o carte demnă de a fi prezentată în fiecare ziar şi prin fiecare post de televiziune. Această carte ar trebui să fie pe biroul fiecărui primar din comunele patriei, în fiecare bibliotecă rurală şi urbană, în fiecare liceu şi instituţie superioară de învăţământ de specialitate, pe masa fiecărui ţăran pomicultor, în biblioteca fiecărui pasionat de acest domeniu deosebit de rentabil, mai ales în perspectiva integrării în Uniunea Europeană.

Am descoperit cam târziu acest manual de o înaltă ţinută ştiinţifică, pe timpul unei recente vizite la Institutul Agronomic *Nicolae Bălcescu* din Bucureşti. Îl recomand din toată inima cititorilor pasionaţi de cultura pomilor şi arbuştilor fructiferi, deoarece dă răspunsuri la aproape toate problemele: cultura propriu-zisă, combaterea bolilor şi dăunătorilor, procurarea materialului săditor (cu precizarea staţiunilor, pentru fiecare zonă de cultură în parte), altoirea etc. Acest manual, tipărit în condiţii grafice deosebite, costă numai 200.000 lei, însă eu n-aş renunţa la exemplarul meu nici pentru câteva milioane. Sper să aud că a fost retipărit în tiraje de masă. L-am comparat cu alte manuale, inclusiv dintre cele produse în străinătate şi l-am

găsit superior, în mod cinstit. Ai noştri sunt cei mai buni şi în acest domeniu. *Conform planurilor de integrare în UE, în următorii zece ani. România va deveni unul din principalii furnizori de fructe şi legume ecologice. Cine se trezeşte mai rapid câştigă mai mult şi cu eforturi mai reduse*.

3. *România a învins Macedonia la fotbal, cu scorul de 2 – 1, graţie prestaţiei strălucite a lui Nicolae Mitea, care a înscris cele două goluri*. Nu am o părere prea bună despre fotbalişti, deoarece „divinizez" creatorii şi producătorii de bunuri necesare traiului, însă ce-i al lui e al lui: ne-a umplut de glorie, pe terenul adversarilor, la Skopje. Sincere felicitări şi urări de mari succese, la Ajax Amsterdam în echipa naţională, ori de câte ori va fi nevoie!

4. *Campionatul Internaţional de gimnastică organizat în România (sala Olimpia din Ploieşti), în primele zile ale acestei luni, a fost dominat pur şi simplu de tinerii români*. Cătălina Ponor (bârnă şi sol), Florea Leonida (paralele), Marian Dragulescu (sărituri), Răzvan Şelariu (bară fixă) şi Marius Urzică (cal cu mânere) au câştigat medaliile de aur. Medaliile de argint au fost câştigate, pentru România, de Floarea Leonida (sol), Daniela Sofronie (paralele) şi Răzvan Şelariu (inele). Bronzurile au fost adjudecate de Floarea Leonida (bârnă) şi Marian Dragulescu (sol). *Sincere felicitări şi urări de noi succese*! *Ne creşte inima, ori de câte ori demonstraţi Lumii că românii nu sunt handicapaţii prezentaţi prin clişeele propagandistice duşmane*.

5. Într-o carte anterioară, v-am expus scurta biografie şi palmaresul actriţei romînce Maria Dinulescu, o prezenţă feminină enigmatică şi impresionantă. Aceste însuşiri au determinat o casă de film din Olanda s-o solicite pentru *filmvl Gadjo*, în care va juca rolul unei misterioase ţigănci. Vă reamintesc faptul că, deşi a terminat UNATC recent, în 2003, Maria Dinulescu are la activ filmele *Trafic* (premiat cu Palme d'Or, 2004), *Poveste de la scara C, 17*

minute întârziere. *Dust*, *Stejarii verzi*, *Milionari de weekend*, *Camera ascunsă* (fost Cobai) *şi Omul grăbit*. Acesta înseamnă talent actoricesc şi dăruire într-o artă în care se reuşeşte cu greu. Să-i urăm succese din ce în ce mai mari, deoarece toţi românii vor beneficia de celebritatea câştigată de această domnişoară!

6. Ne-am obişnuit deja ca inventatorii şi inovatorii noştri să se întoarcă plini de medalii de la *Salonul invenţiilor de la Geneva*. În ediţia din acest an, *dr. Îng. Mircea Mano-Icscu a prezentat o celulă anticutremur* (*unii i-au spus căsuţă sau cuşcă*), *asemănă*toare *capsulelor folosite în astronautică*, *pentru protejarea cosmonauţilor*, *în situaţii periculoase*. Invenţia s-a impus şi va intra în producţie, în cursul acestui an. În ce constă invenţia? E un adăpost individual anticutremur, montat în locuinţe, în greutate de circa 30 – 40 kilograme (greutatea variază funcţie de utilităţi). Această „capsulă" rezistentă nu se sparge, în caz de cutremur, chiar dacă locuinţa este grav avariată. Supravieţuitorul are la dispoziţie toate facilităţile pentru a rezista şi a comunica cu salvatorii timp de aproximativ 4 zile: rezerve de apă şi aer, radio pentru a asculta ştirile, sistem de detecţie pentru a fi găsit de salvatori, sistem de comunicaţie prin telefon, lampă electrică etc. *Domnul dr. Îng. Manolescu a dat lovitura*. *De ce*? *Simplu*, *dragi cititori*: *a inventat ceva util şi ieftin*, *pe terenul* de *aşteptare a milioane de clienţi din întreaga Lume*. Sincere felicitări şi urări de profituri mari din fructificarea invenţiei, domnule dr. Îng. Manolescu!

Inventatorul Radu Budei a prezentat ghetele de numărat paşii, *folosibile de sportivi dar şi de persoane care practică terapia prin mişcare*. *Soţia dânsului a fost premiată pentru inventarea duşului cromoterapic*. E vorba de un duş care posedă, în cap, un dispozitiv de producere a luminilor colorate, utilizate în diverse terapii (roşu, pentru revitalizare, verde, pentru relaxare, albastru, pentru răcorire etc). Cei doi soţi inventatori au primit premii şi

pentru un dispozitiv de curăţat limba de microorganisme.

Inventatorul Ioan Davidoni a inventat branţul magnetic antistres şi sutienul cu vibrator, utilizabil pentru masarea sânului în scop de prevenire a apariţiei cancerului.

Vă întrebaţi cum se face că, după ce invenţiile sunt brevetate şi premiate, nu apar pe piaţă? Răspunsul e relativ simplu. Agenţii economici din perioada de tranziţie au acţionat ca piraţii şi căutătorii de aur: s-au repezit către domeniile cu câştig mare, rapid şi sigur (petrol, bănci, import etc.) – Prea puţini au lucrat cu perspectivă, pentru impunerea invenţiilor cu perspective de câştiguri mai bune, în viitor. Profit de această ocazie şi rog cititorii să nu mă deranjeze pentru a le procura una sau alta din invenţiile prezentate în cărţi. În acest scop, se pot adresa Ministerului Educaţiei şi Cercetării, Ministerului Sănătăţii, asociaţiilor de inventatori, redacţiilor de ziare etc. sau direct inventatorilor cunoscuţi.

7. *Atleta româncă Constantina Diţă s-a plasat pe locul secund în maratonul de la Londra şi a primit, pe lângă medalie, suma de 30.*000 *dolari. Lidia Şimon, vicecampioana de la Sydney, a ocupat locul doi în maratonul de la Nagano (Japonia)*, parcurgând 42.195 kilometri, în două ore, 31 minute şi 20 de secunde. Publicul nipon a remarcat-o iar mai multe firme japoneze i-au oferit contracte de publicitate. Felicitări şi urări de noi succese!

8. *Luptătoarea româncă Ana-Maria Pavai a câştigat medalia de bronz, la Campoonatul European de Lupte, categoria 51 kilograme, la începutul acestei luni (Vama, Bulgaria). Colega ei, Mihaela Sadoveanu şi-a adjudecat bronzul la categoria 65 de kilograme*. Felicitări şi urări de noi succese!

9. *Halterofila româncă Marioara Munteanu a câştigat medalia de aur, la categoria 53 de kilograme, stilul smuls, la Campionatele Europene de haltere organizate la Sofia*

(*Bulgn na*), *la mijhx-ul acestei luni*. Sportiva noastră a reuşit să ridice 87, 5 kilograme, la a treia încercare, ceea ce este, într-adevăr, o performanţă chiar şi pentru bărbaţi. Sincere felicitări şi cele mai bune urări de noi succese!

După cum aţi observat, ne impunem în domeniile ştiinţific, tehnic, sportiv şi artistic. *După ce ne vom organiza mai bine viaţa şi activitatea*, *vom obţine mari succese şi în domeniile care ne interesează şi mai mult* – creaţia, producţia şi exportul bunurilor de consum. Vă îndoiţi de faptul că, în ultimă instanţă, calitatea vieţii depinde de creaţia originală, producţia şi exportul bunurilor de consum imediat (alimente de pildă), mediu (îmbrăcăminte, încălţăminte) şi de folosinţă îndelungată (de exemplu, autoturisme, calculatoare, utilaje etc). Nu putem trăi din import (dimpotrivă, importurile ne secătuiesc economic), din speculaţii bancare, din expediente, numai din comerţ etc. *Nivelul de trai al unei naţiuni depinde de eficienţa economiei naţionale*. Din păcate, majoritatea liderilor politico-economici post decembrişti au acţionat de parcă această axiomă economică-socială nici n-ar exista. Dacă liderii nu sunt buni gospodari, punem mâinile în sân şi murim de foame? Nu, amicii mei! Ne *organizăm*, *ne asociem şi iniţiem activităţi economice rentabile*. *În* cartea menţionată anterior (*Faceţi avere*!) şi în manualul de arta succesului pentru tineri – *Vom trăi omeneşte*! am prezentat câteva sute de reţele aplicabile la condiţiile economice din ţara noastră, cu bani puţini, deoarece ştiu că nu prea aveţi fonduri de investiţii.

După semnarea protocolului de aderare la UE, *în România vor intra*, *anual*, *câteva miliarde de euro*, *pentru investiţii*. *Nu scăpaţi ocazia*! Profitaţi de faptul că ceilalţi Europeni ne întind o mână, pentru a ne ridica la nivelul lor de bunăstare! Gândiţi că fondurile europene vor fi în continuare repartizate între clienţii politici? A înţărcat bălaia! Comisarii europeni vor urmări (monitoriza, în noul

limbaj de lemn) modul în care se cheltuie fiecare cent nerambursabil. În *ay* doilea rând, Curtea de Conturi a României va supraveghea modul în care sunt folosite fondurile ISPA ŞI SAPARD. Tot nu credeţi că veţi avea acces la astfel de fonduri? Mergeţi până la sediile instituţiilor de care v-am vorbit (în primul rând, SAPARD) şi vă veţi convinge! Dacă vă spun că am verificat personal, mă credeţi? Desigur, n-am solicitat şi n-am primit niciun euro, dar am verificat modul în care funcţionează aceste organisme. Binişor către bine. E loc şi de foarte bine. Vă urez succes! Nu uitaţi să-mi scrieţi, după ce reuşiţi, pe adresa firmei *Somali*! Nu mă ascund de cititori, însă, în cursul lunii viitoare, îmi voi schimba domiciliul, din Bucureşti, într-o microfermă pomicolă din Ilfov sau Prahova (încă n-am ales).

2. Programatică mental pentru succese de lungă durată!

Am introdus acest capitol, în această carte, din seria *Octogonul în acţiune*, după ce am constatat că unii cititori refuză cu încăpăţânare să studieze materiale de arta succesului. Din aceeaşi cauză, am înserat, printre acţiunile din prima parte a cărţilor de aventuri SF şi reguli de arta succesului. Nu se poate ca picătura chinezească să nu producă efectele scontate! în concret, sper că sugestiile pozitive repetate vă vor mobiliza să vă apucaţi de libera iniţiativă economică, abandonând viaţa de lefegiu nesigur, şomer sau altă poziţie socială defavorizată (şi neplăcută, desigur).

În acest capitol, vom învăţa programarea mentală către succese de lungă durată (ani) şi de foarte lungă durată (întreaga viaţă). Gândiţi că sunt un visător utopic, deoarece condiţiile politico-sociale din România nu prea permit succesul persoanelor care nu fac parte din găştile care au înşfăcat plăcinta naţională şi-au împărţit-o între ele? Nu vă contrazic dar vă atrag atenţia că, pe data de 23.04.2005, împlinesc 13 ani de când am lansat prima

carte, *Cheile succesului*. Dacă aveţi curiozitatea să număraţi cărţile tipărite şi vândute în această perioadă, veţi constata că sunt 92. Nu cunoaşteţi tirajele, desigur. Vă precizez că, după ce am depăşit şase milioane de cărţi vândute, n-am mai numărat (am facturile din tipografie şi o pot face oricând, însă nu-mi cheltui vremea cu statistici).

Ştiu ce gândiţi: nu oricine are parte de o asemenea baftă. Nu gândiţi corect. *Raţionamentul dumneavoastră ar trebui să fie următorul*:

— Acest om a scris, a tipărit şi a vândut aceste cărţi în condiţii economice, sociale şi politice vitrege: hulit pentru faptul că a fost Cl-ist, lipsit de fonduri de pornire a afacerii, şicanat şi păgubit de inamici etc. În plus, şi-a cheltuit mult timp şi mulţi bani cu organizarea şi lansarea *Partidului Vieţii Româneşti*.

 Dacă el a reuşit să se impună în aceste condiţii grele, în pofida unor lovituri economice şi sentimentale dureroase, *cu atât mai mult ne putem impune noi, cu mici afaceri în dezvoltare ascendentă*. La o primă vedere, suntem lipsiţi de oportunităţi. *Dacă analizăm în profunzime posibilităţile de lansare a unei afaceri mici, cu şanse reale de dezvoltare, observăm că România geme de oportunităţi neabordate de nimeni*. Am sintetizat numai câteva sute, în cartea *Faceţi avere!*, pe care o puteţi procura şi direct de la editor, firma Candy SRL, a cărei adresă o găsiţi în ultimele pagini ale cărţii.

E bun raţionamentul? Eu cred că e corect şi mobilizator, în 1992, am pornit activitatea de editare, cu suma de 350.000 lei, obţinută din vânzarea unui teren şi a unor lucruri de valoare din casă. N-am împrumutat niciun leu din bănci sau de la cămătari. Am făcut economii crâncene. Am împrumutat mai mulţi amici şi am iertat mai mulţi debitori. Am băgat o mare parte din câştigurile mele în PVR, cu speranţa că vom putea impulsiona viaţa normală şi vom ridica nivelul de trai al majorităţii cetăţenilor români. *Cum am putut face toate acestea*? *Nu*

m-am mulţumit cu puţin, cu un salariu de funcţionar. Mi s-au oferit funcţii în aparatul de stat, dar le-am refuzat. *Am muncit din greu*. N-am petrecut prin cârciumi, tot soiul de sărbători (nu consum niciun fel de băuturi alcoolice). *Mi-am planificat succesul pe durate lungi şi foarte lungi*. L-am planificat astfel, în ciuda faptului că duşmani ai scrierilor mele mă anunţau, telefonic şi în scris, că voi muri, că mă vor ucide, mă vor schilodi etc. *Am planificat şi am executat măsurile de succes din plan, în ciuda trădărilor unor aparenţi amici, a sugestiilor şi manipulărilor negative aplicate de profesionişti în domeniul războiului psihologic. Am făcut ce am vrut şi am scris ce-am gândit, amicii mei cititori*. Aceasta înseamnă libertate de conştiinţă şi voinţă.

De ce nu obţineţi toţi succes în viaţă, în domeniile în care-7 *visaţi*? De regulă, visaţi succes *sentimental* (dragoste, afecţiune etc), *economic* (o afacere şi o situaţie economică prosperă) şi *social* (o poziţie socială demnă, respectată de cei din jur). Despre sentimente am mai vorbit şi nu e momentul potrivit să reluăm discuţia. Vă propun să învăţăm planificarea succesului socio-economic (aceste domenii sunt legate între ele), în sistemul de liberă iniţiativă, *deoarece acest sistem vă oferă maxim de libertate de opinie, decizie şi câştig*. Funcţionarii şi angajaţii trebuie să asculte de şefi şi patroni şi, de regulă, au câştiguri limitate. *Dacă vreţi să vă impuneţi propria voinţă şi propriile interese, trebuie să abordaţi libera iniţiativă economică, începând de la nivele modeste, către mari afaceri. În astfel de afaceri, banii sunt o chestiune secundară, în primul plan, se situează capacităţile dumneavoastră personale: cunoştinţele ştiinţifice, imaginaţia creatoare, spiritul inventiv, puterea de muncă, rezistenţa la tentaţii, spiritul organizatoric, capacitatea de programare a propriei personalităţi către ascendenta succeselor*.

În cursul acestui an, voi lansa o nouă carte de arta succesului, în care voi prezenta pe larg procedeele de

programare mentală către succes (nu i-am stabilit încă titlul). Pentru dumneavoastră, cititorii seriei *Octogonul în acţiune*, sintetizez câteva reguli de primă necesitate:

1. Toate succesele pornesc din creier. Ele sunt imaginate, dorite şi lansate în viitor, de creierele omeneşti cultivate cu informaţii şi reguli din domeniul în care vrem să obţinem succes (invenţii, producţie, servicii, transporturi, comerţ etc). Cu cât creierele sunt mai bine cultivate cu informaţii şi reguli din domeniul în care visăm să obţinem succese, cu atât şansele de succes sunt mai mari. *Concluzia*? *Cunoaşteţi şi aprofundaţi ştiinţific domeniul în care vreţi să obţineţi succes*! în mare, cunoaşterea trebuie să stabilească următoarele informaţii utile obţinerii succesului:

a. *Realizările de vârf din domeniul studiat*.

b. *Încercări de invenţie în domeniu, ratate sau abandonate, din diverse motive* (lipsă de cunoştinţe, de bani şi de interes, de pildă).

c. *Modul de răspândire a produselor şi serviciilor din domeniul dorit, cu scop de a găsi locul în care oferta este mai scăzută* decât *cererile consumatorilor*.

d. *Dorinţele consumatorilor care pot fi transformate în invenţii, inovaţii, perfecţionări, oferte de servicii* etc. De exemplu, într-un sat în care intenţionez să-mi fac o micro-fermă, nu există curse de microbuze, ci numai anacronicele PvATB. O cursă rapidă, la circa 25 de kilometri de Bucureşti, ar fi foarte rentabilă. De ce nu observă nimeni „seceta" de ofertă, comparativ cu cererile potenţialilor clienţi?

e. *Bogăţiile naturale şi create* (*clădiri, utilaje, amenajări* etc.) *existente în zona de activitate, care ar putea îi folosite pentru lansarea unei afaceri modeste, la început, cu posibilităţi de extindere ulterioară*. De exemplu, în repetate rânduri, am sugerat brichetarea prafului de cărbune şi rumeguşului, reziduuri aruncate de mineri şi prelucrătorii lemnului, însă n-am găsit aceste

produse pe piaţă. Importatorii au adus în România centrale termice cu posibilităţi multiple: gaze, combustibil lichid şi… combustibili solizi. Gaze*le se scumpesc continuu, fa*pt *pentru care mulţi cetăţeni vor căuta un combustibil mai ieftin… E nu*mai una din sutele de idei de îmbogăţire prin muncă, ingeniozitate, inventivitate.

f. *Posibilităţile financiare proprii şi ale amicilor cu care vă puteţi asocia, pentru a demara afacerea planificată*. Românii se plâng că n-au fonduri de investiţii dar toate cârciumile prosperă, electrocasnicele şi autoturismele se vând ca pâinea caldă etc. *Vă rog să analizaţi în câte direcţii neproductive cheltuiţi banii de investiţii*! Bancherii au lansat împrumuturi de consum şi asta nu-i rău. *Mai bine însă să împrumutaţi o sumă pentru investiţii, cu dobândă mică* (vezi creditul BRD de 30.000 – 250.000 euro!), *pe un termen îndelungat, în care să-l puteţi restitui*. Încă o informaţie de perspectivă: după aderarea la UE, dobânzile bancare vor scădea, către nivelul celor din ţările europene (4 – 7%).

g. În *fine, cunoaşterea dumneavoastră trebuie să cuprindă „capătul din viitor" al afacerii planificate, respectiv, beneficiarul produselor ori serviciilor oferite de dumneavoastră. Cine şi cât va cumpăra de la mine*? e întrebarea la care trebuie să răspundeţi, înainte de a vă lansa în afaceri, producţie, comerţ, servicii, construcţii etc. Persoanele care pornesc afaceri „la plesneală", mizând numai pe noroc şi fler, reuşesc în rare cazuri. *Persoanele care studiază anticipativ cine şi cât va consuma din produsele şi serviciile oferite, obţin succese mai sigure*.

2. Succesul unei afaceri depinde de buna organizare şi derulare a acesteia. O afacere rentabilă prost organizată îşi va scădea rentabilitatea, pe măsura trecerii timpului şi apariţiei concurenţei. O afacere bine organizată va produce rezultate pozitive chiar şi în condiţii mai modeste (capital mic, consumatori mai puţini etc). Cum vă organizaţi afacerea. Încât să obţineţi succese chiar şi în

condiţii vitrege? Câteva idei:

a. În *primul rând, trebuie să vă organizaţi gândirea proprie. Gândirea logică, pragmatică, realistă şi oportună nu se moşteneşte, ci se învaţă*. Cele mai strălucite minţi neorganizate nu sunt la fel de eficiente ca o minte rece şi organizată. Vă reamintesc faptul că *inteligenţa constă în capacitatea omului de a rezolva probleme de viaţă personală, familială şi naţională, nicidecum în acumularea haotică de informaţii sterile*. Am prezentat, pe larg, în *Clanul învingătorilor*, *Vom trăi Omeneşte*, şi *Faceţi avere*! regulile de ordonare a gândirii pragmatice (practice). Pentru părinţi şi copii, le-am prezentat în *Cartea părinţilor*, *carte* pe care ar trebui s-o studieze toate persoanele, de ambele sexe, care-şi asumă răspunderea aducerii unor copii, în această Lume.

b. *Gândirea organizată se mobilizează către obţinerea succesului, pe termene lungi şi foarte lungi (ani şi întreaga viaţă), cu ajutorul autosugestiilor şi programării mentale*. La acest capitol, prea mulţi români nu pot primi note de trecere. De ce? Deoarece sugestia şi autosugestia pozitivă precum şi programarea mentală a activităţilor viitoare nu sunt studiate încă din clasele primare, cum ar fi normal. O mică parte din naţiunea română a fost pregătită în domeniul programării mentale de lungă durată (liderii politico-economici, militarii, ofiţerii de informaţii). Majoritatea cetăţenilor nu folosesc în mod curent planuri de câţiva ani, planuri anuale, semestriale, trimestriale şi lunare, agenda zilnică. *Cu alte cuvinte, avem încă cetăţeni care nu ştiu exact ce trebuie să facă mâine, poimâine, peste o săptămână, peste o lună etc, pentru a obţine succese*. Vă rog să nu vă supăraţi, dar numai oamenii sălbatici mai trăiesc conform bioritmurilor naturale. *Oamenii moderni îşi planifică activitatea pe cât mai mult timp în viitor, chiar şi în condiţii socio-economice şi materiale proaste*. După ce planifică, ţin cu dinţii de respectarea planurilor de succes, cu excepţia cazurilor

când acestea au devenit inoportune sau vădit irealizabile.

c. *De îndată ce aţi identificat şi delimitat afacerea cu care vreţi să obţineţi succes, descrieţi-o pe un caiet, cât mai detaliat, încât s-o puteţi analiza, critica şi îmbunătăţi*! Atrageţi la această activitate şi persoanele îndrăgite (copii, părinţi, fraţi, surori, iubiţi, iubite, soţii, soţi, amici de încredere), deoarece mai multe minţi şi mai multe suflete produc mai multe idei aplicabile în practică! *Din momentul în care aţi ajuns la planul final şi începeţi să-l aplicaţi, suportul moral al persoanelor apropiate, exemplificate anterior, vă va fi de mare ajutor. Nimeni nu poate reuşi de unul singur şi nimeni nu se poate bucura în singurătate de succese. Cu cât sunteţi mai mulţi şi mai uniţi, cu atât şansele de succese cresc*. Înţelegeţi de ce duşmanii naţiunii noastre au semănat dezbinarea, până în celulele de bază ale societăţii? V-au dezbinat în familii, grupuri de prieteni, tovarăşi de muncă (expresia *tovarăşi de muncă* n-a vost inventată de comunişti, ci de experienţa populară), vecini etc. *La ce v-au folosit certurile cu caracter politic, religios, etnic, economic*? V-au îmbogăţit cu ceva sau au îmbogăţit persoanele care au exploatat dezbinările? Verificaţi!

d. *Sunteţi gata de start într-o mare aventură, căci aşa vi se pare afacerea pe care o visaţi*. Cu ce începeţi? Nu vă grăbiţi să daţi un răspuns, căci veţi greşi, aşa cum am greşit şi eu, în afacerile iniţiale, în care am păgubit ori am câştigat mai puţin decât se putea! *De la bun început, trebuie să vă convingeţi pe dumneavoastră înşivă că afacerea e rentabilă şi puteţi s-o derulaţi cu mare succes*. E bună regula? Dacă începeţi afacerea şovăielnic, fără a fi sigur că o puteţi dezvolta până la limitele pe care le-aţi visat şi chiar dincolo de ele (cum mi s-a întâmplat mie), nu acţionaţi cu toată inima şi cu întreaga minte. *Cum o vrea Domnu'* e o formulă nesigură şi imprecisă. Desigur, *Dumnezeu nu are nimic împotriva oamenilor care muncesc cinstit, să câştige mai mult şi să trăiască mai bine*. Deci,

Dumnezeu şi-a spus cuvântul, în momentul în care v-a înzestrat cu conştiinţă (raţiune), voinţă şi sentimente, precum şi când v-a ajutat, prin inspiraţie, să vă faceţi planul. Nu-i aşa? Eu cred că da. De ce am pus la socoteală şi sentimentele? Simplu amicii mei: *sentimentele pozitive* (*credinţa*, *speranţa*, *iubirea*, *încrederea în propriile forţe şi în oamenii corecţi*, *dorinţa de mai bine*, *setea de reuşită* etc.) *sunt acceleratori ai succesului*. Majoritatea invenţiilor din Lumea noastră s-au făcut sub impulsuri sentimentale (dorinţa de mai bine, setea de cunoaştere şi perfecţionare, pasiunea pentru domeniul abordat etc).

Cum vă convingeţi pe dumneavoastră înşivă că începeţi o activitate de succes? Câteva raţionamente şi autosugestii sunt foarte potrivite:

— Voi reuşi cu siguranţă, deoarece Dumnezeu ajută oamenii creatori, muncitori, cinstiţi, harnici etc.

— Voi reuşi cu siguranţă, deoarece am aprofundat domeniul în care activez şi am făcut un plan realist de acţiune.

— Voi reuşi cu siguranţă, deoarece posed însuşiri de personalitate favorabile succesului din acest domeniu (precizaţi domeniul concret în care vă lansaţi!).

— Voi reuşi cu siguranţă, deoarece părinţii, amicii, iubita, iubitul (pentru doamne şi domnişoare) etc. mă sprijină, cu gândul şi fapta!

— *Voi reuşi cu siguranţă*, *deoarece mi-am mobilizat toate rezervele de energie vitală din organism şi am renunţat la toţi factorii nocivi*, *improprii succesului*! Ştiţi care sunt factori nocivi: alcoolismul, pălăvrăgeala, lenevia fiziologică şi intelectuală, lipsa ordinii şi autodisciplinei etc.

— *Trebuie să reuşesc cu siguranţă*, deoarece, în caz contrar, m-aş face de râs şi mi-aş pierde încrederea, simpatia şi respectul amicilor, iubitei, iubitului etc. De ce am adăugat această conştientizare-autosugestie? Deoarece *extrem de puţini oameni vor să obţină succes numai*

pentru ei. Majoritatea oamenilor normali visăm să împărţim bucuriile succesului cu persoanele îndrăgite.

Conştientizările şi autosugestiile pentru mobilizarea tuturor energiilor din organism, pe direcţia succesului, sunt mult mai multe. V-am enumerat câteva, cu scopul de a vă mobiliza şi a vă determina să studiaţi arta succesului în profunzime. Nu pentru a-mi cumpăra mie cărţile din această serie, deoarece eu trăiesc din seria *Octogonul în acţiune*. Pentru dumneavoastră, amicii mei cititori. Comparativ cu alte edituri, cărţile de arta succesului editate de mine sunt mult mai ieftine şi aceasta înseamnă câştiguri mai modeste pentru editura mea. Îmi *respect însă planul de mobilizare a creatorilor români*, *plan făcut înaintea lansării primei cărţi*, *Cheile succesului* (*joi*, *23 aprilie*, *1992*). Voi scrie în continuare manuale de acest fel, chiar dacă sunt studiate de mai puţini oameni. Plăcerea, bucuria şi avântul celor care reuşesc pe baza lor sunt şi ale mele. Şi eu mă hrănesc din sentimente frumoase, amicii mei. Asta o ştiu prea bine duşmanii care m-au lovit cu mai multe decepţii şi „minuni" decât vă puteţi închipui. N-am cedat însă şi vă sugerez să nu cedaţi nici dumneavoastră în faţa nici unei dezamăgiri. *Dacă munciţi cu tenacitate veţi obţine*, *cel puţin*, *bucuria succesului*.

e. V-aţi aplicat autosugestiile exemplificate, în fiecare zi, dimineaţa şi seara, citindu-le sau rostindu-le, de câteva zeci de ori, până ce au pătruns în profunzimile creierului şi v-au mobilizat? Da! OK! dar nu e suficient. Sunteţi ca o rachetă încărcată cu combustibil, gata să zboare. Ce vă lipseşte? *Sistemul de comandă*, *conducere şi control*, *amicii mei*. *Programarea mentală pentru a obţine succese de lungă durată*. Nu ştiţi ce înseamnă? Vă amintiţi numele scriitorilor, români şi străini, lansaţi în aceeaşi perioadă cu mine? Nu-i mai găsiţi în piaţa de carte, deşi, iniţial, au beneficiat de reclame prin radio, televiziune, presă scrisă, afişe etc. Eu n-am beneficiat de astfel de mijloace artificiale de reclamă dar am rezistat şi voi rezista întreaga

viaţă. *Secretul*? *Programarea mentală de foarte lungă durată şi respectul pentru persoanele cărora le ofer informaţii scrise*, *cu scop de informare*, *încurajare*, *destindere*, *mobilizare*, *ajutor* etc. Scriitorul de consum e un ofertant de produse scrise, utilizabile în diverse moduri, în viaţa obişnuită. Din această cauză, scriitorii pentru „amorul artei” sau pentru glorie personală nu prea obţin succes. Şi la scriitori, ca în orice domeniu de activitate competitivă, consumatorii hotărăsc cine sunt învingătorii. Ştiţi şi cum decid cine sunt învingătorii: mărimea tirajelor vândute. Critica literară favorabilă poate mângâia răni şi orgolii dar nu poate înlocui realitataea concretă, respectiv, nu poate mări numărul şi calitatea cititorilor unui autor.

Cum vă faceţi programarea mentală de scurtă, medie. lungă şi foarte lungă durată? Câteva idei practice:

a. În *primul rând*, *v-o faceţi prin planificarea scrisă a afacerilor sau activităţilor planificate*, *pe săptămâni*, *luni*, *trimestre*, *semestre*, *ani şi decenii în viitor*. În acest scop, eu folosesc un caiet de planuri şi vise, de lungă şi foarte lungă durată. De ce le scriu? Pentru a nu le uita, datorită activităţilor, evenimentelor şi tentaţiilor cotidiene. *Vă sugerez să folosiţi şi dumneavoastră astfel de caiete*, *împărţite în mai multe capitole*, *ca de exemplu*: vise de îndeplinit în următorii 5 – 10 ani, schiţe de plan pentru următorii ani, planuri complete pentru viitorul mai apropiat. După ce le scrieţi, ori de câte ori le citiţi, le completaţi şi modificaţi, funcţie de evoluţia *Vieţii*. *Aceste vise şi planuri vă mobilizează gândirea*, *fantezia*, *dorinţa de muncă etc*, *ori de câte ori le citiţi*. Nu vă speriaţi dacă numai o mică parte dintre ele se transformă în realitate! În astfel de cazuri, veţi constata că, pe lângă visele planificate, aţi obţinut succese neplanificate din timp sau planificate ad-hoc.

b. În *al doilea rând*, *ca oameni de succes*, *trebuie să folosiţi o agendă cu planificare anuală*, *lunară şi zilnică*. Desigur, puteţi face şi planuri semestriale şi trimestriale,

dacă tipul de activitate ales vă obligă. Fără o agendă cu planuri anuale, lunare şi zilnice, nu vă puteţi programa mental către succes. De ce? *Deoarece creierul se organizează funcţie de sarcinile scrise, pe care le citiţi din agendă, în fiecare zi şi în fiecare lună*. După un timp, veţi observa că hiperconştiinţa, conştiinţa şi inconştientul vă atenţionează că aţi uitat să faceţi ceva important, că trebuie să iniţiaţi unele măsuri, că trebuie să modificaţi unele puncte din plan etc.

De exemplu, când îmi scriu planificarea lunară, parte din planul anual, îmi trec mai multe sarcini decât pot executa în mod normal şi mă iau la întrecere cu mine însumi. De la bun început, îmi programez creierul în stilul *trebuie să îndeplinesc neapărat următoarele sarcini…* Le studiez, le memorez şi las creierul să acţioneze pentru îndeplinirea lor. În fiecare scară, verific ce am îndeplinit, din planul zilnic şi lunar, şi-mi lac planificarea pentru următoarele zile. De ce e mai bine să ne programăm creierul seara? Deoa*rece, în* t*imp*u*l som*n*ului, cr*ei*erul* îşi *org*a*nizează act*i*vitatea în*t*re cen*t*rii ner*vo*şi ra*ţ*ionali şi* a*fec*t*ivi. E* suficient să vă spuneţi, înainte de a adormi, o formulă de tipul pe care-l voi expune în următoarele propoziţii, ca întregul organism să se mobilizeze pentru îndeplinirea sarcinilor. Voi *dorm*i *adân*c, *od*ih*nitor. Mâi*n*e dimineaţă, mă* v*oi trezi la* o*ra*… s*ănă*tos, *bine d*is*pus, cu mar*e *po*f*tă de munc*ă. V*oi în*de*pli*n*i neapăra*t *următoarele sarcini*… D*acă îmi* va *rămâ*n*e timp, voi m*a*i fa*ce… *Încercaţi o* astfel de formulă de programare mentală şi nu vă speriaţi de faptul că îngerul veghetor vă trezeşte exact la ora indicată în ea!

Cum vă întăriţi decizia de a obţine succese şi obişnuinţa de a vă programa pentru a le atinge chiar şi în situaţii mai grele? Câteva metode:

a. *Bucuraţi-vă de orice succes intermediar obţinut, oricât de mic ar fi acesta*! Trăiţi plăcerea reuşitei din plin şi spuneţi-vă că veţi atinge şi altele, din ce în ce mai mari!

Su*gestionaţi-vă partenerii şi persoanele îndrăgite să se bucure cu dumneavoastră de succesul obţinut*! La rândul dumneavoastră, bucuraţi-vă de succesele lor, să le mobilizaţi către noi reuşite!

b. *Minimalizaţi eşecurile întâlnite în calea succeselor, cu formula Eşecurile sunt încercări ratate către culmea succesului*. Amintiţi-vă că majoritatea marilor inventatori şi oameni de afaceri au înfrânt multe eşecuri, înainte de a obţine succese răsunătoare! De pildă, amintiţi-vă că Edison a făcut câteva mii de încercări, până ce a obţinut un filament de bec electric care a ars 48 de ore. Ştiţi ce înseamnă câteva mii de eşecuri mărunţele?

Tot atâtea iritări care ar fi trebuit să-i facă nervii praştie, ca să folosesc o expresie argotică. Ei, bine, visele de lungă durată nu l-au lăsat să se enerveze şi să rateze succesul care l-a făcut celebru. *Deci, stăpâniţi-vă nervii şi minimalizaţi eşecul*! *Ştergeţi eşecul din creier şi înlocuiţi-l cu un gând creator*!

c. *Recitiţi periodic visele, schiţele de plan şi planurile de lungă durată*! Cu această ocazie, analizaţi-le critic şi completaţi-le, funcţie de evoluţia vieţii şi de informaţiile obţinute, de la precedenta analiză, până în prezent. Dacă inspiraţia v-a oferit noi vise şi proiecte aplicabile în viitorul îndepărtat, scrieţi-le pe caiet, pentru analiză ulterioară! *în timp ce recitiţi visele, proiectele, schiţele pe plan şi planurile de lungă durată, cu mintea limpede, creierul le reţine şi începe să lucreze pentru îndeplinirea lor*. Dacă, concomitent, apar şi împrejurări socio-economice favorabile aplicării unuia din multitudinea de vise şi planuri, puteţi să-l treceţi în categoria *planuri active de îndeplinit în viitorul apropiat* şi să începeţi a-l aplica, după metodele analizate anterior.

d. *Studiaţi zilnic planul de activitate lunară, cu scop de a extrage sarcinile de îndeplinit, pe săptămânile şi zilele viitoare*! Veţi observa că, ori de câte ori aţi reuşit să îndepliniţi o sarcină dificilă şi aţi notat realizarea în caiet,

căpătaţi mai multă încredere în forţele proprii, mai mult curaj de gândire şi acţiune, mai multe speranţe, mai mult optimism etc. Îndeplinirea sarcinilor vă produce stări de spirit pozitive care vă asigură atingerea succesului final râvnit.

Dragi prieteni, ştiu că unii dintre dumneavoastră vor strâmba din nas, pe timpul citirii acestui capitol, dacă nu vor face ceva şi mai rău, adică nu-l va ocoli. Mentalităţile libertine, dezorganizate, haotice şi hazardante, din perioada de tranziţie şi-au pus amprente pe multe creiere, inoculând idei total greşite. Obţinerea succesului exclusiv prin fler, noroc, „pile”, relaţii, trafic şi de influenţă, afaceri la limita Legii sau chiar cu încălcarea normelor legale, renunţarea la demnitate (linii fierbinţi, porno etc.) şi alte atribute specific umane au fost promovate şi exacerbate, prin propaganda din această perioadă de regres ştiinţific, economic, social şi moral. Posibil chiar ca vreunul sau vreuna dintre dumneavoastră să taxeze metodele de programare mentală şi planificare drept comuniste. Vă înşelaţi, dacă gândiţi astfel. În socialism şi comunism, se putea lucra şi fără o programare mentală şi fără planificare scrisă, deoarece eventualele eşecuri şi pagube erau compensate din avuţia naţională. *Un mare om de afaceri nu-şi permite să bâjbâie, la noroc şi numai pe bază de fler*. Dacă nu mă credeţi, puteţi întreba secretarele şi consilierii celor mai prosperi oameni de afaceri cinstiţi.

Eu vă urez succese mari şi de lungă durată! *Mă voi bucura din toată inima când voi auzi că le-aţi obţinut*.

Vânătorul de microbi *în continuare, vom admira împreună activitatea unuia din cei mai importanţi biologi şi chimişti din secolul 19 e.n., Louis Pasteur*. L-am ales anume, dintre mai mulţi savanţi de renume, deoarece folosea în practică o planificare riguroasă, încât îşi enerva subalternii şi angajaţii mai boemi. Descoperirea vaccinului antirabic, a microbilor de antrax şi a multor altor informaţii ştiinţifice despre care vom discuta în acest

capitol, într-un secol pe penumbra ştiinţifică, l-a propulsat între marii oameni ai Lumii noastre. A acţionat conform devizei *Ştiinţa adevărată constă în negarea minciunii şi obscurantismului* precum şi în spirit umanist, indus de celebra maximă a lui Galileo Galilei – *Eu susţin sus şi tare că singurul scop al ştiinţei este de a uşura Viaţa neînchipuit de grea a Omenirii*.

Louis Pasteur s-a născut la data de 27.12.1822, în Arbois – Franţa, în familia unui modest tăbăcar. Strămunii săi au fost şerbi. În 1763, străbunicul patern, Claude Etiene, şi-a răscumpărat libertatea, plătind patru ludovici de aur. Între cei zece copii ai libertului, s-a numărat bunicul savantului Jean-Henri. Tatăl marelui om de ştiinţă, Jean Joseph, s-a născut în 1791, la Salins. În tinereţe, a fost sergent în armata lui Napoleon, ocazie cu care a devenit republican fervent. După restauraţia monarhiei, a suferit din cauza concepţiilor sale republicane.

După demobilizare, tatăl savantului, Jean Joseph, s-a căsătorit cu Jeanne Étiennette şi s-a stabilit în Arbois, unde şi-a deschis o tăbăcărie. A fost un model de dârzenie, tenacitate şi muncă pentru fiul său Louis.

Viitorul savant Louis Pasteur şi-a început studiile în orăşelul natal Arbois. Era un elev sârguincios, însă nu excela la învăţătură; nu dădea semne de precocitate, nu vestea un viitor strălucit în domeniul ştiinţific. Cu toate acestea, tatăl său, umblat prin Lume, a ţinut morţiş ca fiul său să înveţe carte, să devină un om luminat. În acest scop, în 1836, l-a dus la Liceul Saint Louis din Paris. L-a lăsat în gazdă la un conjudeţean, Barbet din districtul Comte, un bătrân hâtru care, în baza „patriotismului districtual”, i-a luat o chirie mai mică. Louis n-a rezistat însă la liceu. La prima vizită a tatălui său, a izbucnit în plâns şi l-a convins să-l ducă acasă, în Arbois. Ciudat dar, în adolescenţă, se simţea atras de pictură şi litere, nicidecum de ştiinţele care aveau să-l facă faimos – biologia şi chimia.

În 1839, Louis Pasteur s-a lăsat convins să urmeze cursurile Liceului din Besançon, cursuri absolvite după doi ani, cu un bacalaureat în litere. În continuare, a studiat matematica şi a lucrat ca suplinitor şi meditator, pentru a procura banii necesari şcolarizării surorii sale, Joséphine. Din însemnările sale, rezultă că, la 18 ani, a descoperit o regulă de psihologie aplicată – *Voinţa ne mobilizează să muncim pentru a obţine succesul*. A aplicat-o cu sfinţenie şi stăruinţă, devenind un student bun.

În anul 1842, şi-a luat bacalaureatul în chimie, la Dijon, cu calificativ mediocru. Nu s-a demobilizat, însă. A început să studieze biografiile „oamenilor mari", respectiv, ale personalităţilor de succes, cu scop de a descoperi secretele reuşitei acestora în viaţă. Astfel, şi-a „mobilat" creierul cu modele demne de urmat, modele care l-au ajutat mult în ascensiunea sa. A devenit mult mai exigent cu sine însuşi şi mai pretenţios cu poziţia sa în Lume. De exemplu, după ce a dat examen de admitere în Şcoala Normală şi a fost clasat al 15-lea din 22 de candidaţi, a renunţat la această poziţie, pentru a susţine un nou examen, la o dată ulterioară. Între timp, s-a apucat să audieze cursuri de chimie la Sorbona.

În 1843, a reuşit să intre în Şcoala Normală, pe locul patru, cum îşi dorise. *Dacă nu primul, atunci măcar printre primii*! o deviză foarte înţeleaptă se născuse în creierul său. Şcoala în care fusese admis nu se compara cu „normalele" din vremea noastră. Era un fel de facultate, deoarece pregătea profesori de liceu. Louis Pasteur a absolvit-o cu brio, în 1946. Rezultatele obţinute la examenul de licenţă i-au permis să rămână în Şcoala Normală, ca profesor şi meditator în laborator. Aceasta este perioada de debut într-o carieră ştiinţifică de excepţie. În anul următor, 1847, Louis Pasteur şi-a luat doctoratul în două discipline – chimie şi fizică. După aceasta, a rămas profesor şi preparator în laboratorul Şcolii Normale.

Pe timpul Revoluţiei din 1848, profesorul Louis

Pasteur a participat la eveniment, la fel ca majoritatea covârşitoare a studenţilor, profesorilor şi intelectualităţii progresiste, cu concepţii republicane. După abdicarea lui Ludovic Filip de Orléans, la 23 februarie 1848, Pasteur a revenit la catedră şi laborator. După entuziasmul iniţial al maselor care au răsturnat monarhia, a urmat perioada de contradicţii între oportunişti care jinduiau puterea. Acest fapt l-a scârbit pe Louis Pasteur şi l-a determinat să se refugieze în munca sa de laborator. A devenit taciturn; numai descoperiri cu adevărat remarcabile îl făceau să vorbească mai mult şi, ocazional, să cânte melodii din ţinutul său natal.

Şi-a început cercetarea cu un domeniu aparent banal – cristale de tartraţi. Să nu uităm, însă, că acestea se întâmplau cu mai mult de 150 de ani în urmă! Când a reuşit să stabilească relaţia exact dintre cristalele de paratartrat şi planul de polarizare al luminii, a izbucnit plin de entuziasm: *Totul se explică*! Fericirea curiosului care a aflat un răspuns la o întrebarea l-a invadat, exact ca şi pe Arhimede, când, cuprins de frenezia spiritului descoperitor, a strigat *Evrika*! Descoperirea sa a fost confirmat şi apreciată de bătrânul savant Biot, de la Collège de France, fapt pentru care Louis Pasteur a fost avansat profesor de fizică la Liceul din Dijon. N-a putut să trăiască fără munca de laborator, astfel că a optat pentru un post de profesor suplinitor la facultatea din Strasbourg, zonă în care industria avea nevoie de chimişti pricepuţi.

Activitatea în Strasbourg a debutat sub „stea norocoasă”. Louis Pasteur s-a îndrăgostit fulgerător de fiica mijlocie a rectorului, Marie-Ane Laurent şi s-a căsătorit, la fel de fulgerător, la numai 26 de ani. Şi-a găsit soţia potrivită, cu care a avut cinci copii, pentru fete şi un băiat. În primii ani de activitate la Strasbourg, a fost nevoit să lucreze şi ca profesor de chimie la Şcoala de Farmacie, pentru a-şi procura banii necesari experienţelor sale. Deşi savanţii se invidiază între ei, mai mulţi oameni de ştiinţă

germani l-au ajutat cu substanţe şi aparate folosite la experienţe: chimistul Liebig, cristalograful Mitscherlich, fabricantul Fikentscher. Pasteur devenea din ce în ce mai cunoscut, astfel că, în 1855, i s-a oferit un loc de membru corespondent al Institutului de Ştiinţe. Îndrumătorul său spiritual, bătrânul Biot, l-a sfătuit să nu se lase sedus de gloria uşoară, ci să muncească asiduu, aşteptând ca rezultatele să-l ridice la înălţimea postului oferit. Ca atare, Pasteur a refuzat onoarea timpurie ce i se făcuse, un gest care l-a ridicat şi mai mult în ochii altor savanţi. Biot spunea despre dânsul, în acea perioadă, că lumina pe unde trecea.

În toamna anului 1854, tânărul profesor Pasteur a fost numit decan al Facultăţii de Ştiinţe din Strasbourg – Lille. Aşa a ajuns să lucreze între flamanzi, oameni înclinaţi către practică, zgârciţi cu timpul şi interesaţi de nou. Noua facultate fusese deschisă în urmă cu câţiva ani, cu scop de a pregăti tehnicieni chimişti, prin doi ani de cursuri. Pasteur a exploatat interesul băştinaşilor pentru lucruri practice, într-un mod original. Şi-a început discursul inaugural cu afirmaţia: *Cine are un cartof în mână*, *poate face din el zahăr*, *oţet*, *alcool sau eter*. A captat imediat atenţia tinerilor studenţi, pentru „ştiinţa în acţiune” cum îi plăcea să spună. *Teoria şi practica ştiinţifică se dezvoltă într-o unitate desăvârşită*, *încă o idee a savantului Pasteur validată de evoluţia Vieţii*. *Ştiinţa este căpitanul iar practica*, *soldaţii*, repeta el o maximă de-a lui Leonardo da Vinci.

Sub conducerea tânărului decan, facultatea amintită, iniţial, cam goală, s-a umplut de studenţi. Ce îi atrăgea? Louis

Pasteur nu se limita la expunerea seacă a unor teorii şi informaţii. Făcea experienţe, cu studenţii, în laborator. Îi purta prin toate atelierele şi fabricile din regiune, să cunoască aplicaţiile practice ale informaţiilor ştiinţifice. Le vorbea cu entuziasm despre progres, ca pas colectiv al

spiţei Umane, determinat legic. Îşi *instiga studenţii la cercetare şi cunoaştere*, cu câteva întrebări mobilizatoare, ca de pildă: *Ce este dincolo de ce ştim, acum*? *Până unde ai ajuns*? *Se poate merge mai departe*? *Putem descoperi legile de dincolo de această necunoscută, de acest haos, de această lacună de informaţii*? Normal că, prin folosirea unor astfel de procedee de mobilizare, şi-a atras simpatii şi admiraţie din partea studenţilor, industriaşilor din zonă şi a savanţilor din ţările învecinate.

Era un profesor deosebit de autoexigent şi meticulos. Notiţele sale ne arată că-şi făcea planuri, sinteze şi rezumate, cât mai exacte şi mai explicite. Aceeaşi organizare strictă o găsim şi în primele sale lucrări de chimie organică. În *ce consistă fermentaţia*? *Caracterul misterios al fenomenului*. *Cuvânt despre acidul lactic*. În prezent, aceste informaţii ni se par puerile, deoarece le-am învăţat în anii de liceu. Dacă, însă, n-ar fi fost studiate pe îndelete de savanţii secolelor 19 – 20 e.n. nu le-am fi aflat niciodată. *Fiecare personalitate poate fi înţeleasă şi apreciată numai funcţie de nivelul de cunoaştere şi de evoluţie al Societăţii Umane din perioada vieţii sale*.

Probabil, fenomenul care trezise interesul savantului vi se pare banal. Posibil ca, în prezent, să fie banal. Cum era, însă, în urmă cu 150 de ani? *încă prin secolul 17 e.n.*, *savantul englez Robert Boyle lansase ipoteza că persoana care va înţelege procesul de fermentaţie, asemănător celui de putrefacţie, va descoperi cauzele multor boli*. Speranţa lui s-a împlinit prin munca de cercetare a savantului Louis Pasteur. Anterior, fizicianul francez Charles Cagniard de La Tour şi fiziologul german Theodor Schwann emiseseră opinia că fermentul e un organism viu. Leuuwenhoek demonstrase deja că drojdia de bere era o celulă care se înmulţea prin înmugurire, pe timpul fermentaţiei alcoolice. *Pasteur a pornit de la rezultatele predecesorilor amintiţi şi a fondat teoria microbiană, teorie care i-a deschis porţile unui domeniu pentru care nu se pregătise – medicina*.

Louis Pasteur a început studiul fermenţilor mânat de un interes practic. Un producător de alcool din Lille, Bigo, al cărui fiu era student în Facultatea de Ştiinţe, i-a solicitat să-l ajute să îmbunătăţească procesul de fermentaţie a mustului *dil* sfeclă folosit pentru obţinerea alcoolului. Pasteur şi-a mutat „laboratorul" în distilerie şi, înarmat cu un microscop modest şi o etuvă cu cocs, s-a apucat de treabă. Ce a descoperit? *După zeci de eşecuri, notate în caietul de studiu* cu un! *şi* Eroare! a *descoperit că acidul lactic întârzie fermentaţia*. Acum, ştiţi, din cărţile cu sfaturi practice, că mustul se poate tăia, prin fierbere sau prin adăugarea de lapte. Aceste simple informaţii erau total necunoscute în vremea în care Pasteur încerca să ajute fabricantul de alcool. Soluţia pentru grăbirea fermentării, găsită de Pasteur – drojdia de bere, un ferment alcoolic, cum a numit-o savantul.

Pasteur s-a întors în laboratorul Facultăţii, încercând să fundamenteze ştiinţific ceea ce descoperise în practică. Prima concluzie, validată ulterior de ştiinţe, ne spune că fermentul e organizat în forma unui organism viu iar fermentaţia e un fenomen vital produs de o organizaţie de globule. Savantul şi-a expus această teză la Societatea de Ştiinţe şi Arte din Lille (1875) şi la instituţii de învăţământ din Paris (1876). *Prin extensie, unele boli de „fermentaţie"* (*infecţii*) *sunt produse de microorganisme vii. Vânătorul de microbi se năştea încet şi sigur în chimistul Pasteur*.

În 1876, Louis Pasteur a fost chemat la Paris, să restabilească prestigiul Şcolii Normale, în care învăţase şi el. S-a mutat împreună cu familia şi a lucrat, în clădirea acestei şcoli, o lungă perioadă de timp. Condiţiile de cercetare erau improprii dar Pasteur nu se lăsa înfrânt de nimicuri. A organizat un laborator de cercetări chimice în podul şcolii, l-a înzestrat pe cheltuiala proprie şi a continuat să studieze procesul de fermentaţie (desigur, nu de pe poziţiile fabricantului de alcool), în acest laborator improvizat, Pasteur a descoperit două principii care,

astăzi, ni se par obişnuite: *Zahărul se poate transforma într-o substanţă grasă* (1) şi *Organismul viu se hrăneşte prin arderea unor substanţe consumate* (prin dehidrogenare, cum spunea savantul). Vă vine să zâmbiţi, nu-i aşa? Rugaţi un reporter de televiziune să întrebe o sută de cetăţeni moderni cum se produce căldura în organismul uman, apoi mai vedem cine râde! *înţelegeţi de ce admiraţia mea se concentrează asupra creatorilor, inventatorilor şi descoperitorilor, în detrimentul „trupeţilor" şi „politrucilor" care declanşează războaie*? Când le citesc biografiile, tremur de emoţie, alături de spiritele lor. *Ei au învins necunoscutele, oferindu-ne o viaţă mai sigură*.

În 1861, Pasteur a descoperit fermentul butiric, un „infuzor" sau vibrion, cum îl considera el (în realitate, era un bacil). Faptul că fermenţii butirici trăiesc şi se înmulţesc fără aer a fost o descoperire şocantă pentru acea vreme. Pasteur, ajutat de profesorul de limbă greacă din Şcoala Normală, a împărţit organismele în aerobe şi anaerobe, clasificare menţinută şi în prezent. De unde iau, totuşi, fermenţii aer? se întreabă savantul decis să afle ce e dincolo de ce ştia. De la materia supusă fermentării, a venit răspunsul logic, confirmat de ştiinţe. *Concluzia sa, fermentaţia e viaţă fără aer, e valabilă şi în prezent*. Cu aceasta, Pasteur a făcut legătura legică dintre biologie şi chimie.

Prima problemă de la frontiera dintre cele două ştiinţe, abordată de Pasteur, este studiată şi în zilele noastre – posibilitatea obţinerii vieţii lente (Vezi studiile pentru reducerea ritmului funcţiilor vitale ale cosmonauţilor!). Ce se întâmplase? După apariţia teoriei darwiniste, savanţii Lumii se împărţiseră pro şi contra ei, polemizând cu argumente mai multe sau mai puţin ştiinţifice. Sorbona şi-a deschis porţile pentru ştiinţele naturale, ştiinţe hulite în perioada de întunecare religioasă. Cei mai importanţi oameni de ştiinţă ai timpului

puteau să-şi expună opiniile, în mod liber. Pentru majoritatea bogătaşilor de ambele sexe, audierea teoriilor ştiinţifice a devenit o adevărată modă, astfel că savanţii se „duelau”, în aplauzele asistenţei. Louis Pasteur se apropia de 42 de ani şi era deja un „nume” în lumea ştiinţifică.

În faţa unei astfel de asistenţe, Louis Pasteur a început prin a ataca pretenţia filosofiei de regină a ştiinţelor, atât timp cât construcţiile acesteia nu se bazau pe experimente, ci pe elegante dar înşelătoare cuvinte, idei şi axiome neverificate în practică. În *continuare*, *le-a vorbit invitaţilor despre microorganismele invizibile*, *din aerul atmosferic viciat*, *presupunând că acestea sunt vinovate de producerea unor boli grave – tifosul*, *holera*, *febra galbenă*. În faţa asistenţei şocate, Pasteur a făcut câteva experienţe de chimie, demonstrând că, prin fierbere la o anumită temperatură, unele microorganisme din apă sunt anihilate. Simplu, nu? Astăzi, vorbim cu nonşalanţă de lapte pasteurizat, fără ca majoritatea consumatorilor să ştie că termenul derivă de la numele savantului francez. Ulterior, în laborator, savantul împreună cu colaboratorul său cel mai apropiat, Chamberland, au produs dispozitivele de ucidere a microbilor, de sterilizare, cum li se spune acum, *etuva* şi *autoclava*. În prezent, e greu de crezut că medicii şi biologii din urmă cu 150 de ani nu ştiau că majoritatea bolilor sunt produse de germeni patogeni (bacili, microbi etc). Şi totuşi, aceasta era situaţia. A trebuit să se nască Pasteur, pentru a descoperi faptul că nişte gângănii micuţe şi invizibile erau vinovate de producerea multor boli periculoase.

În perioada 1864 – 1866, Louis Pasteur, împreună cu trei colaboratori, au lucrat într-un laborator improvizat în oraşul său natal, Arbois din comitatul Comte, pentru a rezolva o problemă practică. Locuitorii l-au rugat să descopere cauzele pentru care anumite cantităţi de vinuri se stricau, se oţeteau, prindeau mucegai etc. Rezultatele acestor cercetări au fost publicate în 1866, însoţite de

fotografii ale germenilor vinovaţi de alterarea vinului. Vi se pare că a fost o operaţiune nedemnă de un mare savant? Ia luaţi în calcul faptul că vinurile franţuzeşti constituiau prilej de mândrie naţională şi o importantă sursă de venituri economice! V-aţi lămurit?

Oamenii de ştiinţă trebuie să dea soluţii la problemele ridicate de Viaţă, de creaţia şi producţia bunurilor de consum, în primul rând. Filosofii nu pot hrăni, nu pot îmbrăca şi nu pot vindeca oamenii normali, majoritatea populaţiei. Pentru a preveni alterarea vinului, savantul a propus folosirea pasteurizării (tratarea cu temperaturi ridicate). A şi făcut o demonstraţie practică, cu două cantităţi de vin (martori) ţinute, zece luni, pe o navă a Marinei. În anul 1867, Pasteur a primit Marele premiu al Expoziţiei industriale de la Paris, pentru această invenţie, aparent modestă.

Vânătorul de microbi din Pasteur s-a trezit în 1859, datorită unui eveniment nefericit: Jeanne, prima fiică, a fost răpusă de febră tifoidă. Începând din anul următor, 1860, savantul şi-a mutat laboratorul într-o clădire mai mare, din curtea Şcolii Normale şi a început să lucreze intens. În acest scop, şi-a selecţionat mai mulţi preparatori şi discipoli, pentru munca de laborator. El este inventatorul funcţiei de *preparator* sau *laborant*. Anterior, fiecare savant lucra singur sau cu un asistent.

În 1862 a devenit membru deplin al Academiei de Ştiinţe a Franţei, la recomandarea bătrânului Biot. Erudiţia, competenţa şi munca depusă până la acea dată i-a fost recunoscute…

În 1865, o nouă solicitare l-*a obligat să-şi îndrepte atenţia către un domeniu total necunoscut – bolile viermilor de mătase*. Dumas l-a rugat insistent să ajute sericicultorii din ţinutul natal, Languedoc, să combată cumplitul flagel care le afecta una din cele mai bănoase activităţi. Ce a făcut Pasteur? S-a apucat de studiat sericicultură, pentru a cunoaşte, ca un profesionist, tot ce

se ştia despre evoluţia şi bolile viermilor de mătase. De la înălţimea sa de academician, s-a coborât la nivelul de simplu sericicultor. *Aţi înţeles de ce, în capitolul precedent, v-am recomandat stăruitor să studiaţi în profunzime domeniul în care doriţi să obţineţi succes*? Ei, bine, savantul nostru francez a devenit expert sericicultor, în mai puţin de un an. Viermii sufereau de pebrină, o boală pe care savantul a studiat-o câţiva ani, pe culturi martori – una neafectată şi alta afectată de boală. Stătea nopţi în şir, lângă microscop, cu o lumânare aprinsă, studiind cot la cot cu oamenii simpli. A găsit şi soluţia pentru combaterea bolii: îndepărtarea fluturilor bolnavi, încă înainte de a depune ouăle din care ies viermii de mătase. *Printr-o stranie analogie, savantul a descoperit contagiunea, respectiv, trecerea microbilor de la un organism bolnav către unul sănătos. Copiii tuberculoşilor se vor îmbolnăvi, aproape sigur, de tuberculoză*, a spus el, extrapolând descoperirea de la viermii de mătase, la oameni.

În 1864, o altă fiică, Camille, a murit de o boală necunoscută. O încercare grea, la care mulţi ar fi clacat. Nu şi Pasteur. După înmormântarea fiicei, şi-a adunat rezervele de energie şi s-a apucat de trezit interesul pentru ştiinţă în burghezia înstărită. A obţinut fonduri pentru construcţia unui laborator adevărat, amplasat în curtea Şcolii Normale. În 1866, în plină tensiune creatoare, o nouă lovitură s-a abătut asupra sa: a fost lovit de atacuri succesive de paralizie. Nu s-a lăsat înfrânt, însă. A continuat să meargă pe propriile picioare, să lucreze în laborator, să-şi scrie observaţiile. *Boala* l-*a ţintuit la pat numai două luni. A învins-o cu grozăvia voinţei sale*. voinţă călită în muncă şi dureri. Vă amintiţi cum gândea la 18 ani? *Succesul înseamnă voinţă şi muncă*... Deşi a căzut de mai multe ori, pe străzi, a insistat să se deplaseze pe jos, să nu fie tratat ca un bolnav. Acea*sta înseamnă personalitate puternică, amicii mei cititori!*

În primii ani după boală, şi-a concentrat atenţia către

combaterea completă a bolilor viermilor de mătase. În acest scop, a selecţionat cele mai sănătoase ouă de vierme (li se mai spun sămânţă) şi a ordonat distrugerea celor atinse de boală, în câţiva ani, molima viermilor de mătase a dispărut din Franţa, fapt recunoscut şi recompensat de autorităţi. Succesul obţinut i-a turnat viaţă în vine. *Vă amintiţi că v-am sugerat să vă bucuraţi de fiecare succes, să-l folosiţi pentru întărirea personalităţii proprii*?

În 1870, complet restabilit după boală, Pasteur se pregătea să reia „vânătoare de microbi". Din nefericire, Franţa şi Germania au fost împinse într-un război crunt, din care aveau de câştigat numai „corbii războiului". Francezii au fost înfrânţi însă în Paris a izbucnit revoluţia republicană. Până şi oamenii de ştiinţă francezi şi germani şi-au adresat nedrepte şi inutile insulte. Spiritul de toleranţă, specific ştiinţei, se ascunsese… Pasteur, însoţit de soţie şi una din fiice, rătăcea prin Franţa bântuită de război, neputând să-şi creadă ochilor. N-a vrut să rămână sub ocupaţie, ci s-a retras la Lyon, în casa cumnatului său.

În martie 1871, muncitorii francezi au instaurat prima Comună, însă au fost rapid înfrânţi de trupele regulate (circa 40.000 de comunarzi au murit). Pasteur nu se putea întoarce la munca sa. Nici nu prea avea la ce se întoarce. Şcoala Normală fusese distrusă, în mare parte, de trupele germane. *A rămas un timp la Clermont-Ferrand, imaginând tot soiul de soluţii pentru a ajuta naţiunea franceză să iasă din criza economică*. A început să umble prin spitale, să studieze răniţii şi bolnavii atinţi de boli produse de germeni patogeni… A in*ventat o b*er*e fran*c*eză, pe*ntr*u a ex*cl*ude imp*o*rturile de* b*er*e *ger*m*ană. Că*tre finele anului 1871, a lansat un strigăt către foştii săi colaboratori, împrăştiaţi prin Franţa, de război: Veni*ţi, să schimbăm faţ*a *Lum*ii!*

Cum voia Pasteur să schimbe Lumea? *Cu ajutorul ştiinţelor, începând cu medicina*. În 1873, a fost ales membru al Academiei de Medicină din Paris. La fiecare

întâlnire, se prezenta, târând uşor un picior. Asista, zâmbind dispreţuitor, la disputele oratorice, lipsite de consistenţă ştiinţifică. E greu de crezut că majoritatea savanţilor din timpul său n-aveau încă elementare noţiuni despre cauzele bolilor. Mulţi erau încă influenţaţi de ideologia idealistă, conform căreia boala ar fi fost un spirit duşman pătruns în organismul bolnavului. Mulţi medici se considerau încă artişti, acţionând conform flerului şi mai puţin conform cu informaţiile ştiinţifice căpătate prin observaţie şi cercetare. *Pe acest teren contradictoriu, trebuia să intervină simţul practic şi exclusiv ştiinţific în savantului Pasteur. Trebuia să pătrundă până la esenţa fenomenului patologic, prin metodele medicinei experimentale*.

Ideea existenţei unor „fermenţi" care produc boli la animale şi oameni a fost întâmpinată cu mult scepticism, deşi mai mulţi savanţi francezi observaseră, în sângele vitelor bolnave de dalac, nişte celule în formă de bastonaşe. Abia în 1876, germanul Robert Koch a sintetizat informaţiile din acest domeniu, probând că bolile animale şi umane sunt produse de microbi (bacili, germeni patogeni etc). Vă amintiţi cum a speriat savantul Pasteur auditoriul format din burghezi curioşi, când le-a povestit un banal fapt (prin aer şi praf, sunt transportaţi microbi invizibili, care produc unele boli)? *După admiterea în Academia de Medicină, Pasteur şi-a concentrat eforturile în această direcţie: studierea rolului pe care îl joacă microbii în producerea bolilor*. În prezent, aproape toţi oamenii ştiu că bolile sunt generate de diverşi microbi, însă, numai cu 130 de ani în urmă, teoria sa era considerată revoluţionară şi... neştiinţifică. Aşa cum remarca un savant contemporan După *ce oamenii au început să se mai teamă de fiarele din păduri, n-a fost un pas mai hotărâtor decât acela făcut de Pasteur care i-a învăţat să lupte împotriva microbilor.*

La 30 aprilie 1878, Pasteur şi cei mai apropiaţi

colaboratori, Joubert şi Chamberland, au prezentat, în faţa academicienilor francezi, o expunere despre vibrionul septic responsabil de cangrenarea rănilor. Au făcut şi o demonstraţie practică de putrezire a cărnii, după însămânţarea cu acest microb. Concluzia? *între organismul atacat şi germenul patogen se dă o luptă ai căror sorţi depind de rezistenţa fiinţei agresate. În final, savantul le-a sugerat găsirea unor metode de dezvoltare a rezistenţei organismelor umane la agresiunea microbiană, adică, vaccinarea şi folosirea unor instrumente şi bandaje perfect sterile*. Nu vă vine a crede că medicii chirurgi operau fără mănuşi, fără sterilizatori, fără o minimă curăţenie? *Cam aşa se prezentau lucrurile în zorii Lumii moderne, Lumea la răsăritul căreia Pasteur a pus un umăr serios*.

După această expunere însoţită de demonstraţie practică, Pasteur a început vânătoarea de microbi (*anterior, se credea că „miasmele" produc bolile*). În 1879, Pasteur a descoperit stafilococul, într-o banală furunculoză de care suferea unul din asistenţii săi – Duclaux. Imediat după aceasta, Pasteur şi echipa sa au pătruns în maternitatea Cochin, unde febra puerperală secera multe vieţi de lăuze. Au izolat un microb mic, sferic, grupat în lanţuri. Vinovatul de febra puerperală? Streptococul. *Să luptăm, căci lupta poate fi viaţă, ori de câte ori ţelul ei e progresul*! îşi îndemna Pasteur colaboratorii.

În 1876, un medic german de ţară, Robert Koch, a reuşit să izoleze, să producă şi să inoculeze în cobai microbul dalacului, confirmând teoria microbiană.

Pasteur a descoperit primul vaccin antiholeric, dintr-*o neglijenţă a unuia din asistenţi – Chamberland*. Acesta a uitat o cultură de bacili holerici pe o masă, timp de o zi. A doua zi, a însămânţat-o la păsări, însă acestea n-au murit, ci au suferit o boală uşoară. Ulterior, n-au mai murit nici la injectarea cu bacili proaspeţi, deoarece căpătaseră imunitate. *Cu cât microbul îmbătrâneşte, mortalitatea*

scade, concluzionează Pasteur şi omologhează vaccinul pe care, în prezent, îl folosesc milioane de veterinari. De la holera găinilor, savantul şi-a îndreptat atenţia către dalacul ovinelor, caprinelor şi bovinelor. *Metodă similară: slăbirea virulenţei microbului agresor şi crearea imunităţii artificiale la animalele vaccinate. Pare atât de simplu, însă pionierii ştiinţei din acest domeniu au făcut mii de experienţe, cu diverse substanţe, la diferite temperaturi* etc. *Rezultatele pozitive se obţin, cel mai adesea, cu greutate*.

Ca să fim cât mai cinstiţi posibil, trebuie să amintim faptul că primul vaccin a fost aplicat de medicul englez Edward Jenner, în 1796. El a inoculat unui copil germeni de vaccină (boală a vacilor), cu scopul de a-l apăra de variolă. De unde i-a venit ideea? Din observaţiile făcute de ţăranii englezi. Aceştia susţineau că persoanele atinse de cow-pox (vaccină) nu se îmbolnăveau niciodată de vărsat (pox). Experimentul lui Jenner, cam empiric, a fost un succes, după care a urmat o lungă pauză, până la apariţia echipei lui Pasteur.

La Congresul mondial de Medicină din Londra (1881), s-au adunat toţi fondatorii medicinei moderne, Pasteur, Koch, Virchow, Lister, schimbând opinii, într-un mod polemic dar civilizat. Cu această ocazie, Pasteur a recunoscut meritele lui Jenner, fapt ce i-a atras simpatie englezilor. Savanţii celor trei mari naţiuni europene (englezii, francezii şi germanii) se aflau într-o competiţie crâncenă, la fel ca naţiunile lor. E bine că, în zilele noastre, această competiţie s-a redus şi s-a încadrat în limite civilizate.

În perioada 1880 – 1882, colaboratorii lui Pasteur au plecat prin toată Europa, vaccinând milioane de animale. Această operaţiune le-a adus bani buni, sumele fiind împărţite între Pasteur, Chamberland şi Roux. Solicitările erau atât de mari, încât Pasteur s-a văzut nevoit să înfiinţeze un serviciu special de vaccinare. Rezultatele

deosebit de pozitive au convins academicienii francezi să-l aleagă, unul din cei 40 de membri ai Academiei Franceze, din Institutul Francez de Ştiinţe. În acest for ştiinţific, Pasteur s-a bucurat de simpatie dar a suferit şi atacuri injuste, pe motivul că nu poseda diplomă de medic dar îşi permitea să acţioneze ca doctor în medicină.

Aţi observat că, iniţial, Pasteur cerceta, studia şi producea numai vaccinuri pentru uz veterinar? *Marcat de decesul celor două fiice, savantul ezita să aplice vaccinurile pe oameni, în ciuda succesului obţinut de englezul Jenner*. În primele luni ale anului 1885, Pasteur a reuşit să producă vaccinul antirabic, vaccin perfecţionat ulterior de românul Victor Babeş, cu care a colaborat, prin corespondenţă şi întâlniri directe. Colaboratorii insistau să aplice noul vaccin pe oamenii muşcaţi de lupi şi câini turbaţi, însă Pasteur ezita. Se temea să nu dea greş, să nu asiste neputincios la moartea unui copilaş. Una din marile sale „slăbiciuni" era dragostea pentru copii, sentiment care indica, fără putinţă de interpretare, un suflet ales.

Viaţa l-*a obligat pe Pasteur să-şi extindă raza de activitate şi către Rasa Umană*. În seara zilei de 06.07.1885, o femeie disperată s-a prezentat la el cu un copilaş de numai nouă ani, muşcat, în câteva zeci de locuri, de un câine turbat, în acea noapte, Pasteur n-a dormit. A oscilat între a lăsa copilul să moară de rabie şi riscul de a-l vaccina într-un mod necorespunzător, deoarece nu mai experimentase pe oameni. Mama şi fiul dormeau într-o cameră din clădirea laboratorului, neştiutori de frământările savantului. În *zori, Pasteur s-a decis: risca toată faima şi autoritatea sa pentru o viaţă de copil*. A început aplicarea vaccinului, în stilul care se aplică şi în prezent: în doze zilnice, 10 – 14 zile în şir. Copilul, Joseph Meistner, dintr-o familie franco-germană, s-a însănătoşit, plecând în ţinutul natal. Nu şi-a uitat însă salvatorul. Când a devenit un bărbat vânjos, s-a prezentat la Pasteur şi l-a servit până în ultima clipă a vieţii sale, ca simplu portar la

Institutul Pasteur.

Vestea acestui prim succes în combaterea rabiei (turbării) la om s-a răspândit în toată Europa. Savantul primea scrisori de felicitare şi... solicitări de tratament de pretutindeni. Unul din asistenţii săi, Mecinikov, i-a adus un grup de bărbaţi din Smolensk, Rusia, muşcaţi de un câine turbat. Pe drum, trei dintre ei au murit. Restul, aproape douăzeci, au fost salvaţi cu vaccinul miraculos. Procentul deceselor cauzate de rabie a scăzut vertiginos, însă pizmaşii nu scăpau nicio ocazie să-l acuze de cazurile ratate, datorită intervenţiei tardive, din lipsa de cunoaştere a victimelor. Câte*va cam*p*anii de* p*re*s*ă, or*ch*estrate de* m*e*d*ici ign*o*ranţi şi* i*n*v*idioşi, l*-a mâ*hnit peste măs*u*ră. El* se străduia să salveze cât mai multe vieţi, ei încercau să-l detroneze de pe soclul pe care îl ridicase gloria. Prea târziu, însă. Medicina modernă se născuse în chinuri dar se dezvolta vertiginos. Koch a descoperit microbul tuberculozei, Ebert, Lavenan, Babeş, Locffler şi Roux lucrau pentru identificarea bacililor tifoidic şi difteric, a parazitului malariei şi pentru perfecţionarea vaccinului antirabic.

Francezii recunoscători au propus să se construiască un institut de cercetări care să-i poarte numele. Construcţia acestuia a demarat în 1887, cu bani strânşi din subscripţie publică. Pasteur a suferit însă un nou atac de paralizie. Construcţia Institutului a fost sistată. Genialul savant a făcut un gest supraomenesc şi s-a ridicat din pat, reluându-şi munca de cercetare şi îndrumare. Calomniatorii şi pizmaşii s-au retras învinşi. Pe data de 14 noiembrie 1888, Institutul Pasteur şi-a deschis porţile. Sute de cercetători au început să lucreze, sub conducerea colaboratorilor săi.

Marele savant era din ce în ce mai slăbit, necesita mai lungi perioade de odihnă, în compania soţiei, Maria-Ana şi a nepoţilor. În ultimii ani de viaţă, Louis Pasteur a petrecut lungi concedii pe ţărmul Mării Mediterane şi în

orăşelul natal, Arbois. Ţăranii îl strigau pe nume şi-i cereau sfaturi în cele mai neobişnuite probleme de viaţă. Savantul se simţea bine între ei, se simţea acasă. Într-una din notiţele sale, Pasteur observa că titluri de orice fel (conte, baron etc.) nu-i spun nimic, deoarece nu sunt însoţite de fapte creatoare. Mai degrabă putea aprecia un concurent, cu care poleniza deosebit de virulent (în special, Koch), decât să aprecieze un titlu, rang sau funcţie. Pentru colaboratorii săi, a obţinut decorarea cu *Legiunea de Onoare*, însă pentru el n-a cerut nimic. Era mulţumit cu ceea ce avea şi n-a ezitat niciodată să-şi investească banii câştigaţi din muncă în cercetări ştiinţifice făcute în folosul altora. Nu putea refuza nicio rugăminte…

La data de 14 noiembrie 1895, savantul francez Louis Pasteur a încetat din viaţă, în clădirea Institutului care îi purta numele. A murit prematur, datorită epuizării psihofizice şi marilor lacune ale medicinii din timpul său. În urma sa, au rămas însă descoperiri revoluţionare şi o pleiadă de tineri cercetători care i-au continuat opera.

Dragi cititori, am fost români, un pic cam izolaţi între cele două tabere politico-economice – socialismul şi capitalismul. Ne-am însuşit informaţii despre marii oameni ai neamului nostru. În *urmă cu câteva zile, am devenit şi Europeni. Se cuvine să cunoaştem cele mai luminate minţi ale Marii Naţiuni din care facem parte, Naţiunea Europeană. Savanţii Europeni pot deveni modele care să ne inspire, să ne îndrume şi să ne întărească pe calea succesului personal, familial şi naţional*.

Am devenit Europeni!

Miercuri, 13 aprilie 2005, dată înscrisă cu litere de foc în istoria naţiunii române. Am devenit Europeni, prin votul majorităţii deputaţilor din naţiunile deja unite. Duşmanii şi pizmaşii ne-au pus multe „fitile” de tipul celor descrise în această carte şi în precedenta (*Vise de Viaţă omenească*). Majoritatea zdrobitoare a decis însă:

românii merită să devină Europeni. Cine s-a împotrivit şi din ce cauză? Câteva exemple:

a. S-*au împotrivit duşmani declaraţi ai naţiunii române precum şi agenţii unor naţiuni care vor păgubi economic, după integrarea României în Uniunea Europeană*, datorită concurenţei pe care o vom face pe piaţa bunurilor şi serviciilor. Nu nominalizez, deoarece îi cunoaşteţi din presă.

b. S-*au împotrivit aderării reprezentanţi ai unor partide europene care nu se bucură de simpatie în România (în special, popularii şi verzii)*. Ce n-au înţeles aceştia? N-au înţeles că naţiunea română nu le-a pedepsit partidele lor prin vot, ci *a refuzat să voteze persoane din partidele româneşti care nu le inspirau încredere* (în special, popularii – foşti ţărănişti). Chiar şi Vest-Europenii sunt subiectivi şi părtinitori, când e vorba de doctrine şi interese de grup. E obligaţia noastră să le demonstrăm Vest-Europenilor că suntem o naţiune receptivă, însă şi selectivă, când e vorba de a alege anumite persoane. *Nu votăm nişte nulităţi politice numai pentru faptul că s-au vopsit în culorile doctrinare ale unui partid din vestul Europei*. Am enunţat un principiu, n-am exemplificat şi n-am generalizat.

c. *Au votat împotriva integrării României în Uniunea Europeană mai mulţi deputaţi deranjaţi de filo-americanismul afişat de Preşedintele Traian Băsescu (filo-britanism, în subsidiar)*. Axa Washington-Londra-Bucureşti a deranjat atât de mult importante personalităţi vest-europene, încât, pe timpul întrevederii cu cancelarul german Schröder, Traian Băsescu a fost nevoit să înghită de câteva ori expresia „axa dumneavoastră”. Inamicii Uniunii au exploatat preocuparea obsesivă a Preşedintelui nostru pentru zona de securitate a Mării Negre, semănând suspiciune chiar şi în rândul celor mai fervenţi susţinători, francezii. E o greşeală pe care, vrând, nevrând, o plăteşte toată naţiunea română.

Nu sunt adeptul slugărniciei în politică. Când însă Vest-Europenii se pregătesc să ne pompeze în economia noastră anemiată câteva miliarde de euro, e o greşeală impardonabilă să nu le bagi în seamă liderii şi politicile unionale. Nu suntem chiar atât de mari şi tari, cum visează Preşedintele Traian Băsescu, încât să nu luăm în seamă atitudinile şi recomandările „nucleului dur" al Europei, format din Franţa şi Germania (naţiuni care, împreună, totalizează circa 150 milioane de locuitori ai UE). *Bine ar fi ca preşedintele Băsescu să înveţe din greşelile deja făcute, bine ar fi să-şi revizuiască atitudinea faţă de marile puteri Europene*. Interesele principale ale naţiunii române pot şi trebuie să fie armonizate cu cei mai apropiaţi fraţi, Europenii. *Alinierea la politica liderilor Europeni de mare anvergură nu înseamnă slugărnicie, ci înţelepciune politică*.

Vom trăi şi vom vedea cum vor evolua relaţiile din Uniune. Fiecare putem contribui cu ceva la armonizarea acestora, aşa cum am arătat într-o precedentă carte. Vom relua discuţia pe această temă, în următoarea carte din seria Octogonul în acţiune.

În următoarele luni, vor ieşi de sub tipar romanele *Luminile din oameni*, *Evadarea din dileme*, *Sămânţa Creatorilor şi* un manual de arta succesului, al cărui titlu nu l-am stabilit încă.

Vă urez sănătate, succes şi prosperitate!

Cu drag.

22.04.2005 Pavel Coruţ

Seria OCTOGONUL

1. Quinta spartă
2. Fulgerul Albastru
3. Floarea de Argint
4. Balada Lupului Alb
5. Dincolo de frontiere
6. Să te naşti sub steaua noastră!
7. Lumina Geto-Daciei

8. Cântecul nemuririi
9. Singuri sub Crucea Nordului
10. Neînfrânţii
11. Călător pe drum de aştri
12. A înflorit speranţa
13. Întoarcerea lui Zamolxe
14. Fiul Geto-Daciei
15. Tărâmul fericirii
16. Comoara Nibelungilor
17. Secretele exploratorilor astrali
18. Drumul învingătorilor
19. Război în ceruri
20. Expediţia Cap-univers
21. Născuţi pentru a învinge
22. Inimă de Român
23. Copiii speranţei
24. Good bye, NATO, mon amour!
25. Sfârşitul imperiului ascuns
26. Omul din Carpaţi
27. Războiul zeilor
28. Victoria alcorilor
29. Pacea Marilor Străbuni
30. Moartea zeilor străini
31. Poarta viitorului
32. Vânătorii de sionişti
33. Glasul omului
34. Trăsnetul Geto-Dac
35. Coroana Ariană
36. Victoria zeilor albi
37. Triumful oamenilor
38. Revanşa
39. Sângele Europei
40. Lumina coboară în Carpaţi
41. Oamenii trec de absolut
42. Speranţele nu mor niciodată
43. Noi trăim în viitor

44. Eu, Varain din neamul Arienilor
45. Europeni, uniţi-vă!
46. Viaţa merge înainte
47. Riposta Creatorilor
48. Când mor uitările din noi…
49. Viaţa oamenilor creatori
50. Sfârşit de zbucium
51. Cristalul de foc
52. Navigam printre enigme
53. Un fulger sfâşie bezna
54. Să-nvie Focul Vieţii!
55. Chemarea nemărginirii
56. Călăuza Alcoro-Vegană
57. Planeta Fericiţilor
58. Pumnul de Oţel